

Proleterce DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Eylül 2010 Sayı: 19

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Referanduma doğru günlerin hızla aktığı bir zamandayız. 12 Eylül'ün 30. yılında, 12 Eylül anayasası, AKP'nin çıkarları doğrultusunda referanduma sunuluyor.

Başını AKP ve CHP'nin çektiği "evet" ve "hayır"cı kamp arasındaki kayıkçı dövüşü de iyice kızışıyor. Anayasanın içeriği, işçi ve emekçilere ne getirip-götüreceği değil, "boy-soy" kavgasıyla kitleleri oyalamaya devam ediyorlar. İçi boş konuşmalarla, yalan ve demagojiyle, kampanyalarını büyütüyor, meydanlarda nutuk üstüne nutuk atıyorlar.

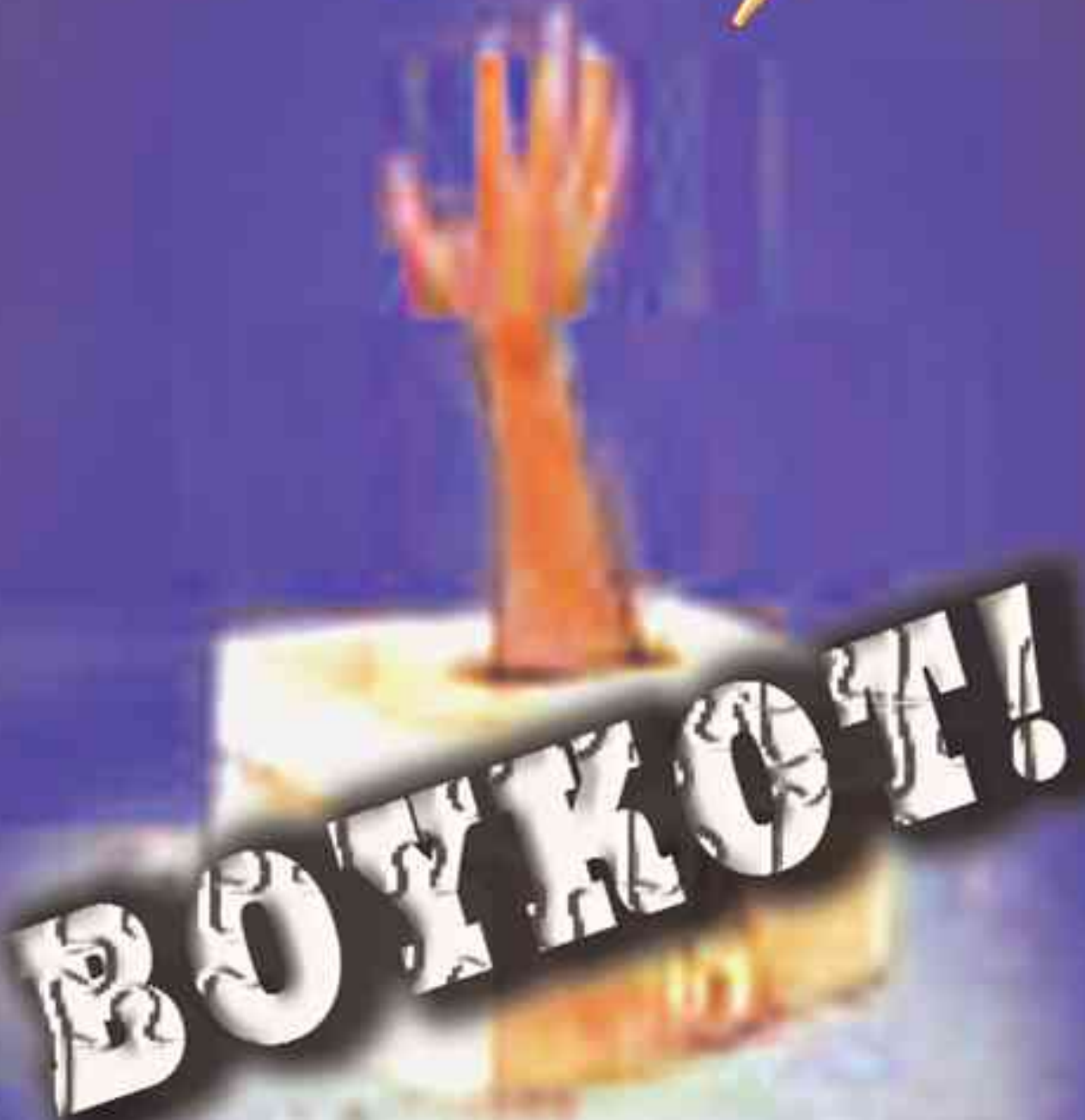
Fakat her iki tarafın da önemli bir efor sarfettiği ve tüm güçleriyle asıldıkları bir gerçek. Çünkü bu değişiklik, AKP'nin işbaşına geldiği son sekiz yıl içinde, giderek şiddetlenen klık çatışmalarında, önemli bir eşiği oluşturuyor. AKP, bu eşiği aştığında büyük oranda rahatlayacağını, ele geçirdiği üstünlüğü perçinleyeceğini düşünüyor. Karşıtları ise, AKP'ye bu fırsatı vermemek için vargüçleriyle direniyorlar.

Bunun son örneğini Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantıları sırasında gördük. Her iki taraf da birbirinin sunduğu adaylarda anlaşamadılar. AKP, hakkında soruşturma açtığı generallerin terfi etmesine karşı durdu ve TSK'nın her zamanki terfi düzenini bozmaya çalıştı. Genelkurmay ise, AKP'nin gösterdiği adayları terfi ettirmemekte direndi. Her iki tarafın da hedefe çıktığı adaylar, bu süreçte emekliye ayrılmak zorunda kaldılar. Bir süre boşlukta kalan, genelkurmay başkanlığı ve kara kuvvetleri komutanlığı, karşılıklı tavizler üzerinden belirlenebildi.

Fakat AKP'nin yaymaya çalıştığı gibi, bu onun kazandığı bir zafer değildi. Her iki tarafın yenilemediği bir kilitlenme yaşandı ve asıl olarak AKP geri adım atmak zorunda kaldı. Generallerin soruşturmasını durdurması ve hesaplarını, 2013 yılında genelkurmay başkanlığını ele geçirmeye göre yapması, bunun göstergesidir. Böylesi kaotik ortamlarda değil üç yıl, üç ayın bile garantisi olmadığı düşünülürse, bu köprüden daha çok suların akacağı söylenebilir.

Sayfa 2'de sürüyor

Sandiğa değil, SOKAĞA!

Sandiğa değil, sokağa! BOYKOT!

O yüzden AKP, tüm gücüyle anayasa referandumuna yükleniyor. YAŞ kararlarının da yargıya gitmesinin yolunu açıyor. Önceki yıllarda şerh koyduğu, ordudan atılan subaylara geri dönme olanağı sağlamak istiyor. Asıl olarak da "pranga" olarak nitelediği, yüksek yargı engelini aşacak düzenlemeler getiriyor.

Aralarındaki kıyasaya çekilmeye rağmen tüm düzen partileri, kitleleri sandığa çağırma birleşiyorlar. Başta MHP olmak üzere hepsi, "evet ya da hayır, hangi oyu kullanırsanız kullanın, ama mutlaka sandığa gidin" çağırısı yapıyor. En büyük korkuları, "boykot"un büyük bir çoğunluk tarafından benimsenmesi, yaşama geçmesidir. Biliyorlar ki, kitleler sandıktan umutlarını keserlerse, devrimci kanallara akmaya başlarlar. Bu da hepsinin ayaklarının altındaki zeminin kayması anlamına gelir. O yüzden sandıklardan evet'in ya da hayır'ın çıkmasından çok daha fazla, sandığa gitmeme oranıyla ilgileniyor, bunun kaygısını taşıyorlar.

Kitleleri, sadece sandığa çağırarak da yetinmiyor, devletin "zor"unu devreye sokuyorlar. "Boykot" propagandası yapanlar, gözetimine alıyor, afişlerine, bildirilerine el konuyor. Hatta sandığa gitmeyenlere ceza vermeyi bile gündeme getiriyorlar. Tıpkı 12 Eylül anayasasının oylandığı '82 referandumundaki gibi...

Sözde her iki cephe de 12 Eylül anayasasına karşı! Oysa tüm düzen partileri 12 Eylül ruhunu korumada anlaşmış durumdadır. Yoksa aradan geçen 30 yıl boyunca, hemen her parti hükümette yer aldığı ve ihtiyaç duydukları birçok maddeyi değiştirdikleri halde, neden özüne dokunmadılar?

Onların 12 Eylül karşıtlığı, kitlelerde oluşan 12 Eylül tepkisini sömürmekten ibarettir. İçerisinde olduğu gibi, biçiminde de 12 Eylül'ün izini sürdürmeye devam ediyorlar. "Boykot" propagandasına engeller çıkarıp, sandığa gitmeyenleri ceza ile korkutmanın, başka bir anlamı yoktur.

Bu durum, tüm düzen partilerinin "boykot"tan ne denli korktuğunu da gösteriyor. Çünkü boykot, kitlelerin belli bir kesiminin onların yalan ve demagogilerine inanmadıklarını gösterecek. Oynadıkları oyuna kanmadıklarını ve giderek düzenden kopmaya başladıklarını ortaya serecek. Hatırlanacaktır; 2002 seçimlerinde halkın yüzde 25'i sandığa gitmeyince, hepsinin paçası tutuşmuştu. Çünkü, seçimden birinci parti olarak çıkan AKP bile, toplam seçmenin yüzde 25 oyunu alamamıştı. Dolayısıyla gerçekte birinci çıkan, sandığa gitmeyenler olmuştu.

Bu bir parlamento seçimi de değil. Bir referandum! Evet ve hayır seçeneği dışında hiçbir şey sunulmayan bir dayatma! Yapılan şeyin içeriğinden bağımsız olarak, salt bu duruma bile tepki göstermek gerekir. Kitleleri muhatap almayan, onların taleplerine yer vermeyen, bağlı bulunduğu kliğin çıkarları doğrultusunda değişikliğe giden ya da varolanı savunan bir saflaşmada, işçi ve emekçilerin yeri yoktur.

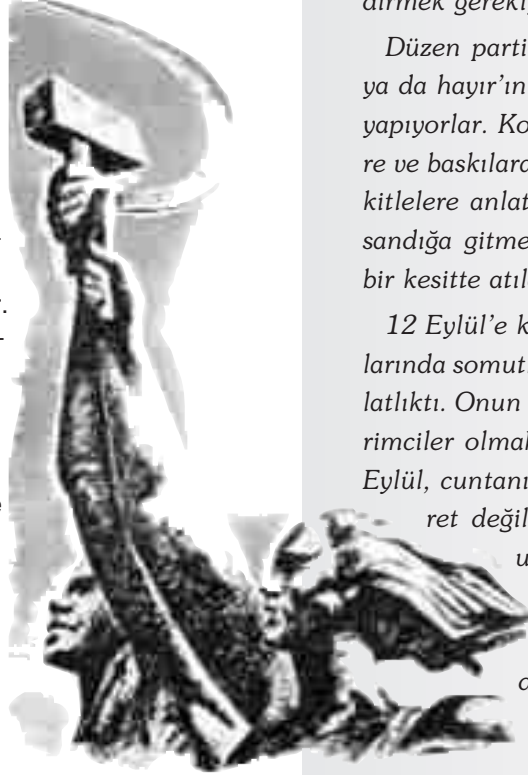
Ne var ki, birçoğu bunun ayırımında değildir. Bu noktada öncülere büyük görev düşüyor. Anayasının içeriğini, yapısal tarzını ve gerçek amaçlarını ortaya sermek, birinci görevdir. İkincisi ise, bugüne dek en küçük bir hakkın bile mücadele edilmeden kazanılmadığını ve kazanılmayacağını; sesini ve taleplerini duyurmanın tek yolunun sokağa çıkmak ve eylem yapmak olduğunu kavratmaktır. Bunun için de referandumda, sandığa değil sokağa çıkmalı, taleplerini haykırmalıdır.

12 Eylül'ün üzerinden 30 yıl gibi büyük bir zaman geçti. Ve 30. yıl, referandumla çıkmış durumda. Bu çıkışma, 12 Eylül'e karşı her yıl yapılan eylemlerin bu yıl çok daha kitlesel ve yaygın olmasını gerektiriyor. 12 Eylül günü, hem faşist cuntayı protestoya, hem de anayasa referandumuna karşı boykot eylemlerine sahne olmalıdır.

12 Eylül'e karşı mücadelenin ve direnişin bayrağını en üstte tutanlar, 30. yılı da hakettiği gibi karşılamalıdır. Başta 12 Eylül'e sıkılan "ilk kurşun" Osman Yaşar Yoldaşcan olmak üzere, 12 Eylül yılları boyunca katledilmiş tüm şehitlerimizin resimleri ile sokaklara çıkmalı, bugün onları istismar etmeye kalkanlardan da 12 Eylül'den de hesap sorulmalıdır.

12 Eylül'ü ve anayasasını, ortadan kaldıracak tek güç, komünist ve devrimcilerin önderliğindeki halk hareketi olacaktır. Bu bilinç ve sorumlulukla kitlelere gitmeli, boykota aktif bir şekilde katılmalarını sağlamalıyız.

Sandiğa değil sokağa! 12 Eylül'den ve onun takipçilerinden hesap sormaya!

O kurlara...

Merhaba,

Yaz bitti! Eylül ayı ile birlikte, kağanın ateşi daha da harlanacak. Bu yıl, 12 Eylül'de anayasa referandumunun olması, harareti şimdiden yükseltti.

Her seçim sürecinde olduğu gibi, referandum süreci de kitlelerin politikaya ilgisini arttıran bir rol oynuyor. Keza, devrimci propagandaya daha açık hale geliniyor. Dolayısıyla böyle dönemleri iyi değerlendirmek gerekiyor.

Düzen partileri, ellerindeki geniş imkanlarla evet ya da hayır'ın propagandasını büyük bir tantana ile yapıyorlar. Komünist ve devrimciler de tüm engellere ve baskılara rağmen, boykot taktiğini her yönüyle kitlelere anlatmalı ve olabilecek en geniş kesimleri sandığa gitmemeye ikna etmelidir. Böylesi tarihsel bir kesitte atılan her adımın önemi büyük olacaktır.

12 Eylül'e karşı mücadele, bugün boykot çalışmalarında somutlaşmıştır. 12 Eylül, halka yönelmiş cellatlıktı. Onun ağır bedellerini başta komünist ve devrimciler olmak üzere tüm halkımız çekti. Fakat 12 Eylül, cuntanın işbaşında olduğu üç-dört yıldan ibaret değildi. O hala devam ediyor. Anayasası, uygulamaları, zihniyeti ile...

12 Eylül'e karşı mücadele, faşizme karşı mücadeledir. Onun arkasında duran emperyalizme ve sistemine karşı mücadeledir. Buna önderlik edecek olan da komünist ve devrimcilerdir, başkası değil...

Görevimiz; Şili'li ozanın dizelerindeki gibi "Onların Eylül'leri üzerine bizim Ekim'lerimizi düşürmek"tir.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

19. sayıda

3	Referandum sürecinde Kürt hareketi
4	Boykot faaliyetlerine gözetim
5	Devletin Hrant'a kini / Kürtlere lince eylemli yanıt
6	Anayasa değişikliğinde sendikaların tutumu
7	Anayasa değişikliği ve işçi sınıfı
8	Türkan Albayrak direniyor
9	Sendika ağalarının Tekel işçilerine saldırısı....
10	UPS işçilerini ziyaret / Festivaller, piknikler...
11	Burjuvazi krizde karlarını katladı
12	TSK'ya yeni dizayn
13	Pakistan boğuluyor
14	Barış, sosyalizmle gelecek!
16	ABD'nin güvenlik paranoyası
17	Osman Akgün mezarı başında anıldı
18	12 Eylül halka yönelmiş cellatlık
19	Osman Yaşar Yoldaşcan
20	6-7 Eylül olayları, DGM direnişi, Profilo
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Selma Aybal, Vedat Çataltepe
23	Anayasa referandumu ve 12 Eylül

Anayasa referandumu süreci, burjuva klikler arası çatışmayı şiddetlendirdiği gibi, Kürt hareketi ile egemenlerin ilişkilerini de etkileyen boyutlar kazandı. PKK'nin son aylarda arttırdığı silahlı eylemlerini, 13 Ağustos-20 Eylül tarihleri arası durdurduğunu açıklaması, bu tartışmaları daha da alevlendirdi. Taraflar, yine birbirlerini PKK ile işbirliği yapmakla suçlamaya başladı.

Bunların başında Öcalan ile görüşülüp görüşülmediği geliyor ki, '93 yılından bu yana birçok kez görüşme yapıldığı ortaya saçılmış durumda. MHP, AKP'yi bu noktadan sıkıştırırken, AKP de MHP'yi, Öcalan'ın idam edilmesini önlemekle suçluyor. Bu tartışmalara CHP'nin yeni başkanı Kılıçdaroğlu da, Dersim'den katıldı. Kitlelerin önünde

AKP ise, bu kararın tam da referandum öncesi alınmasına dikkat çekiyor ve PKK'nin rakipleri tarafından kullanıldığını iddia ediyordu. AKP'nin sözcülüğünü üstlenen Taraf gazetesi, Kürt hareketi ile "Ergenekoncu"lar arasında bağlantılar olduğu bombardımanını başlattı. Aynı zamanda TSK'nın PKK ile işbirliği yaptığı, PKK'nin eylemlerine bilerek müdahale etmediği yönünde iddialar ortaya attı.

Bir yandan da referandum öncesi "ateşkes" sağlanması için yoğun bir faaliyet yürütüldü. Adına "sivil toplum kuruluşları" dedikleri işbirlikçileri aracılığıyla, bu yönde çağrılar yaptılar. PKK'nin ramazan ayında "ateşkes" ilan edeceği söylentileri yayıldı. Tam da bu dönem İmrallya giden "kosterin bozulduğu", avukatların görüşemediği

yor. Öcalan'ın koşullarında kısmi iyileştirmeler yapılacağı belli oldu. Diğer taleplerin karşılanması ise, daha bir çok gelişmeye bağlı olacaktır. Fakat kesin olan; Kürt hareketinin aldığı kararların arkasında durmadığıdır. Her an, her şeyin değişebileceği bir pragmatizm içinde hareket etmekte, bu da burjuva kliklerin ondan yararlanma iştahlarını kabartmaktadır.

"Boykot cephesi" yara aldı

Ağustos ayının başında, merkezinde BDP'nin olduğu bir "boykot cephesi" kuruldu. İçinde kimi devrimci kurumların da yer aldığı bu cephe, "demokratik anayasa" talepli bir mücadeleyi esas alıyordu. Ne var ki, "cephe"ni belkemiğini oluşturan BDP'nin, "taleplerimiz karşılanırsa, boykot kararını gözden geçiririz" türü açıklamaları ile, önemli bir yara aldı. Her ne kadar BDP, boykot kararını sürdürüyorsa da, bunun son derece gevşek, "dostlar alışverişte görsün" kabilinden olacağı açıktır. Yıllardan beri ilk kez Diyarbakır'da Kürt hareketinin kararı dışında bir tavrın, yüksek sesle ifade edilmiş olması da, bu gelişmelerin sonucudur.

Öte yandan 3 Eylül'de Erdoğan'ın Diyarbakır'da yapacağı konuşma, merakla beklenmekte, bu konuşmanın içeriğine göre, "evet" oylarında artış olacağı tahmin edilmektedir. Diyarbakır, geçtiğimiz seçimlerde oy kullanma oranı en düşük olan yerlerin başında gelmektedir. Son seçimlerde seçmenin yüzde 30'u sandığa gitmemiştir. BDP'nin boykot kararına asılmadığı koşulda bile, Diyarbakır'da sandığa gitmeme oranının, yüzde 50'nin üzerinde olacağı beklenmektedir.

Gelinen aşamada, BDP, "boykot" kararını resmi olarak değiştirmese bile, PKK'nin "ateşkesi", Öcalan'ın sözleriyle, zaten karar delinmiştir. Buna rağmen Kürt halkının önemli bir kısmı, referandumu boykot edecektir. Batı illerinde linç saldırılarının yaşandığı, gerillaların cesetlerinin tanınmayacak halde yakıldığı, kimyasal silahların kullanıldığı bir dönemde, başka türlüünü beklememek gerekir. Kürt halkını düzeni beklenti ve umutlara sevkedenler, halkın tepkisini mutlaka göreceklerdir.

Kürt hareketinin kararına güvenerek birlikte hareket etmeye kalkışanlar da son gelişmeler üzerine yeniden düşünmelidirler. Bütün bu gelişmeler, boykot çalışmalarını sekteye uğratmamalı, yerlerde kurulacak devrimci birliklerle, kitleleri aktif boykota çeken biçimler geliştirilmelidir.

Referandum sürecinde Kürt hareketi

"Evet"çilerden "hayır"çılara, dinci-gericilerden ulusalcı-şovenlere kadar herkes, Kürt oylarına göz dikti. Bunun için el altından her tür görüşme yapıyor, çeşitli mesajlar gönderiyor.

Öcalan'ın koşullarında kısmi iyileştirmeler yapılacağı belli olmuştur. Diğer taleplerin karşılanması ise, daha bir çok gelişmeye bağlı olacaktır. Fakat kesin olan; Kürt hareketinin aldığı kararların arkasında durmadığıdır. Her an, her şeyin değişebileceği bir pragmatizm içinde hareket etmekte, bu da burjuva kliklerin ondan yararlanma iştahlarını kabartmaktadır.

"genel af" sözü veren Kılıçdaroğlu, sonrasında "bu konuyu silahların sustuğu ortamda değerlendireceğiz" diyerek lafı dolandırırca da, hem MHP'nin, hem de AKP'nin şimşeklerini üzerine çekti. Ardından HSYK üyelerinin telefon görüşmeleri sızdırıldı. O görüşmelerde Öcalan'dan "hayır" oyu almak için uğraşmak gerektiği söyleniyordu.

Kısacası "evet"çilerden "hayır"çılara, dinci-gericilerden ulusalcı-şovenlere kadar herkes, Kürt oylarına göz dikmişti. Bunun için el altından her tür görüşme yapıyor, çeşitli mesajlar gönderiliyordu.

Mesele, Kürt hareketinin bunlara karşı nasıl bir tutum içinde olacağıydı.

Kürt hareketi bir kez daha yalpaladı

Referandum öncesi "boykot" kararını açıklayan BDP, PKK'nin "eylemsizlik" kararı ve Öcalan'ın sözleri üzerine, bir kez daha yalpaladı.

PKK, 1 Haziranda "tek taraflı ateşkes"i bozduğunu açıklayınca, asker cenazeleri artmış, AKP hükümetine "açılım" politikasını eline-yüzüne bulaştırdığından dolayı tepkiler yükselmişti.

ortaya çıktı. Kosterin yapılması için Başbakan'ın devreye girdiği basında yer aldı.

Sonuçta Öcalan'la görüşme yapıldı ve gecikmeli olarak "ateşkes" ilan edilmiş oldu. Öcalan, avukatlarıyla yaptığı görüşmede, "boykot" kararından geri adım atıyor, bu konuda "Kürt halkını serbest bıraktığını" açıklıyordu. Ve hemen ertesi günü, Diyarbakırda toplanan "sivil toplum örgütleri" referandumda "evet" oyu kullanacaklarını açıkladılar.

Bu kez "ulusalcılar" kıyameti kopardı. MİT Müsteşarı'nın Öcalan'la yakın zamanda görüştüğüne dair belgeler ortaya atıldı. "Ateşkes"in de bu görüşmede kararlaştırıldığı söylendi.

"Eylemsizlik" kararı için ne tür sözler verildiği bilinmiyor. PKK, "yüzde 10 barajının kaldırılması", "KCK operasyonundan alınanların serbest bırakılması", "Öcalan'ın koşullarının düzeltilmesi", "Demokratik özerklik" gibi talepleri ileri sürdü. 21 Ağustos'ta Diyarbakır'da toplanan Demokratik Toplum Kongresi de aynı talepleri yineledi.

Bu gelişmelerden sonra, Öcalan ilk kez kardeşi ile açık görüş yaptı. Hücrelerine televizyon verileceği de söyleni-

Ağustos ayında çıkan PDD özel sayısı, emekçi semtlerde ve işyerlerinde dağıtıldı.

Anayasa referandumunu BOYKOT!

12 Eylül anayasasında yapılan değişiklikler, 30 yıl sonra yine 12 Eylül'de referanduma sunuluyor. Ve halka iki seçenek dayatılıyor: "Evet" mi, "hayır" mı?

Dayatılıyor; çünkü, anayasa değişikliği ile ilgili halka hiçbir şey sorulmamış, bu konuda onun düşünce ve önerileri alınmamıştır. İşçi ve emekçilerin işgüvencesi ve örgütlenme hakkı başta olmak üzere en temel talepleri dikkate alınmamış, bu konuda hiçbir değişikliğe gidilmemiştir. Aksine gerek işçilerin, gerekse memurların grev ve toplu sözleşme haklarının gaspı daha da pekiştirilmiştir.

Hem hazırlanışı bakımından, hem de özü itibarıyla, işçi ve emekçileri tamamen dışlayan böyle bir referanduma, şimdi "evet" ya da "hayır" diyerek katılmamız isteniyor. Bu dayatmayı kabul-

lenmemiz, hazırlanan bu oyunun figüranı olmamız bekleniyor.

Bir yanda AKP hükümeti, dinci cemaat ve tarikatlar, onların çanak yalayıcıları; diğer yanda CHP'den MHP'ye faşisti, şoveni, reformisti...

Açık ki, bu iki blok da, sömürülen ve ezilen kesimlerin bloku olamaz!

Demokratikleşme değil, hegemonya savaşı

12 Eylül anayasası, bugüne dek gelen hükümetlerce şurasından-burasından çokca değiştirildi. Ancak hiçbiri 12 Eylül'ün ruhuna dokunmadı. Son olarak AKP hükümetinin yaptığı değişiklikler de, 12 Eylül anayasasının özünü ortadan kaldırmıyor. Bu öz; faşizm, şovenizm, gericilik-tir...

Aynı halk düşmanı karakterine sahiptirler. Bağlı bulundukları emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarları için çalışmakta, onların karları için, işçi ve emekçileri iliklerine dek sömüren ve en küçük hak alma mücadelesini şiddetle bastıran yasalar çıkarmaktadırlar.

AKP hükümetinin de, diğer hükümetlerden bu yönde hiçbir farklılığı yoktur. Hatta özelleştirme-taşeronlaştırma saldırısında hepsinin önüne geçmiştir. AKP'nin 12 Eylül anayasasının özü ile bir sorunu yoktur. Onun tek derdi, diğer burjuva klikleri iyice geriletip kendi hegemonyasını kurabilmektir. Anayasa değişikliği de, AKP'nin "yüksek yargı"yı hizaya sokma hamlesidir. Asıl mesele, Anayasa Mahkemesi ve Hakimler Savcılar Yüksek Kurulu'nu, kendi çıkarları doğrultusunda değiştirebilmektir. Nasıl ki YÖK'ü kendi denetimlerine alabildilerse, yargıyı da o şekle sokmayı ve önündeki engelleri birer birer kaldırmayı hedeflemektedir.

Kısacası, AKP'nin işbaşına geldiği günden beri, burjuva klikler arasında iyice şiddetlenen it dalaşında, yeni ve önemli bir eşiktir anayasa değişikliği. Üç yıl önce cumhurbaşkanlığı seçiminde yaşanan restleşme, bu kez anayasa referandumunda tekrarlanmaktadır. Fakat AKP, geçen bu süre zarfında elini daha da güçlendirmiş, Ergenekon davası adı altında rakiplerine önemli darbeler indirmiştir. Şimdi ele geçirdiği bu üstünlüğü, yasalarla pekiştirmek istemektedir. AKP karşıtları ise, geriledikleri noktalarda direnmekte, yeniden üstünlüğü sağlama çabasına girmektedirler.

Sözde demokratikleşme olarak lanse edilen anayasa referandumunun özü budur. Burjuva kliklerin birbirlerine üstünlüklerini kurma savaşında geline son noktadır.

Evet ya da hayır, burjuvaziye yarayacak

AKP, anayasa referandumuna bir "güvenoylaması" olarak bakmaktadır. "Evet" oylarının fazla çıkması durumunda, üstünlüğünü pekiştirmiş olacak ve çok daha pervasız bir şekilde saldırılarını sürdürecektir. CHP, MHP ve tüm AKP karşıtları ise, "hayır" oyları ile kendilerine bir alan açmaya çalışmaktadır. AKP'ye indirecekleri bu darbe ile "erken seçim"i dayatacaklar, CHP-MHP koalisyonu için yolu düzleyeceklerdir.

Her iki sonucun da işçi ve emekçilere yaramayacağı ortadadır. "Evet" te de, "hayır" da da, kazanan burjuvazi olacaktır. Dolayısıyla "evet" ya da "hayır", ne şekilde oy kullanılırsa kullanılsın, burjuvazinin bir kesimine yedeklenilecek, onlara hizmet edilecektir.

Bu durumda işçi ve emekçiler açısından tek doğru tavır; referandumu boykot etmektir!

İşçiler, emekçiler!

Anayasa referandumu adı altında yapılan bu dayatmayı kabul etmeyelim! İt dalaşına alet olmayalım! Bu oyunda bize yazılan figüran rolünü reddedelim! Tarihin gerçek yaratıcıları olduğumuzu hatırlatalım! Kendi taleplerimizle sokaklara çıkıp haykıralım!

Türk, Kürt, tüm işçi ve emekçiler, faşizme karşı birleşik mücadeleyi yükseltmelidir. 12 Eylül anayasası da dahil tüm uygulamalarını ortadan kaldıracak tek güç budur!

"Referanduma Boykot" şiarıyla sokaklara çıkıp taleplerimizi haykıralım! Bizi hiçe sayanlardan hesap soralım! Yasaların sokakda yapıldığını bir kez daha gösterelim!

Kahrolsun Faşist Diktatörlük!

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Boykot faaliyetlerine gözaltı ve dayak

Burjuva partiler, referandum konusunda Evet ya da Hayır diyerek, bangır bangır propaganda yaparken, devrimci kurumların boykot propagandası, gözaltı ve şiddetle bastırılmaya çalışılıyor. PDD imzalı, özel sayı ve afişlerden dolayı, okurlarımız gözaltına alınıyor, tehdit ediliyor, dövülüyor...

22 Ağustos'ta Gazi Mahallesi girişinde "Sandığa değil sokağa! Boykot" yazılı Proleterce Devrimci Duruş afişlerini asan Çağdaş Büyükbaş ve Emre Keskin 14.30 civarında gözaltına alındılar. Polisin keyfi uygulamasına karşı "Kahrolsun faşist diktatörlük" sloganı atıldı. Polis, okurlarımızı döverek ve yerlerde sürükleyerek arabaya bindirip Gazi karakoluna götürdü. Yaklaşık 3 saat sonra okurlarımız, para cezası kesilerek serbest bırakıldılar.

25 Ağustos'ta da Proleterce Devrimci Duruş okuru Sidar Sarıkaya, Edirnekapı Metrobüs duraklarında GBT yapan polislerce üzerinde Proleterce Devrimci Duruş özel sayısı olduğu için gözaltına alındı. "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganını atan Sidar Sarıkaya, Bakırköy karakoluna götürüldükten sonra serbest bırakıldı.

Proleterce Devrimci Duruş okurlarının boykot çalışmaları devam ediyor. Afişler, Gazi Mahallesi, Alibeyköy, Nurtepe, Güzeltepe, Kartal Gülüsu başta olmak üzere emekçi semtlere yapıldı. PDD referandum özel sayısı işçilere ve emekçilere ulaştırılmaya devam ediyor.

PDD okurları, semtlerde de standlar açarak işçilere ve emekçilere boykot çağrısı yaptılar.

Tüm baskı ve gözaltılara rağmen referanduma BOYKOT çalışmalarımız daha da hızlanarak sürüyor. Halka gerçekleri anlatma çabamızı, hiçbir güç durduramaz. Dün olduğu gibi bugün de, tüm zorlukları göze alarak, faaliyetlerimizi kesintisiz sürdürmeye devam edeceğiz.

Referandum sürecinde çalışmalar yapan devrimcilere, polis saldırıları da sürüyor. BDSP'liler 27 Ağustos'ta Esenyurt'ta afiş yaparken; Gebze'de ise ESP'liler, gözaltına alındılar. Kürt halkına dönük gözaltılar, Ağustos ayında da devam etti. İstanbul'da birçok semtte evler basan polisler, KCK operasyonu bahanesiyle onlarca kişiyi gözaltına aldı.

Ayrıca Ankara'da Mamak'da gerçekleştirilen festivalin ardından BDSP'lilerin evlerine 25 Ağustos'ta baskın düzenleyen polis, 7 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltıları protesto etmek için İstanbul, Ankara ve İzmir'de protesto gösterileri düzenlendi. Alınanların derhal serbest bırakılması istendi.

Tutuklanmasının üzerinden bir yıl geçen İşçi Köylü Kartal Muhabiri Suzan Zengin'in ilk duruşması da 26 Ağustos'ta yapıldı. Duruşmadan önce İşçi-Köylü çalışanları ve okurları Beşiktaş iskelesinde bir basın açıklaması gerçekleştirerek Suzan Zengin'in serbest bırakılmasını istediler.

Kürt halkına linç saldırısına eylemli yanıt

Geçtiğimiz ay, Bursa-İnegöl ve Hatay-Dört Yol'da Kürt halkına karşı yeni bir linç saldırısı daha gerçekleşti. Devletin kolluk güçlerinin gözetimi ve kollaması altında, gerici ve faşist güruhunun saldırılarıyla karşı karşıya kalan Kürt halkı, savunmasız bir durumda çok güç anlar yaşadı. Öyle ki, olayların ardından halkın yanına gitmek isteyen BDP'li milletvekilleri bile ilçeye sokulmadı.

Artan asker cenazeleriyle birlikte, devlet şovenizmi daha da körüklüyor ve Kürt halkına yönelik linçleri el altından kışkırtıyor. Kimi yerde ise, kışkırtıcıları kitleyi kontrol etmekte zorluk çekiyorlar. İnegöl ve Dört Yol'da yaşananlar, bunun son örneği oldu.

Kürt halkının yalnız olmadığını, devlete ve faşist-şoven saldırganlara göstermek gerekiyor. Diğer yandan, linç girişimleri, son yıllarda sadece Kürtlere değil, devrimcilere yönelik olarak da sahneye konuyor. Bu tür saldırılara karşı, hızlı refleks göstermek yaşamsal önemde. En başta devrimci faaliyetin olduğu bölgelerde ortak protestolar örgütlenebilir, örgütlenmelidir. Ayrıca, bu tür saldırılara karşı, halkın öz savunma birlikleri oluşturması gerekmektedir. Komünist ve devrimciler, buna öncülük etmelidir.

Kürtlere dönük son linç saldırısı üzerine, Kartal-Gülsuyu'nda komünist ve devrimcilerin ortaklaşa gerçekleştirdiği protesto eylemi, iyi bir yanıtıdır ve bu tür örnekleri çoğaltmak gerekir.

TİKB(B) militanlarının ulaştırdığı habere göre, 24 Temmuz günü, TİKB(B), MLKP ve PKK militanları, Kartal-Gülsuyu'nda ortak korsan gösteri düzenleyerek, İnegöl ve Dört Yol'daki Kürt halkına faşist linç girişimlerini pretosto ettiler.

Haber şöyle devam ediyor:

24 Temmuz'da saat 21 sıralarında Dinler sokakta toplanıp minibüs yolunda üç ayrı noktaya barikatlar kuran militanlar, molotoflarla yolu trafiğe kapattı. Eylem esnasında işçi ve emekçilere faşist saldırılara karşı örgütlenmesi çağrılarında bulunuldu. "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Hatay'ın hesabını soracağız", "İnegöl'ün hesabını soracağız", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarının atılırken, TİKB(B) imzalı "Faşist saldırılara izin vermeyeceğiz" pankartı ve MLKP pankartı asıldı.

Yaklaşık bir saat süren korsan gösteriye polis gaz bombalarıyla saldırdı. Militanlar bu saldırıya taşlar ve molotoflarla karşılık verdi. Yarım saat süren çatışma sonrasında militanlar, Dinler sokağına çekildi ve eylemin amacını kitlelere anlattı. Protesto gösterisi, eylemi birlikte örgütleyen örgütlerin ortak iradesiyle bitirildi.

Eylemin ardından TİKB(B) militanları "Orak-çekiç-silah-yıldız bayrağımız", "Yaşasın TİKB(B)" sloganlarını atarak dağıldılar.

Bir kez daha söylüyoruz ki, faşist saldırı ve Kürt halkına yönelik linç saldırılarını cevapsız bırakmayacak, faşistlere korku salarak sokakları zaptedeceğiz!

Kürt halkına özgürlük!

Kahrolsun faşist diktatörlük!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Devletin Hrant'a bitmeyen kını

Türkiye'nin, Hrant Dink'le ilgili AİHM'e (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) verdiği savunma, geçtiğimiz günlerde açığa çıktı. Dışişleri Bakanlığı'nın 2009 Kasım'ında yaptığı savunmada, Hrant Dink'in ceza alan yazılmasının nefret içerdiği, halkı tahrik ettiği, o yüzden Alman faşizmini savunan Nazi lideri Kuhnen'e verilen ceza kapsamında ele alınması gerektiği belirtiliyor.

Kuhnen, Yahudi soykırımını yapan bir Nazi lideri. Alman mahkemelerinden yargılanmış ve hapis cezası almış. Türkiye, bu davayı emsal göstererek, Hrant Dink'i Nazi lideri ile özdeşleştiriyor ve Hrant'a "ırkçı faşist" yakıştırmaları yapıyor.

* * *

Hrant Dink'in ölümünden önce, Agos gazetesinde yazdığı yazılardan dolayı, "Türklüğe hakaret" ettiği iddiasıyla davalar açılmış ve yargılanmıştı. TCK'nın 30. maddesinden verilen bu ceza, Yargıtay tarafından da onaylanmıştı. Bunun üzerine Hrant Dink ve ailesi, AİHM'e başvurmuştu.

AİHM'in Türkiye'den istediği savunmada yazılanlar, devletin Hrant Dink'e olan öfkesini ve onun ölümünden sorumlu olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor.

Hatırlanacaktır; Hrant Dink, "Türklüğe hakaret" eden bir Ermeni olarak lanse edilmiş ve hedef gösterilmişti. Devletin hemen tüm kurumlarının içinde yer aldığı bir kontra cinayetiyle de 2007 yılında katledildi. Katilleri göstermelik bir şekilde yargılanmaya devam ediyor. Fakat gerçek katilleri hala işbaşında.

Türk Dışişleri Bakanlığı'nın AİHM'e gönderdiği yazı, Hrant Dink'e devletin bakışını bir kez daha ortaya koyuyor. Onu hala ırkçılıkla suçlamaya ve linç etmeye devam ediyorlar.

* * *

Savunmanın açığa çıkmasıyla birlikte oluşan tepkiler üzerine, Cumhurbaşkanı'dan, Adalet ve Dışişleri Bakanı'na kadar hepsi, çeşitli açıklamalarla kışkırtmaya çalıştılar. Hrant'ın ailesinden özür dileyerek işin içinden sıyrılmaya kalktılar. Ancak aile, bu savunmanın değiştirilmesini talep ediyor.

Hrant Dink, en çok ağrına giden şeyin, "ırkçılık" suçlamasıyla yargılanmak olduğunu söylemişti. Faşizme ve ırkçılığa karşı mücadele eden biri olarak bunu asla kabul etmeyeceğini belirtmiş ve hiç istemediği halde sırf bu yüzden AİHM'e başvurduğunu söylemişti.

İrkçi-faşist zihniyet, Hrant'ı "ırkçılık"la suçlayıp, katline zemin hazırladığı yetmiyormuş gibi, Nazi lideriyle özdeşleştirilerek, bir kez daha linç etmeye kalkıyor.

Fakat ne yaparlarsa yapsınlar, Hrant Dink'in faşizme ve ırkçılığa karşı dik duruşunu unutturamayacak, belleklerden silmeyecekler. O, halkların gönlünde yaşıyor. Baş eğmezliğin, onurun ve kardeşliğin bir simgesi olarak...

Anayasa değişikliği tartışmaları başladığı günden beri, sendikalar da bu tartışmaların ortasında yerini aldı. Anayasanın referanduma sunulacağı kesinleşince de, her sendika, yönetim kademelerinin siyasi yönelimlerine göre tutum belirledi, bunu deklare etti.

İşçi ve memur sendika konfederasyonlarından bazıları, kurumsal olarak görüş belirttiler. Bazıları ise, genel merkez dışında şube yönetimlerinin biraraya gelmesiyle görüş açıkladılar. Örneğin Türk-İş, konfederasyon olarak politik bir görüş belirlemedi. Fakat Türk-İş'e bağlı 12 sendika (Petrol İş, Hava İş, Tekgıda İş, Tezko İş, Basın İş, Kristal İş, Deri İş, Harb İş, Tümtis) referanduma "hayır" oyu vereceklerini söylediler. DİSK, konfederasyon olarak "hayır" oyu kullanacağını açıkladı. KESK ise, kurumsal olarak bir görüş belirtmiş değil. Çünkü KESK'in içinde diğer sendikalardan farklı olarak, üç eğilim vardı. BDP'nin "boykot" demesiyle KESK, karar açıklamada iyice zor duruma düştü. KESK'e bağlı kimi sendikalar, "hayır" diyeceklerini açıkladılar. Kamu Sen de "hayır" kampanyasına katılan konfederasyonlardan oldu. Hak İş ve Memur Sen ise, cepheden "evet" diyerek, kimseyi şaşırtmadılar. Hatta Hak İş, kraldan çok kralcı kesilerek, "anayasaya evet" kampanyasını AKP'den önce başlattı. Hak İş imzalı pankartlar ana caddelere, merkezi yerelere asıldı. Hak İş'ten başka bir tavır da beklenemezdi. Oluşumu ve yapısı itibarıyla gericiliği bayrak edinmiş, son yıllarda AKP'nin bir yan kolu gibi çalışan konfederasyondu Hak İş. AKP'nin kullandığı "sivil anayasa", "demokratikleşme" gibi argümanları, Hak İş de kampanyasında kullanıyor. Hemen her konuda olduğu gibi anayasa konusunda da söylemleri AKP'den bağımsız değil.

DİSK ise, "hayır" politikasını, değişiklik paketi içinde işçi ve emekçilerin sosyal ve demokratik taleplerinin olmayışına oturtuyor. 12 Eylül anayasasının özüne dokunulmadığını, hatta onu kalıcılaştırdığını söylüyor. Devlet içinde AKP'nin ağırlığını arttırdığını, asker vesayetine karşı, AKP vesayetini geçirmeye çalıştığını ifade ediyor. Buradan hareketle bu anayasa değişikliğine "evet" demenin, AKP'ye evet demek olacağını söyleyerek, "hayır"ın propagandasını yapıyor. Kısacası diğer "hayır"çılar gibi, AKP karşıtlığını esas alıyor.

Türk-İş'e bağlı 12 sendika, yaptıkları açıklamada, "gerek hazırlanma yöntemi, gerek dayandığı gerekçe ve özellikle işçi haklarını yok sayan içeriği açısından" karşı olduklarını belirtiyorlar. Bunun "demokratik ve sosyal anayasa hedefini karşılamaktan uzak" olduğunu söylüyorlar. 12 Eylül anayasasının işçi ve emekçi haklarına, sendikal haklara büyük darbe vurduğunu, bu anayasanın değişmesi gerektiğini, bunun mücadelesini verdiklerini yineliyorlar.

Elbette sendikalar, böyle bir gündemin dışında kalamazlardı. Kalmaları doğru da olmazdı. Fakat belirledikleri politika ve izledikleri tutumlar sorunludur. En başta görüş belirten sendika konfederasyonları ve şube yönetimlerinin ezici çoğunluğu, bu konuda tabanın görüşlerini alarak tutum belirlemiş değildir.

Anayasa değişikliğinde Sendikaların Tutumu

Sendika yönetimleri, zaten tabandan büyük oranda kopuk durumdadırlar.

Gerici ve faşist sendikaların, anti-demokratik bir şekilde ve bugüne dek izledikleri çizgiye uygun bir görüş açıklamaları, şaşırtıcı değildir. Bu konfederasyonlar, kendi misyonlarına uygun bir şekilde referandum için canhıraş çalışıyorlar. Hiç bir işçi eylemi için bu denli canla başla çalıştıkları görülmemiştir. Tekel işçilerini yüzüstü bıraktılar. Direnişleri süren işçilerin yanına uğramazken, referandum için herşeyi seferber etmiş durumdadırlar. Böylece işçilerin temel mücadele araçlarından biri olan sendikaları, bir kez daha burjuvazinin hizmetine sunuyorlar

Ne var ki, kendine devrimci-demokrat diyen (DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendika şubelerinin) tutumu da, - karşı cephede yer almış görünseler de- çok farklı olmamıştır. Onlar da "hayır" diyen düzen partilerinin yanında saf tutmuştur. Oysa anayasa değişikliğine "hayır" diyen bu partilerin, "demokratik bir anayasa" oluşturma gibi bir dertleri olmadığını bilinmiyor mu? Bunlar açıkça, karşı çıktıkları noktanın, "AKP'nin kendi anayasasını oluşturmaması" olduğunu söylüyorlar. DİSK de benzer şekilde bu anayasa değişikliğini "Banayasa" olarak niteledi

ve tutumunu, AKP karşıtlığı üzerine oturttu.

Anayasa değişikliği konusunda AKP'nin yaptığı demagogileri açığa çıkarmak gerektiği açıktır. Bu değişikliklerin işçi ve emekçilerin yararına hiç bir şey getirmediği ortadadır. Böyle olması doğaldır da. Çünkü demokratik hak ve özgürlükler kapsamını genişletecek bir anayasa değişikliği için gerekli olan işçi-emekçi hareketi mevcut değildir. Tabandan ciddi bir tazyik olmadığı sürece de bu doğrultuda değişimler gündeme gelmez.

Anayasa değişikliğinin burjuva klik çatışmalarının bir sonucu olarak yapıldığı, hem gelişen sürece, hem de değişikliğin içeriğine bakılarak kolaylıkla anlaşılabilir. Bu değişiklik, uzun süredir devam eden burjuva klik çatışmasında geline son noktadır ve

üstünlüğü ele geçiren tarafın, bunu yasalarla da pekiştirme girişimidir. Hal böyleyken bu gerçekler, kitlelerin gözünden uzak tutulmaya çalışılıyor. "Evet" ya da "hayır" dışında bir seçenek yokmuş gibi davranılıyor. İşçi ve emekçilere, bunlardan birini seçmesi dayatılıyor. Dikkat edilirse, sendikaların yürüttükleri kampanyalarda işçi-emekçi haklarına en fazla dil ucuyla değinilmektedir. Asıl olarak hangi taraftaysalar, onların argümanlarını kullanmakta; ya AKP yandaşlığı ya da AKP karşıtlığı yapmaktadırlar.

Sınıftan yana olduğunu söyleyen sendikacılar, bu duruma düşmemelidir. İşçi ve emekçilere gerçekleri anlatmalı, burjuva kliklere yedeklenmesine karşı çıkmalıdır. Sınıfın çıkarlarını esas alan bağımsız bir tavır ortaya konmalıdır. Bu tavır, boykottur. Unutulmamalıdır ki, kendi davası için dövüşmeyen, dövüşür düşmanın davası için...

Çel-Mer'de işgal

Birleşik Metal-İş'e üye oldukları için işten atılan Çel-Mer işçileri, fabrikayı işgal ettiler ve sendikayı patrona kabul ettirdiler.

30 Temmuz'da 23 işçinin işten atılmasıyla başlayan eylemliliklerin ilki, Gebze'de Cumhuriyet Meydanı'na yapılan yürüyüş oldu. Bu yürüyüşte patronu uyaran işçiler, saldırıların durdurulmasını ve atılan işçilerin işe alınmasını istediler. Ancak patron atılan işçileri geri almayacağını söyledi.

Bunun üzerine işçiler, Gebze'de işçilere ve emekçilere sendikalaştıkları için işten atıldıklarını anlatan eylemlilikler ve faaliyetlere devam ettiler. Ve 2 Ağustos günü fabrikayı işgal ettiler.

3 gün boyunca süren işgal sonucunda, patron sendika hakkını tanımak zorunda kaldı ve atılan işçilerden 11'ini geri aldı. 12 işçi ise kendi istekleriyle tazminatlarını alarak işten ayrıldılar.

İşgal boyunca fabrika önünde işçilerin aileleri ve devrimci kurumlar da direniş çadırı kurdular. Polisin fabrika etrafında önlemlere rağmen direnişe birçok işçi ve emekçi destek vermek verdi.

Ağustos'ta sona eren direnişin ardından eylemi gerçekleştiren işçiler sloganlarla direniş çadırına yürüdüler. "Direne direne kazanacağız", "Yılgınlık yok direniş var", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarını atan işçiler, direnerek ve eylemleri büyüterek hakların elde edilebileceğini bir kez daha göstermiş oldular.

Anayasa değişikliği ve işçi sınıfı

Burjuva klikler arasında süren çatışma, şimdi anayasa üzerinden devam ediyor. Bu it dalaşında "evet-hayır" şeklinde saf belirleyerek, kitleleri kandırmaya ve arkalarına almaya çalışıyorlar.

AKP, yürürlükte olan 12 Eylül anayasasına karşı kitlelerde oluşan tepkileri kullanıyor. "Darbe anayasasını değiştiriyoruz", "sivil demokratik anayasa getiriyoruz" yalanına başvuruyor. Gerçekte ise 12 Eylül anayasasının ruhunu aynen koruyor. Zaten yapılan, 12 Eylül anayasasının tümünden değiştirilmesi değildir. AKP, kendi çıkarları doğrultusunda bazı maddelerde değişiklik yapmıştır. Referandumda sunulan da bu maddelerdir. Bunların önemli bir kısmı ise, yargıyla ilgilidir. "Hayır"cı cephede yeralan burjuva klikler de esasen buna karşı çıkmaktadırlar. Yürütmeyi ve yasamayı elinde bulunduran AKP'nin yargıyı da ele geçirerek, mutlak bir üstünlük kurmasından çekinmektedirler. Çünkü bu, kendi alanlarının daralması, çıkarlarının zedelenmesi anlamına gelmektedir.

Dolayısıyla anayasadaki değişikliklere "evet" ya da "hayır" diyen düzen partileri, yaslandıkları burjuva kliğin çıkarları doğrultusunda hareket etmektedir. İşçi ve emekçilerin çıkarlarını savunmak, her iki kamp için de sözkonusu değildir.

İşçi-emekçi hakları iyice budanıyor

12 Eylül anayasası ilk kez değişmiyor. Bugüne dek 70'i aşkın düzenleme yapıldı. Fakat hiçbirinde işçi ve emekçilerin gaspedilen haklarına dair değişiklikler yapılmadı. Aksine bu yasalar daha da pekiştirildi.

Şimdi AKP, 12 Eylül anayasasını ilk kez kendisi değiştiriyormuş gibi davranıyor. Ve işçi-emekçiye yeni haklar tanıyormuş gibi gösteriyor.

Mevcut anayasa, 12 Eylül askeri faşist cunta tarafından yapılmıştı. Bu anayasaya temel ruhunu veren şey ise, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halkı faşist bir cendereye almak, patronlar içinse, dikensiz bir gül bahçesi yaratmaktır. Bunun acı sonuçlarını geniş kesimler yaşadı, yaşıyor... AKP, 12 Eylül'e karşı oluşan bu tepkiyi arkasına almaya çalışıyor. Bunun için de her tür demagoji ve yalana başvuruyor.

Bunların başında, memura "toplular sözleşme hakkı", "işçiye birden fazla sendikaya üye olma hakkı" geliyor. Değiştirilmeye çalışılan anayasa maddeleri arasında, işçi-emekçiler lehine düzenleme olarak gösterilen bu iki madde de, gerçekte bir aldatmacadan ibarettir.

Zaten AKP hükümetinden işçi-emekçi lehine düzenlemeler beklemek, hayalcilik olur. Çünkü AKP, işçi ve emekçilere saldırıda, kendinden önceki hükümlere rahmet okutacak uygulamalara imza atmıştır. Özelleştirme ve taşeronlaştırma rekoru, bu hükümetin elindedir. En büyük işsizlik, yine bu hükümet döneminde yaşanmıştır. Yeni iş kanunu ile esnek çalışmayı yasallaştıran da AKP hükümetidir. Sağlık ve eğitimi paralı hale getiren, mezarda emekliliği dayatan, neredeyse hergün gerçekleşen bir iş cinayeti ile işçileri katleden, bu hükümettir.

Yüzlerce işçi, iş cinayetlerinde yaşamını yitirirken, bırakalım önlem almayı, "istihdam paketi" adı altında yaptıkları düzenleme ile, "işçi sağlığı" yerine, "işletme sağlığı"nı koymuştur.

Sendikal engeller aynen duruyor

İşçiler, sendikalı oldukları için ard arda işten atılırken, AKP, "birden fazla sendikaya üye olmanın" yolunu açtığını vaaz ediyor. Fabrika önlerinde devam eden direnişler, AKP'nin yalanını açığa çıkaran en somut göstergedir.

12 Eylül anayasasının 51. Maddesinde, sendika kurma ve sendikaya üye olma hakkı belirtildikten sonra, "aynı zamanda ve aynı işkolunda birden fazla sendikaya üye olunamaz" hükmü bulunuyor. AKP, yeni taslakta bu hükmü çıkartmış, böylece birden fazla sendikaya üye olmanın zeminini hazırlamış.

Bu ülkede, bırakalım birden fazla sendikaya üye olmayı, bir sendikaya üye olmak bile, devreye hendek atlatmakla eş anlamlıdır. Bir dolu yasal engelle karşılaşırsınız, patronun ve devletin baskısı da cabası...

AKP, faşist 12 Eylül anayasasının sendikalaşma önüne diktiği 2821/2822 sayılı TİS, grev ve lokavt kanunu niye değiştirmez? Asıl sorun, sendikalaşmadır, bu konuda varolan yasal engellerin kaldırılması sorunudur. Birden fazla sendikaya üye olma değil!

Diğer yandan, patronların işten atmasına karşı herhangi bir caydırıcılık olmadığı için, sendikalaşan işçileri çok kolay işten atabilmektedirler. Bir sendikaya üye olan işçi, kendini kapı önünde buluyorsa, "birden fazla sendikaya üye olma hakkı"nın ne anlamı olabilir?

Sözde işçilerin sendikalaşmasının önünü açtığı söylenen değişiklik, gerçekte işçileri bölüp parçalayan ve yetki karmaşası ile TİS'siz bırakan yeni bir saldırıdan başka bir şey değildir. Sendikalaşmanın önü gerçekten açılmak isteniyorsa, yapılması gereken; 12 Eylül anayasasının yukarıda sözünü ettiğimiz maddelerinin değiştirilmesidir. Bu yapılmadan, söylenen bütün sözler, yalandır, demagojidir.

Grev yasakları devam ediyor

12 Eylül anayasasının 54. Maddesi, grev yasaklarını ve Bakanlar Kurulu kararıyla grevin ertelenmesi hükmünü barındırıyor. Keza TİS'teki anlaşmazlık durumunda, 12 Eylül'ün icadı "Yüksek Hakem Kurulu"nun devreye gireceğini söylüyor.

TİS ve grev hakkının önünde en büyük engel, bunlardır. Bunlara dokunmadan, işçi haklarının genişleyeceğinden bahsetmek, sahtekarlıktır. Keza 12 Eylül'le birlikte yasaklanan "dayanışma grevi", "hak grevi" gibi yasaklar da aynen durmaktadır.

Memurlara "TİS hakkı" da bundan farklı değildir.

Bilindiği gibi, emekçi memurlar, sendikalarını büyük bir mücadele ile kazandı. 90'lı yılların başlarından itibaren yıllarca süren çetin bir mücadele verdi. Coplandı, sürgün edildi, hapse atıldı... Fiilen sendikalarını kurdular. Kapılara vurulan mühürleri kırarak sendikalarını açtılar. Sendikal haklarını böylesine kıran kırana geçen bir mücadele sonucunda kazandılar. Devlet de, bunu yasal olarak da tanımak zorunda kaldı. Fakat bu kez, grev ve TİS hakkı önünde engeller çıkardılar. "Grevli TİS'li sendika hakkı" talebiyle yürütülen mücadeleyi, "toplular görüşme" ile geçiştirmeye çalıştı. Ve bu görüşmeler, bir ortaoyununa döndü, memurların büyük tepkisini topladı.

Grev hakkının olmadığı yerde, adına "toplular görüşme" veya "toplular sözleşme" ne denirse densin, işçi ve emekçi yararına bir TİS yapılamaz. Hükümet ya da patronlar üzerinde, grev gibi bir yaptırım gücü yoksa, onların çıkarları esas alınacak demektir. Dolayısıyla grevsiz TİS olmaz.

Şimdi AKP, yıllardır yapılan "toplular görüşme"nin adına "toplular sözleşme" diyerek, bu hakkı verdiğini söylüyor. Fakat grev yasağına dokunmuyor. Grevsiz bir TİS'in etkisizliğini çok iyi bildiği için böyle yapıyor. Ayrıca, tarafların anlaşamadığı durumda devreye giren "Uzlaşma Kurulu"nu da daha yetkin kılıyor. Daha öncesinde memur sendikalarının "Uzlaşma Kurulu"nun kararına itiraz hakkı bulunurken, şimdi bu hak da ortadan kaldırılıyor. Yeni düzenlemede; "Uyumsuzluk halinde taraflar Uzlaşma Kurulu'na başvurabilir. Uzlaşma Kurulu kararı kesindir ve toplular sözleşme hükmündedir" deniyor.

Kısacası, bırakalım TİS'in önünü açmayı, daha da kapatmaya çalışıyorlar. Çünkü gerçekte TİS'in önünü açmak, grev hakkını vermektir. Grev engelleri halen dururken, TİS hakkının verildiğini söylemek, işçi ve emekçilerle dalga geçmektir.

Yasalar sokakta değişir

Adliye saraylarının içinde "Adalet Mülkün Temelidir" diye yazar. Mülk, burjuvazininindir. Dolayısıyla adalet de burjuvazininindir. Burjuvazinin adalet terazisinin küfesinde, işçi ve emekçilerin çıkarlarına yer yoktur. Yasalar; işçi ve emekçileri daha fazla baskı altına almak ve daha yoğun sömürmek üzere çıkarılır.

İşçi ve emekçiler, yasalarını sokakta yaparlar. Tıpkı '90'lı yılların başında emekçi memurların yaptığı gibi... '89 Bahar eylemlerinde, işçi sınıfının gaspedilen haklarının bir kısmını geri almayı başardığı gibi... Yasaların "ana"sı olan anayasalar da sokakta değişir. Fakat daha birleşik ve daha güçlü bir mücadele ile..

Gözünü azami kar bürümüş burjuvazi, daha fazla kar için, hem işçi-emekçi üzerindeki baskıları arttıran, hem de rakiplerine darbeler indirerek en büyük olmasını sağlayan yasal düzenlemeler yapıyor. Bunun için klikler arasında da savaş, tüm şiddetiyle sürüyor. Buna işçi ve emekçileri alet ederek, kitle desteğini arttırmak istiyorlar. Evet ya da hayır ile yapmaya çalıştıkları budur.

İşçi ve emekçilerin bu saflaşmada yeri yoktur! O, tüm sömürülen ve ezilenlerle birlikte, burjuvazinin bütününe karşı, kendi çıkarları için dövüşmek zorundadır. Onun için referandumu boykot etmeli, sandığa değil, sokağa çıkmalı, hesap sormalıdır!

Türkan Albayrak direniyor

Temizlik işçisi olarak çalıştığı Paşabahçe Devlet Hastanesi'nden 7 Temmuz'da işten atılan Türkan Albayrak'ın, hastane bahçesinde kurduğu çadırdaki direnişi devam ediyor.

5 yıldır çalıştığı taşeron firmadan "verilen görevi yapmamak" iddiasıyla işten atılan Albayrak'ın çadırını 28. günde (5 Ağustos) zabı-

talar ve polis yıkmak istedi. Ancak Albayrak ve yanındaki destekçilerin karşı koyması üzerine, geri gitmek zorunda kaldılar.

Türkan Albayrak'ın işten atılmasındaki asıl sebep ise, sendikal örgütülülük çalışmaları oldu. 96 kişinin çalıştığı Piramit taşeron firmasında sendikal örgütülülük sağlanmış olmasına rağmen, Türk-İş'e bağlı Sağlık-İş'e üye olan işçilere "sendikanın bu alanda yetkisi yok" denildi. Zaten Sağlık-İş sendikası da bu süreç zarfında üye olan işçilerin hiçbir talebiyle ilgilenmedi. Sendikal örgütülükten rahatsız olan hastane yönetimi Türkan Albayrak'ın direnişe geçmesinin ardından, atmayı düşündüğü işçileri at- maktan vazgeçti.

Daha önceki yıllarda tekstil vb. sektörlerde de sendikal faaliyetlerinden dolayı işten atılan Albayrak, direnişi sonuna kadar götürmekte kararlı. İşe iade davası da açan Albayrak'a hastane yönetimi kesinlikle işe geri dönemeyeceğini söylemiş. Fakat Türkan Albayrak, tüm engellere ve saldırılara rağmen direnişini sürdürüyor.

Aşağıda Türkan Albayrak'la direnişinin 28. gününde (5 Ağustos) yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Kaç yıldır hastanede çalışıyorsunuz?

Türkan Albayrak: 5 yıldır

İşten atılma gerekçeniz nedir?

Gerekçe olarak "verilen işi yapmamak" gösterildi ama asıl sebep sendikal örgütülülük yapmak.

Çalışma şartlarınız nasıldı?

Günde 8 saat çalışıyor görünüyoruz ama genelde fazla çalışıyoruz. Temizlik işimiz ama ameliyat yapmak dışında her işi yaptırıyorlar. Asgari ücret alıyoruz. Çoğunlukla fazla çalıştırılıyor ve mesai ücreti almıyoruz. Yani taşeronlarda yaşanan sorunların hepsini yaşıyoruz.

Sendikalaşma faaliyeti ne zaman başladı?

Mart'ta başladık ve 16 Nisan'da çoğunluğu sağladık. Ancak Sağlık-İş'e üye olmuştuk. Biz temizlik işinde çalıştığımız için bu alanda sendikanın yetkisi yokmuş. Zaten sendika da hiç üsütne düşmedi bu işin.

Siz işten atıldıktan sonra sendikaya üye olan işçilerin durumu nedir?

Şu anda bir yığınlık var. Ama ben bu işin peşini bırakmayacağım.

Destekler ne durumda? Halkın tepkisi nasıl?

Ziyaretçiler geliyor. Tek tük hastanede çalışan personelden de gelenler oluyor. Ama benim tercihim toplu ziyaretler olur. Çünkü burayı bir eylem havasına döndürmek gerekiyor. Hastane içinden cesaretli olan doktorlar, hemşireler ya da temizlik işçileri geliyor. Tepkiler olumlu. Daha bana "iyi yapmıyorsun" diyen görmedim.

Hastanede hangi sendikalar örgütlü?

En eskiden beri Türk-İş'e bağlı Sağlık-İş var ve çok az da KESK'li var.

Geçen yıl da taşeron temizlik işçileri Çapa ve Cerrahpaşa'da eylem yapmışlardı, bunun deneyimlerini de okudunuz mu?

Evet biliyorum onlar kalabalıktı ve işe geri dönenler de oldu. Takip ettim o süreci de.

Çadır direnişi dışında başka eylemler gündemde var mı?

Şimdilik çadırdaki olacağım. Her gün buradayım ve ben burada sadece kendim için değil, tüm işçiler için duruyorum.

Türkan Albayrak'ı ziyaret ettik

Türkan Albayrak 8 Temmuz'dan beri direnişte... Çalıştığı Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde sendikalı olmak için mücadele ederken işten atılan Türkan Albayrak direnişinin 31. gününde zabitanın saldırısına uğradı. Sabahın erken saatlerinde direniş yerine gelen zabıtalara, direnişin izini oradan silmek için her şeyi aldılar: direniş çadırını söktüler, masayı aldılar, Türkan Albayrak'a ait kitap, gözlük, günlük gibi özel eşyalarını alan zabıta şişedeki içme suyunu dahi döktü. Saldırdan sonra tekrar pankartını asan Albayrak, direniş yerinde daha güçlü bir şekilde kalacağını belirtti. Bu tür saldırıların kendisini yıldıramayacağını söyledi.

Bizler de PDD okurları olarak direnişin 37. gününde Türkan Albayrak'ı direniş yerinde ziyaret ettik. Hastane bahçesinde geçen direniş günlerini ve direniş sürecini anlatan Albayrak, saldırıdan sonra desteklerin arttığını ama yine de yetersiz olduğunu, bu direnişi zaferle taçlandırmak için daha geniş kesimlerin direnişini sahiplenmesini gerektiğini söyledi. Direnişteki işçiler ve yapılan yapılması gereken eylem ve hareketler üzerine yaptığımız sohbetlerden sonra, destek için imza toplayan Albayrak'a bizler de imzamızla destek verdik. Haklı ve onurlu mücadelesinde kendisini desteklediğimizi söyledikten sonra sloganlar atarak hastane bahçesinden ayrıldık.

Belediye'de grev kararı asıldı

Yürüttükleri TİS süreci anlaşmazlıkla sonuçlanan İstanbul Büyükşehir belediye işçileri, eylemlerine Ağustos ayı içinde de devam ettiler.

Büyükşehir belediyesinin önünde basın açıklamaları yaparak belediyeyi uyaran işçiler, grev kararını belediyeye astılar. Sendika önünde toplanan binlerce işçi, "Direne direne kazanacağız", "Genel grev genel direniş", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" sloganlarıyla Büyükşehir belediyesine yürüdüler.

Grev kararının asılmasının ardından yapılan açıklamada greve gelme aşaması anlatıldı. Taşeronlaştırma saldırısının yoğunlaştığı, Büyükşehir belediyesinin taşeron işçilerin sendikalaşma hakkını tanımadığı, aradaki ücret farklarının giderilmediği gibi, her geçen zaman içinde daha da arttığı vurgulanırken, taleplerin dikkate alınması istendi.

Belediye işçileri TİS sürecinin en kitlesel eylemini de Edirnekapı'dan Büyükşehir belediyesine yürüyerek gerçekleştirdiler. 5 bine yakın işçi ve emekçinin katıldığı yürüyüş boyunca "Genel grev genel direniş", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Direne direne kazanacağız", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" sloganları atıldı.

Gece boyunca Saraçhane parkında kurdukları uyarı çadırında bekleyen işçilere, devrimci kurumlar da destek verdi. Belediye ile TİS üzerine görüşmeler devam ediyor.

Sendika ağalarının Tekel işçilerine saldırıları bitmiyor

Tekel işçilerinin direnişi, sendika ağalarının gerçek yüzünü geniş kitlelere gösterdi, teşhir etti. O yüzden sendika ağalarının Tekel işçilerine öfkesi dinmiyor. Hatırlanacaktır; 1 Mayıs sonrası, tüm sendika konfederasyonları toplanarak, başta Tekel olmak üzere direnişçi işçilerin gerçekleştirdiği kürsü işgalini kınamışlardı. Şimdi de Tekel'in örgütlü olduğu Tek Gıda İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, işçilere kinini kustu.

Anka haber ajansına 9 Ağustos günü verdiği röportajda Mustafa Türkel, gazetesinin "çeşitli illerden bir grup işçinin İstanbul'a gelerek sizi ziyaret edeceği ve duruma göre Ankara'ya geçeceği" hakkındaki sorusuna şöyle yanıt veriyor:

"İşçilerin geleceğinden bilgim yok. Gelirlerse de bizimle görüşme şansı yok. Burası dingonun ahırını değil, her gelenle görüşmem. Gelirlerse Tek Gıda'ya giremezler. Çünkü onlar artık bizim üyemiz değil, bu artık eşkıyalığa girer. Canı isteyen de ben gidiyorum diyerek gelirse, Türk-İş'teki aynı muameleyi görürler. Herkes şubesinin kararlarına uyacak. Canı isteyen ben gidiyorum görüşürüm diyemez. Bizimle görüşebilmenin yolları usulleri vardır... Öyle birkaç tane aklı evvel sapık provokatör var. Bunları artık bu eylem sürecinde de tanıyorum. Onların bir kaçının organize ettiği zaman zaman küfre kadar götürdükleri oluyor. Nitekim Türk-İş'in önüne de gidip aynı hareketleri yapmaya çalışan da o takım zaten. Biz onları artık TEKEL işçisi olarak da görmüyoruz. 78 gün boyunca yuhalamaları da yaparak o eylemi sulandırdılar. O eylemi yaparak kendilerini ön plana çıkarmaya çalışan bizim gözümüzde ajan provokatördür"

Mustafa Türkel, direnen, hesap soran işçiyi, tıpkı devletin resmi kurumları gibi "ajan provokatör"lülle suçluyor. Direnişçi Tekel işçilerini gözden düşürmeye ve töhmet altında bırakmaya çalışıyor. Tekel işçileri şahsında direnen tüm işçilere gözdağı veriyor. Türkel'in bütün bunları bilinçli yaptığı açıktır. Tekel işçilerinin Eylül ayı ile birlikte mücadelelerini yeniden büyüteceklerinden duyduğu korkudur bu aynı zamanda.

Mustafa Türkel, Tekel direnişi esnasında işçilerin öfkesini Türk-İş merkez yönetimini, özellikle de Kumlu'ya çekerek, kendisini sıyırmıştı. Hatta aynı dönemde Türk-İş genel sekreterliğinden de istifa etti. Direnişi savunan bir sendikacı profili çizmeye çalıştı. Bu tavrıyla işçilerin hisminden kurtulabildiği gibi, popülatesini de artırdı. Mustafa Türkel, şimdi gerçek yüzünü ortaya koyuyor. Tekel işçilerinin direnişini kırmış olmanın rahatlığı ile konuşuyor. Ankara'daki direnişi kırmak için işçilere verdiği hiçbir sözün arkasında durmadı. Her ay için eylem takvimi açıklamıştı, fakat daha ilk ayda yan çizdi, sonrasında ise, ortalıkta görünmedi. Bizzat kendisinin verdiği söze göre Ankara'ya gelen işçileri ise, şimdi "ajan provokatörlük"le suçluyor.

Tekel işçileri, yaptıkları açıklamada sözkonusu ziyareti ertelediklerini bildirdiler ve Türkel'in sözleri için şunları söylediler: "Bu sözler saygı ve ahlak sınırlarını da zorlamakta, hakaret kapsamına girmektedir. Sendikalardaki çürümenin derinliğini de gösteriyor. Tek Gıda-İş'in geleneğine, Türkel'in Türk-İş Genel Sekreterliğinden istifa gerekçelerine aykırı düşüyor. Söz konusu işçiler meydandadır; Türkel gibi herkes de tanıyor! Ancak Nisan'dan beri tek bir eylem dahi yapmayan Mustafa Türkel yönetiminin, "nerede, kimin yanında?" olduğunu açıklamaya ihtiyaç var."

Türkel'e asıl yanıt, direnişi yeniden yükselterek verilecektir. Tekel direnişiyle birlikte koltukları sallanan sendika ağaları, onu da aşan direnişlerle artık koltuklarında oturamaz hale gelecektir. Sendika ağalarının en büyük korkusu, onların barikatlarını aşan direnişler ve bu direnişlere önderlik eden öncü işçilerdir. Korkularını başlarına getirmek, öncü işçilerin ve tüm işçi sınıfının görevidir.

"İlk günkü gibi umudumuzu koruyoruz"

Direnişçi Tekel işçilerinden Adana Tekel'de çalışmış Süleyman Şahin ile 31 Temmuz 2010 tarihinde yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD :Tekelde kaç yıl çalıştınız?

Süleyman Şahin :Oniki sene çalıştım.

Son eyleminizde otuz-kırk kişilik bir grup Tekel işçisi, Türk-İş binasına girmek istedi, fakat polis zor kullanarak işçileri dışarı çıkardı. Bu konuda neler söylemek istersiniz? Neden daha örgütlü bir şekilde, daha kalabalık gelmediniz?

Mücadelemizin ilk gününden itibaren sendika eylemimizi sona erdirmek için elinden geleni yaptı.Ufak da olsa bir örnek vereyim, yetmiş küsur günlük direnişinde, sendika işçilere üç gün yemek verdi. Küçük bir kafe ise, on gün yemek verdi. Bu da sendikanın ne derece yanımızda olduğunu gösteren bir örnektir. Neden neden daha örgütlü ve sayıca daha çok gelmediniz sorusuna cevabım; Tekel işçisi arasındaki kopukluk,iletişim eksikliği derim.

Sendikanın telefonlarınıza mesaj çekmesi konusunu açıklar mısınız?

Evet, telefonlarımıza "pazartesi toplantı var" diye mesaj yolladılar. Altan altada imza atılması gerektiğini ima eden söylentiler yaydılar.Bu söylentilerden biri şu: İmza atarsak ve yarın referandumdan hayır çıkarsa, hükümet oy kaybetmemek için evet diyenleri kadroya almış.

İmza eylül sonu doluyor.Herhangi bir gelişme olmazsa imza atmayı düşünüyor musunuz?

İmza atıp atmamakta kararsızım, o gün karar vereceğim.

Eylül sonuna kadar birşeyleri değiştirecek etkili eylemler yapılamaz mı?

Bu konuda umudumuzu ilk günde olduğu gibi koruyoruz. Biz devrimci işçileriz, kendimizi hep canlı tutarız. Her an herşey olabilir.

Ekimde işsizlik maaşı bitiyor.Geçiminizi nasıl sağlayacaksınız?

İş için başvuruda bulunduğum bir yerde şununla karşılaştım: "Siz Tekel işçisisiniz, yarın sizi işten çıkarırsam, başımı ağrıtırınız." Otuz milyar tazminat aldım, borçlarımı ödedikten sonra beş milyar param kaldı. Umutluyum ama önümüz pek de aydınlık değil.

Durumu Tekel işçisinden yana çevirmek için ne yapılabilir?

Tüm işçiler birlik içinde hareket etmeli, işçiler arasındaki iletişim kopukluğunu kaldırmalıyız. İnanıyorum o zaman mücadelemiz daha iyi birhal alır. Mesela başbakan bugün Adanaya geliyor. Fakat biz işçiler, programlı bir şekilde bir eylem örgütleyemiyoruz.

Son olarak ne söylemek istersiniz?

Sonuç ne olursa olsun, Tekel işçisi kazanmıştır. Karar olumsuz olursa, hükümet bunun vebalini kaldıramaz.Yani imza sürecinin bitmesi, mücadelemizi bitirmez.

Teşekkür ederim, size bu onurlu mücadelenizde başarılar dilerim.

Ben teşekkür ederim, sağ olun.

UPS işçilerine destek ziyareti

Amerikalı kargo devi UPS Kargo'da direniş 110. günü geride bıraktı. Bizler de PDD okurları olarak direnişçi işçileri ziyaret ettik.

Ulaşımı zor olan UPS işçilerinin ye-

rine vardığımızda "UPS işçisi yalnız değildir", "Zafer direnen emekçinin olacaktır", "Direne direne kazanacağız" sloganlarıyla selamladık işçileri. Onlar da "Yaşasın sınıf dayanışması", "Direne direne kazanacağız" sloganlarıyla karşılardılar bizi. Hemen yer gösterdiler oturmamız için ve çaylar getirdiler.

Bülent Karaağaç isimli bir işçiyle, direnişin başlangıcı ve geleceği hakkında konuşmalar yaptık. İşçilerin birbiriyle fazla görüşmesinden yakınan Karaağaç, direnişteki işçileri de takip etmeye çalıştıklarını söyledi. Günü nasıl örgütlediklerini sordüğümüzda, öncelikli bir program olmadığını, gelen ziyaretçilerin getirdiği gazete ve dergilerin okunduğunu, zaman zaman müzik açıldığını halaylar çekildiğini ve iş çıkışlarında sloganlar atıldığını bildirdi. İçerde çalışan işçiler arasında da iyi örgütlendiklerini söyleyen Karaağaç, "biz direneceğiz ve içeri gireceğiz, direniş kazanacak" dedi.

Ziyaretimiz sırasında TMMOB da direnişteki işçileri ziyarete geldi. Ziyaret çadırından kalkarak fabrikaya yaklaşp içeride çalışan işçilere atfen "UPS işçisi yalnız değildir", "Direne direne kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacaktır", "UPS'ye sendika girecek başka yolu yok" sloganları atıldı.

Tümtis şube sekreteri Ali Rıza Ataç da işçilere ve gelen ziyaretçilere dönük direnişin ve dayanışmanın önemini belirten bir konuşma yaptı. UPS işçisinin sadece kendi işi için değil,

işçi sınıfı için direndiğini belirtti. Yapılan konuşma ve sohbetlerin ardından sloganlarla ziyaretimizi bitirdik.

Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu'nun aldığı kararla, 1 ve 15 Eylül tarihlerini UPS işçileriyle dayanışma için eylem günü ilan etti. Dünyanın dört bir yanında bu tarihlerde açıklamalar yapılacak, gösteriler olacak. İstanbul'da da 1 Eylül'de saat 11.00'de Çapa Tıp Fakültesi'nde toplanıp yürüyüşe geçilecek. İşçilerin geri alınmaması halinde her 15 günde bir eylemler tekrarlanacak.

Rimaks işçisi direniyor.

Ups işçilerini ziyaretimiz sırasında sınıf dayanışması vermek için işçileri ziyaret edenler arasında Rimaks işçileri de vardı. Direnişleri hakkında konuştuğumuz Erdal Tosun, işyerinde 60 küsur kişinin atıldığını ve bunlardan yarısının sendikası olamadıkları için direnişi bırakıp gittiklerini, geri kalanların da direnmeye çalıştıklarını anlattı. İşçilerin çoğunun ilk sendikal mücadelesi olduğunu belirten Tosun, örgütlendikleri Türk iş'e bağlı Teksif'in de kendileriyle ilgilenmediğini söyledi. Direnişlerine destek istedi.

Tersane işçisi direniyor

Sıkça ölümlerin olduğu tersaneler bölgesinde işçiler de bu ölümlere dur demek için örgütlenme çalışmaları yapıyor. Betesan da sendikal çalışma yürüttüğü için işten atılan Zeynel Kızılaslan'ı ziyaret ettik. Zirenişinin 18. gününde Zeynel bize şunları söyledi:

2008 kriziyle yaşanan bir süreç var. Bizim işyerinde örgütlü bir çalışmamız vardı. Sendikalaşmak temel amacımız. Ücretlerin ödenmesi, şartların daha insanca çalışacak olması da taleplerimiz arasındadır. Daha önce de bu taleplerle birkaç kez iş bırakma eylemi yaptık. Bizim en büyük sorunumuz, işçilerin çok dağınık olması. Ben kalifiye eleman olduğum için patron beni işten atmak yerine sürgün gönderdi. Bu sürgünlerde oradaki işçilerle tanıştım, onlar da beim direnişe geçtiğimi biliyorlar ve gelip giderken selamlaşıyoruz, konuşuyoruz. Şimdilik oturma eylemindeyim. Türkan Albayrak'ı çadırında ziyaret edip dayanışma için çadırında sabahlayacağım bir gün. İşçiler arasında çalışmalarımız devam ediyor. Kazanana kadar da devam edecek.

Dersim, Kartal, Divriği... FESTİVALLER ve PİKNIKLER

Proleterce Devrimci Duruş okurları, festivaller ve pikniklerde Temmuz ayı içerisinde standlar açarak, dergi ve yayın tanıtımları gerçekleştirdi.

11 Temmuz'da İstanbul Göktürk köyünde Divriği Kültür Derneği'nin düzenlediği piknikte stand açan PDD, yayınlarını Divriği pikniğine gelenlere ulaştırdı. Divriği pikniğine yaklaşık 2 bin kişi katıldı. Grup Munzur, Kardeş Türküler'in yanı sıra Divriği'nin yerel sanatçılarının da katıldığı piknikte, HES'ler için mücadele eden Artvin dernekleri, direnişteki İSKİ işçileri katıldı. Burjuva düzen partilerinin de ilgisine mazhar olan piknik, çekilen halaylarla birlikte sona erdi.

Munzur Festivali

Dersim'de 28 Temmuz-1 Ağustos arasında düzenlene Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nde de stand açan PDD okurları, yapılan eylemlere ve etkinliklere de katıldılar.

Dersim merkez ve ilçelerinde düzenlenen festivale ilgi, geçen yıllara göre daha azdı. 28 Temmuz'da Nazımiye'de yapılan Düzgün Baba etkinlikleriyle başlayan, resmi olarak 29 Temmuz'da Dersim Merkez'de Seyit Rıza heykelinin açılmasıyla devam eden festival sürecinde, merkez ve ilçe organizasyonlarının kopukluğu dikkat çekti.

Birçok sanatçı ve müzik grubu sahneye çıktığı halde, Belediye, Grup Yorum'un konserine izin vermedi. Yorum, Halk Cephesi standının önünde ve Dersim'in ilçelerinde konser vererek, bu durumu protesto etti. Festival öncesi başvuruda bulunan Gece Tutuştu müzik grubu için de Dersim Merkezi'ne çıkartamayacakları, ancak ilçelere gidilebileceği bildirilmişti. Devrimci müzik gruplarına karşı alınan bu tutum, festivalin içinin giderek boşaltıldığının bir başka kanıtı oldu.

Festivalde çeşitli panellerin yanı sıra yürüyüşler de düzenlendi. Festivalin ana temasını ise, Munzur üzerine yapılan barajların durdurulması oluşturdu. PDD okurları, Sanat sokağındaki standın yanı sıra, ilçelerdeki ve merkezdeki konserlere giderek derginin tanıtımını gerçekleştirdiler.

* * *

Munzur'dan geçerken, manzarasına takılan bakışlarımızla mest olduk. Dağlarında adamları andıran taşın şekilleri ve doğasıyla, suyuyla, yine Munzur yüreğimizin köşe başındaydı.

Fakat Munzur'umuz yok oluyor. Elele verip "Munzur'da barajlara hayır" diyerek yürüdük, yapılan yeni baraja doğru. Ve gördük ki, İnç Fatma altında kalmış. Kimileri üzüldü, kimileri ağladı...

Biz Munzur'un çocuklarıyız. Bizleri 38'de katlettiler. Şimdi ise baraj yaparak Munzur'u yok etmek istiyorlar. Buna

izin veremeyeceğiz. Munzur daima özgür olacak. Çeşitli illerden

gelenler, Munzur'a gönülden destek veriyorlar. Munzura Mare sahip keçiri! (Munzura sahip çıkın!)

Dersim'e geldiğimizde, Ovacık'ta davullu zurnalı karşılandık. Halaylar çekildi, neşeli bir ortamda günü akşam ettik. Konserin başlamasıyla sahneye çıkan sanatçıları seyretmek güzeldi.

Bizler ne kadar da çeşitli bölgelerde olsak da yüreğimiz daima Munzur'dadır.

Bir PDD okuru

Kartal'da festival

20 Temmuz 1 Ağustos arası yapılan Kartal Belediyesi'nin düzenlediği festivale, biz de PDD okurları olarak katıldık ve standımızı açtık. Standımızda, yayınlarımızın yanı sıra komünist önderler Mehmet Fatih Öktülmüş, Osman Yaşar Yoldaşcan, İsmail Cüneyt ve Sezaî Ekinci'nin fotoğrafları ve pankartlarımız, flamalarımız vardı. Kartallı emekçiler tarafında ilgi duyulan standımızda, kitap ve dergi dağıtımı gerçekleştirildi.

Festivalde, PDD, ESP, Partizan, Devrimci Hareket, DHP, PSDAK Kartal şubesi, Kaldıraç, Halk Cephesi tarafından ortak bir platform kuruldu. On günlük festival boyunca çeşitli etkinlikler örgütlendi.

İlk olarak 22 Temmuz'da, Hatay-Dörtöl ve Bursa-İnegölde Kürt halkına yapılan saldırılara karşı, bir basın açıklaması gerçekleştirildi. City Bank önünde toplanarak Kartal Meydanı'na yüründü. Örgütleyen kurumlar, kendi flamalarını açtı, bizde PDD okurları olarak flamalarımızla katıldık. Yürüyüş boyunca

"Yaşasın halkların kardeşliği",

"Faşizme karşı omuz omuza", "Biji bratiya gelan" gibi sloganlar atıldı. Eylem, meydana yapılan basın açıklaması ile sona erdi.

25 Temmuz'da anayasa referandumuyla ilgili form yapıldı. Her kurum temsilcisinin sunum yaptığı formda, PDD temsilcisi de bir

konuşma yaparak boykot çağrısı yaptı. Forma yaklaşık 100 kişi katıldı.

UPS işçileri, Kartal meydanına bir yürüyüş gerçekleştirdi. Biz de yürüyüşe destek verdik. Sendikal hakları için direnişte olan UPS işçileri, talepleri kabul edilene kadar mücadelelerinin devam edeceğini söylediler.

Burjuvazi krizde karlarını katladı ANCAK BU BÖYLE GİTMEZ!

Dünya çapında yaşanan ekonomik krizin, emperyalist ve işbirlikçi tekeli burjuvazi için işçi ve emekçilere azgın bir sömürüyü dayatmasının bahanesi haline geldiğinden bu yana "krizin faturasını ödemeyeceğiz" sloganı sokaklarda haykırılır olmuştur. İşçi ve emekçiler, krizin yıkıcı etkisini günlük yaşamlarında gördükçe, "krizi yaratan kimse, faturasını da onlar ödesin" demeye başladılar.

Fakat burjuvazi, işçilerin örgütsüzlüğünden de yararlanarak, "krizi fırsata çevirme"nin tüm biçimlerini devreye soktu. Az sayıda işçi ile çok yüksek karlar elde etmek için, elindeki bütün kozları sonuna dek kullandı. Ve en büyük holdingler, azami karını büyütürken, arsızca zarar ettiği yalanını yaydı. Kuşkusuz, burjuvazinin belli kesimleri krizden etkilendi, büyük zararlara uğrayan, iflas edenler de oldu. Bu, dünya çapında yaşanan krizlerin doğasında vardır ve batıların yanında yükselenler, esas vurgunu vururlar. Buna rağmen, zarar ettiklerini yayar ve asıl karlarını da gaspedilen haklar üzerinden elde ederler.

Zarar ettikleri yalanı, işçileri yatıştırmada etkili olmadı sadece, işsiz kalma korkusunun yayılmasına da yolaçtı. İşten atmalar, düşük ücret, yüksek çalışma saatleri ve ağır çalışma koşulları, sendikasıztırma vs. pek çok saldırı karşısında, işçileri zayıf düşürdü. Kuşkusuz sarı sendikacıların ve refomistlerin sınıf işbirlikçisi politikaları, bunda önemli bir rol oynadı.

Krizde karına kar katanlar

İşçi ve emekçiler açısından, kriz ile birlikte çalışma koşullarının ağırlaşması ve yoksullaşma arasındaki ilişkiyi görmeleri, çok zor olmadı. Çünkü yaşam onlar için katlanılmaz hale gelirken, patronların belli kesimleri için işler tıkrındaydı. Bunun açıkça görülür hale gelmesi uzun sürmedi.

En büyük holdingler için işler gerçek anlamda tıkrında! Ağustos 2010 sayısında Capital Dergisi, "Türkiye'nin en büyük 500 şirketi" araştırmasını 2009 karlılık oranlarıyla birlikte açıkladı. Bu araştırmaya göre, ithal edilen ham petrolü işler hale getiren Tüpraş, birinci sırada yer alıyor.

Bazı şirketler de adlarının ve karlılık oranlarının açıklanmasını istemişler. Dolayısıyla söz konusu şirketleri atlamış Capital Dergisi. Ama araştırmanın kapsamına giren bu 500 özel şirket, karlarını yüzde 14.6 oranında artırmış. Başta Tüpraş olmak üzere hepsi de karlarını kriz koşullarında katlıyorlar. Adlarını açıklamayanların ise, karlarını kaçça katladıkları belli değil!

Temmuz başlarında da "The Banker" isimli ekonomi dergisi "Dünyanın En Büyük 1000 Bankası"nı açıkladı. Araştırma, 104 ülkeden 1224 bankayı ele almış. Dünyanın en büyük 1000 bankası listesine Türkiye'den 15 banka girmiş ve İş Bankası 103. sırada yer alarak diğer Türk bankalarının en önüne geçmiş. Zaten, İş Bankası ve Akbank da dahil bankalar, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da, karlarını artırdıklarını ilan ediyorlar.

Milyonlarca işçi-emekçi

bir avuç zenginlerin servetini büyütüyor

Savaş ve kriz koşullarında işçi sınıfı ve tüm emekçi katmanlar, burjuvazinin saldırılarını dirençle karşılamazsa, onun serveti büyürken, kendilerini tam bir felakete sürüklenirler. Çünkü burjuvazi, sadece ve sadece azami karını düşünür, işçi-emekçileri ölümü pahasına çalıştırır. Tersanelerde ve madenlerde ölen işçiler, bu kar hirsına kurban edilmiştir.

Patlamalarda ya da sel-lerde ölenler de aynı şekilde... Üst geçit yapılmadığı için ölenler, yoldaki bir çukura düşerek ölenler, kum torbası yerine konulduğu için boğulanlar, hastanelerde rehin kalanlar...

500 büyükler nasıl kar etti? Çalışan sayısını ve ücretleri düşürüp aynı işi, sayısı azaltılan işçilerle yaparak... 2009'da karını yükselterek 500 büyük içinde 4. sırada yer alan Turkcell, bu yıl enerji ihalelerini yaklaşık 5 milyar dolar karşılığında kazandı ve doğalgaz da-

ğıtımına işine de el attı. Turkcell'in patronu Mehmet Emin Karamahmet, çalışanlarını günde 10-12 saat çalıştırıyor. Elektrik ve doğalgaz faturaları ise, el yakıyor, daha da yakmaya devam edecek...

Yine ISO'nun (İstanbul Sanayi Odası'nın) yaptığı araştırmada, ikinci 500 şirket içinde yer alan bazı şirketler, bu sıraya ilk kez giriyorlar. Bu şirketler de, karlarını katladıkları 2009 yılında, çalışanlarının sayısını düşürüp, aynı işi az sayıda işçiye yaptırmışlar. Üstelik satışları düşmesine rağmen bu böyle.

Sömürünün böylesine azgınlaşması, işçi ve emekçilerin durumunu gözler önüne seriyor. Artık 8 saat çalışmak bile lüks oldu. Aylarca ücretini alamayanlar, "kriz var" denilerek ücretleri düşürülenler, sesini çıkaracak olanlara kapı gösterilenler... Dahası, kıdem tazminatı ödemediği işten çıkarmak, TİS ve grev hakkını kullandırmamak için yasalar gündemde.

Yarını kurmak için

bugünü kazanmak gerek

Bu ağır yaşam ve çalışma koşulları altında, işçi-emekçiler için savaştan başka seçenek yoktur. Ya onursuzca bir hayat, ya da mücadele... Bu, körlemesine bir savaş da değildir. Örgütlü ve kazanmaya odaklanmış bir mücadele olmak zorundadır. Bu noktada komünist ve devrimcilere çok iş düşüğü açıktır.

Savaş ve kriz koşulları, sömürenler ve sömürülenler arasındaki sınıf savaşımını yeni bir evreye sıçratır. Burjuvazi, kendi talepleri için ayağa kalkmaya çalışan işçi ve emekçilerin en küçük kıpırdanışını bastırmak, bir yandan da onları savaş politikalarına yedeklemek durumundadır. Dolayısıyla yalan ve demagojiyi arttıracak, bunun yetmediği yerde de, şiddete başvuracaktır. İşçi sınıfı ve emekçiler ise, her hak arayışında devletin kolluk güçleri ile yüzyüze gelir ve bu onun politikleşmesini hızlandırır.

Fakat bu durum, işçi ve emekçileri kendiliğinden devrimci yapmaz. Ayrıca burjuvazi de kitlelerin devrimci kanallara akmasını bertaraf etmek için tüm olanaklarını seferber eder. Bu nedenle örgütlenme yaşımsal bir önem taşımaktadır. İşyeri ve fabrikalarda, okullarda, semtlerde, kitle örgütleri ve sendikalarda, taban örgütlülüklerinde ve elbette sınıfın kendi örgütünde...

Geleceği kurmak için, kitleler içinde uzun soluklu bir çalışmayı, sabırla örgütlemek gerekmektedir.

En çok kör eden ilk 25 şirket	
Sıra	Şirket
1	Türk Telekom 2.300.000.000
2	Turkcell 2.266.655.000
3	Enka İnşaat 1.123.095.000
4	Tüpraş 1.015.153.000
5	Türk Hava Yolları 736.977.617
6	Philip Morris Sabancı Sigara 673.939.440
7	Arçelik 576.443.000
8	Anadolu Efes Biraçılık 543.754.000
9	Ford Otosan 408.537.388
10	Aygaz 374.222.560
11	Petrol Ofisi 363.972.377
12	Ağaoğlu 339.890.704
13	Eczacıbaşı İlaç 319.026.000
14	Tema Mağazacılık 307.466.776
15	Sabancı Eczacıbaşı 290.368.781
16	Hedef Alliance Grup 289.843.095
17	Tofaş Oto Fabrika 269.921.000
18	BİM Birleşik Mağazalar 268.571.000
19	Opet Petrolcülük 267.529.341
20	Unilever 256.183.796
21	BŞH Ev Aletleri 233.000.000
22	ShellTürkiye Petrol 226.498.000
23	Coca-Cola İçecek 215.390.000
24	Liman İnşaat 201.582.775
25	Philip Morris Sabancı Paz. 198.467.248

TSK'ya yeni dizayn

Son aylarda asker cenazelerinin artması üzerine TSK'nın yapısında değişiklik yapılması, yeniden gündeme geldi. Yeterince eğitim almamış askerlerin, yıllardır dağda olan gerilla ile baş etmekte güçlük çektiği söylenerek, profesyonel birliklere geçişin zemini iyice güçlendirildi. Bu aslında TSK'nın Kürt halkına karşı yürüttüğü mücadelede başarısız olduğunun örtük bir itirafıydı. Bunu TSK'nın yapısal zayıflıkları ile açıklayıp, yeni düzene geçişe destek sağlamaya çalıştılar.

Başbakan Erdoğan, 2 yıldır bu konuda çalışma yaptıklarını belirterek, sınır bölgelerinde görev yapacak "özel hudut birlikleri" kurulacağını duyurdu. 5 ile 10 yıl arasında geçişecek dönem içinde görev yapacak olan bu birlikler, askerliğini kamando olarak yapanlardan seçilen "paralı askerler" olacaktı.

Sadece bu da değil. Askerliğin 9 aylık tek tip eğitimle yapılmasından, üniversite mezunlarının kısa dönem askerliğine ve yedek subaylığa son verilmesine, polislin askerlikten muaf tutulmasından bedelli askerliğe kadar birçok değişiklik konuşuluyor. Son YAŞ (Yüksek Askeri Şura) toplantısı ile Genelkurmay Başkanlığına getirilen Işık Koşaner dönemiyle birlikte, TSK'da yepyeni bir dönemin başlayacağı ve bu yeni dönemde TSK'da önemli değişikliklerin yapılacağı belirtiliyor.

TSK'da yeni değişikliklerin arka arkaya sıralandığı bir dönemde, askerin darbe yapmasına yasal dayanak oluşturan TSK İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesi yeniden tartışmaya açıldı. AKP'nin "sivil anayasa", "asker vesayeti", "darbe karşıtı" argümanlarına, CHP'nin yeni başkanı Kılıçdaroğlu, "önce 35. maddeyi kaldırın" diye karşılık verince, ortaklık yeniden kızıştı. CHP üzerine yapışan asker yanlısı ve darbe taraftarı görünümünden bir biçimde sıyrılmak istiyordu. Baykal'ın gidişiyle birlikte bu konuda gözle görülür bir değişim içine girildi. AKP de CHP'yi anayasa değişikliği hamlesine katmak için buna destek vereceğini açıkladı. Şimdilik bu konu referandum sonrasına atılsa da, yakın zamanda yeniden gündeme gelecektir.

Aynı günlerde NATO Genel Sekreteri Rasmussen, Cumhurbaşkanı Gül'ün dışpolitika danışmanlarından Hüseyin Dirioz'u yardımcılığına atadığını bildirdi. Hatırlanacağı gibi,

eski Danimarka Başbakanı Rasmussen, geçtiğimiz yıl NATO Genel Sekreterliği'ne getirilmişti. Türkiye ise gerek Roj TV, gerekse de

Müslümanların peygamberi Muhammed'le ilgili karikatürler yüzünden gergin olan ilişkilerden dolayı buna karşı çıkmış, engelleyemediği noktada da bazı şartlar ileri

sürmüştü. Bunlardan biri de NATO Genel Sekreter Yardımcılığı görevini üstlenmekti.

NATO Genel Sekreteri'nin 6 yardımcısı bulunuyor. Türk diplomatının görevleri arasında, "yeni stratejik konsept, caydırıcılık politikası, yeni mekanizmaların palanlanması" gibi önemli işler var. NATO'nun kendini yenilemeye çalıştığı bir dönemde, bu görevlerin Türk diplomatına verilmesi, ABD'nin Türkiye'ye verdiği önemi ve onu kaybetmeme çabasını gösteriyor.

Bütün bu gelişmelerden anlaşılacağı üzere, TSK'nın yeniden dizaynı, hem içte, hem dışta birçok değişimin üzerine oturuyor. Esasında bu süreç yeni de değil. NATO, 90'lı yılların ortalarından itibaren kendi yapısındaki zorunlu değişikliklere paralel olarak TSK'ya da el atmış, bu yönde girişimlerde bulunmuştu. Örneğin '98 Haziran ayında, Türkiye'de Barış İçin Ortaklık Eğitim Merkezi (BİOEM) açıldı. Bu çerçevede oluşturulan eğitim merkezinde TSK, NATO üyeleri de dahil toplam 43 ülkeye askeri eğitim ve bilgi alış-verişi sağlama görevini yükledi. Sonrasında Arnavutluk'tan Kazakistan'a, Bosna'dan Afganistan'a birçok ülkenin ordusunu eğitmek üzere görev yaptı.

ABD, TSK'nın Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşın deneyimlerinden kendine bağımlı kıldığı diğer ülkelerin de yararlanmasını istiyordu. Böylece bu ülkelerin ordusu, NATO standartlarına uygun hale gelecek ve onun her emrine hazır bir askeri yapılanma içinde olacaktı. Kısacası ABD, "NATO'ya terfi etme"nin hocalığını TSK'ya vermişti.

BİO (Barış İçin Ortaklık) ABD'nin yeni emperyalist savaşa hazırlığının önemli bir parçası olarak, NATO'nun alt kuruluşu bir askeri örgütlenmesi şeklinde kuruldu. Diğer yandan emperyalist düşünce kuruluşlarının "21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak" tespiti doğrultusunda yapılan değişimlerdi bunlar. ABD kendi açısından stratejik noktalara, çeşitli isimler altında bu tür askeri birimler yerleştirdi. 'Daha aktif ve çabuk reaksiyon mekanizmaları' diye tanımladığı bu biçime TSK'yı da dahil etti ve bu yönde girişimlerde bulun-

du. O yıllarda The Economist dergisi, "Dünyanın ve gelecekteki en krizli ve çatışmaya uygun bölgesinde Türkiye'ye ihtiyacı bulunuyor. Bu yüzden Türkiye'nin güçlü bir askeri güç haline gelmesi gerekiyor." diye yazıyordu. Gerçekte de Türkiye, yeni emperyalist paylaşım savaşının tam ortasında bulunuyordu ve jeopolitik önemi artmıştı.

Elbette, ABD'nin planları istediği gibi gitmedi. Başta işgal ettiği ülkeler, Irak ve Afganistan olmak üzere her yerde Amerikan karşıtı eylemler büyüdü. Başlattığı yeni emperyalist savaşı, aynı hız ve biçimlerle yürütmez hale geldi. Geçtiğimiz ay, Irak'taki askerlerinin önemli bir bölümünü çekti. Fakat halen 50 bin askerini Irak'ta tutuyor. Afganistan'da ise, durumu Irak'tan daha kötü durumda. Bütün bu bölgelerde TSK'yı daha aktif biçimde kullanmak istiyor. Bu, ABD açısından hem daha az maliyetli, hem de düşen prestijini ve oluşan tepkileri gidermeye yarayacak etkili bir araç.

TSK'nın iç politikadan uzaklaşıp, ABD'nin çıkarları doğrultusunda dışa açılması, ABD ve işbirlikçilerinin üzerinde en çok yoğunlaştıkları konudur. Ordunun PKK karşısında her zayıflığı, başta Taraf gazetesi olmak üzere, ABD işbirlikçileri tarafından böylesi bir değişimin gerçekleşmesi için değerlendiriliyor, kitle desteği oluşturuluyor. Diğer yandan hantal ve hareket kabiliyeti zayıf bir ordu yerine, küçük ve mobilize birlikler, hem gerilla savaşına, hem de her türlü halk hareketi, grev ve direnişin bastırılmasına uygun biçimler olarak, uzun süredir öne çıkarılıyor. Ayrıca hemen her evden asker cenazelerinin çıkmasıyla oluşan tepkilerin yatıştırılması için de, paralı-profesyonel birliklere ihtiyaç duyuluyor. Bu konuda burjuva kliklerin hemen hepsi hemfikirler.

Gerek emperyalist askeri birlikler, gerekse ulusal ordular, kendilerini son teknoloji ile donatıp, yeni biçimlerle tahkim etseler de, ezilen halkların, işçi ve emekçilerin direnişlerini bastırmaya güçleri yetmiyor. Bunu somut olarak ABD ve İsrail ordusunun yenilgilerinde gördük, yaşadık... Ki bunlar, TSK'nın bugün yeniden dizaynı kapsamında konuşulan birçok değişikliği yıllar önce yapmış ordular.

TSK da, ister paralı askerler tutsun, isterse küçük mobilize birlikler kursun, ezilen bir halka karşı verdiği savaşı kaybetmeye mahkumdur. Asalak bir güç olarak toplumun tepesine yerleştirilen ordular, çıkarlarını savundukları emperyalistler ve işbirlikçileri ile birlikte, birgün mutlaka yok olup gideceklerdir. Korkunun ecele faydası olmadığı defalarca kanıtlanmıştır.

- * Bir tank ile 30 bin çocuğun okul ihtiyacı karşılanabilir.
- * Üç saatlik silahlanma harcaması ile 3.5 milyon çocuğun hayatını kurtaracak aşılama kampanyası gerçekleştirilebilir.
- * Bir tane bombardıman uçağının bedeliyle tam teşekküllü hastane yapılabilir.
- * Tek bir uçak gemisine harcanan para ile 400 bin kişinin bütün bir yıl beslenmesi gerçekleştirilebilir.
- * Beş saatlik silahlanma için yapılan harcama ile Afrika'da her yıl ölen 1 milyon çocuğun ölümü engellenebilir.
- * Bir nükleer denizaltının parası ile 20. yüzyıl sonuna kadar dünyadaki tüm insanlar okur yazar durumuna gelebilir.
- * Askeri harcamaların yüzde 50'si ile dünyadaki açlık engellenebilir, çevre sağlığı sorunu çözülebilir.
- * Emperyalist ülkeler askeri harcamaların yüzde 6'sını ayırdığında sağlık, kamu eğitimi, konut sorunu çözülebilir.
- * Beşte birini ayırdıklarında ise halka dönük tüm giderleri karşılayacak koruyucu hekimlik geliştirilebilir.

-Sağlık Emekçileri Sendikası'nın (SES)
Bir Araştırmasından

Pakistan “boğuluyor”!

Pakistan son 80 yılın en büyük doğal afetini ve insani felaketi yaşıyor. Her zaman "bereket" simgesi olarak tanımlanan Muson yağmurları, bu defa aşırı yağışlarla yıkımın simgesi oldu, acı ve ölüm taşıdı. Yağışların yarattığı seller ve toprak kaymaları, binlerce insanın ölümüne neden oldu. Felaketten doğrudan etkilenen insan sayısı ise, 4 milyona çıktı. Muson yağmurları Ağustos ayı sonuna kadar süreceği için, felaketin daha da büyümesinden korkuluyor.

ta, bu sayede Pakistan halkı içinde daha kolay örgütlenebilmektedir.

8 yıllık savaş içinde ABD işbirlikçisi Pakistan hükümetleri, Taliban medreselerine kanlı baskınlar düzenlemekten, bürokrasi içinde temizlik hareketlerine, "sivil darbe" denilecek türden radikal hukuki değişikliklerden, seçim hilelerine kadar her tür yöntemi kullanmışlardır. Bu süre içinde birçok

kez hükümet değişmiş, bir başbakan adayı (Benazir Butto) seçim çalışması sırasında öldürülmüş, on yıllık diktatör Pervez Müşerref koltuğu bırakmak zorunda kalmış, ülkede birçok defa taşlar yerinden oynamıştır. Ancak sonuç, Taliban'ın etkisinin her geçen gün artması, hatta Pa-

Kitleler çaresiz, devlet umursamıyor

Yağışlar önce ülkenin kuzeybatısını ve Pencap bölgesini vurdu. Ardından güneydeki Sindin bölgesi de felaketin etkisi altına girdi. Afet bölgesinde evler boşaltılıyor, yüz binlerce kişi başka bölgelere göç ediyor.

Sel ve toprak kayması sadece o andaki insan ölümleri ve eşyaların zarar görmesi anlamına gelmiyor. Yaşanan felaket, sel anıyla sınırlı kalmıyor. Afet anında ölenlerden, çok daha fazlasını, sonrasında yaşanacak felaketler belkiyor. Su baskınları sırasında kanalizasyon sularının evlere, yaşam alanlarına, tarım ürünlerine ve içme suyuna karışması, çok daha büyük sorunların sırada olduğunu gösteriyor. Yağışlar durduktan ve sular çekildikten sonra salgın hastalıklar ortaya çıkıyor ve kitlesel ölümlere neden oluyor.

Üstelik bu tür felaketlerde, o anda ölen, yaralanan ve zarar görenler, hemen tespit edilirken, sonrasında ortaya çıkan salgınlar ve ölümler, aynı felaketin devamı olarak kayıtlara geçmiyor. Böylece gerçekte ne kadar büyük bir yıkım yaşandığı tespit edilemiyor. Dahası, felaketin arkasından gıda ve barınma sorunları, yaşanan yıkımın sürmesine neden oluyor ve acilen yardım aktarılması gerekiyor.

Sonuçta "doğal afetlerin" yarattığı yıkımı azaltmak, acı etkilerini sınırlamak ve sonrasında hızlı biçimde yaraları sarmak mümkün. Ancak bunun için kapsamlı ve iyi örgütlenmiş bir yardım faaliyeti gerekiyor.

Ne var ki, Pakistan'da bunun tersi yaşanıyor. Milyonlarca insan yaşamak ve ayakta kalma savaşı verirken; Pakistan devleti, büyük bir umursamazlık içinde. Bölgeye yardım ulaştırmak, afetzedelerin temel ihtiyaçlarını karşılamak, hayat normale dönünceye kadar güvenli gıda, ev, barınak sağlamak gibi, görevleri olan devlet, yoksul kitlelerin dramına karşı açık ve bariz bir ilgisizlik içinde.

Mesela Devlet Başkanı Asif Ali Zardari, kitleler açlık ve ölümlerle pençeleşirken, İngiltere ve Fransa'ya resmi ziyaretler gerçek-

leştiriyor. Eşi Benazir Butto'nun başbakanlığı sırasında tüm devlet ihalelerinden yüzde 10 rüşvet aldığı için "bay yüzde 10" adı takılan Zardari, Pakistan halkı büyük bir felaketle boğuşurken yurtdışı gezilerinde eğlenmekle meşgul.

Devletin, kitlelerin acılarına karşı duyarsızlığı, kitlelerin tepki ve öfkesiyle birlikte arayışlarını da güçlendiren bir etki yaratıyor. Ortaya çıkan boşluğu ise radikal islamcı örgütler dolduruyor.

Daha önce Gazze'de Hamas, Lübnan-İsrail savaşı sırasında ve sonrasında Hizbullah, gıda yardımından eğitime, konut inşasından sağlığa kadar her alanda, kitlelerin yaşamını düzenleyici örgütlenmeler kurmuştu. Bu örgütlenmeler, halkın ihtiyaçlarını karşılamayı hedefleyen çalışmalar yürütmüş, adeta "devlet içinde sosyal devlet" gibi çalışmıştı. Bu organizasyon, Hamas ve Hizbullah'ın kitle desteğini de artırmıştı.

Pakistan'ın kuzeybatı bölgeleri, yani selden en fazla etkilenen alanlar, zaten Taliban'ın güçlü olduğu alanlar. Pakistan'da devlet yetkilileri büyük bir umursamazlıkla gezip eğlenirken, Taliban yapacağı yardım organizasyonu kitlelerin devlete tepkilerini güçlendirecek, yaşanan yıkımı kendi örgütlülüğünü güçlendirmede bir araca çevirecektir.

Pakistan devleti siyasi açmazda

2001'de ABD'nin Afganistan'ı işgal etmesinden bugüne, Pakistan devleti büyük bir açmazın içindedir. Daha ilk günden topraklarını ABD'nin kullanımına açarak ve savaşta ABD'nin lojistik desteğini alarak, Pakistan halkının tepkisini çekmişti. Bunun yanında ABD'nin "teröre karşı savaş" söylemini, "Müslümanlara karşı savaş" ile aynı anlamda kullanması, Müslüman Pakistanlı işçi ve emekçilerin ABD karşıtlığını ve radikal islamcı örgütlerin etkisine açık hale gelmesini hızlandırmıştı. Tıpkı ABD gibi, Taliban da Pakistan'ı lojistik olarak kullanmak-

kistan hükümetlerinin Svat Vadisi'nde "şeriat düzenine dayalı özerk bir bölge" kurulmasına izin vermek zorunda kalmasıdır. Bütün ülkede radikal İslamcı bir ayaklanmanın başlamasından korkan devlet, Svat vadisini gözden çıkarmayı kabullenebilmişti.

Bütün bu süreç, Pakistan'da Taliban etkisiyle birlikte, ABD'nin hükümete güvensizliğini de büyüttü. ABD'nin internet sitelerine de düşen raporlarında Pakistan'ın ikili oynamasına tepkiler yer alıyordu. İngiltere'nin yeni başbakanı Cameron da geçtiğimiz günlerde Pakistan'ı Taliban'a destek verdiği gerekçesiyle sert bir biçimde eleştirmişti.

Pakistan, nükleer silahlara salıp, ABD açısından son derece büyük stratejik bir önem taşıyan, Çin, Rusya, ABD gibi farklı emperyalist güçlerle ilişkiler kuran bir devlet. Ancak halk üzerindeki etkisi ve yönetme gücü her geçen gün azalıyor. Taliban'ın yükselişi ve nükleer silahların El Kaide'nin eline geçmesi ihtimali, ABD emperyalizmini fazlasıyla korkutuyor. Ve Pakistan'ın da savaşın içine daha doğrudan girmesi olasılığını büyütüyor.

Ancak en başta kendilerini yok etme tehlikesini taşıyan bu taboya rağmen, Pakistanlı devlet yetkililerinin kendi kasalarını doldurma çabaları ve duyarsızlıkları, Taliban'ı adım adım güçlendirmeye devam ediyor. Yaşanan sel felaketindeki ilgisizlikleri ve halkı kedi kaderine terketmesi de, bu yönde döşenen bir başka taş olma özelliğini taşıyor.

1 Eylül “dünya barış günü!”

İkinci emperyalist savaşın başlangıç tarihi olarak geçen 1 Eylül, Alman Nazi ordusunun Polonya'ya girişidir. Bu tarih, sonraki yıllarda Birleşmiş Milletler tarafından “barış günü” olarak kabul edildi. Bu aslında, kitlelerin emperyalist savaşa ve onun açtığı her tür yıkıma karşı tepkilerinin, savaşsız-sömürsüz bir dünya özemlerinin bir ifadesiydi. BM'ye böyle bir günü “barış günü” ilan ettiren de, kitlelerin bu uğurda verdiği mücadele oldu.

Fakat emperyalist kurumların ve sözcülerinin, kitlelerin duygularını sömürmede ve çarpıtmada ne denli usta oldukları bilinir. Barış özlemi ve barış talebi de, yıllar yılı egemenler tarafından en fazla sömürülen ve demagoji malzemesi yapılan bir kavram oldu. Tıpkı, demokrasi, özgürlük, eşitlik gibi...

“Barış” diyerek “özgürlük ve demokrasi” diyerek, halklara ne büyük acılar yaşattıkları, ne vahşi işkencelere, katliamlara tabi tuttukları, insanlığı ve doğayı nasıl tahrip ettikleri, çok iyi biliniyor. Ozanın dediği gibi: *“Onlar da barış dediler bizim gibi/kardeşlik dediler, sevgi dediler/sonra defne dallarıyla tutuşturup ateşleri/güvercinleri pişirmeden yediler”*

Bir “barış günü”ne daha ülkemizde ve dört bir yanımızda süren savaşlarla giriyoruz. Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta ve başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın dört bir yanında süren emperyalist savaşta, ölen, sakat kalan, çeşitli uluslardan milyonlarca işçi-emekçi var. Bu savaşlarda büyük insan kaybının yanı sıra, yeraltı ve yerüstü zenginlikleri yağmalanıyor, tahrip ediliyor. Kısaca savaşın faturası, tüm insanlığa ve doğaya kesiliyor.

Sömürücü toplumlarda barış geçici, savaş esastır

Her Eylül ayında burjuvazi ve onun sözcüleri, barış üzerine hamasi nutuklar atar. Buna reformist koro da katılır. Hep birlikte barış üzerine sahte umutlar yayarlar.

Gerçekte ise, tüm sömürücü toplumlara damgasını vuran olgu, savaştır. “Barış” ise, savaşlar arasında “soluklanma”, yeni bir savaşa hazırlanma dönemidir. Bu, egemenlerin bir tercihi de değildir. Kendi varlıklarının, çelişki ve açmazlarının kaçınılmaz sonucudur.

Sömürücü sınıflar var olduğundan beri, savaşlar insanlığın yakasını bırakmamıştır. Son 1500 yıl içinde yaklaşık ondört bin savaş olduğu tespit edilmiştir. Bu savaşlarda, neredeyse bugünkü dünya nüfusunun yarısı kadar (yaklaşık 3 milyar) insanın öldüğü saptanmıştır. Bunların içinde en çarpıcı olanı, Afrika kıtasıdır. Afrika 17. yüzyılda dünya nüfusunun beşte birini barındırırken, günümüzde dünya nüfusunun onda birini oluşturacak ölçüde azalmıştır.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasına dönmesiyle birlikte savaşların şiddeti ve verdikleri zarar da artmıştır. Bulutun yağmur doğurması gibi, emperyalizm de savaş doğurur. Emperyalizm ile savaş, birbirinden ayrılmaz iki olgudur.

Birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşları, emperyalist politikaların doğal sonucuydu. Her ikisi de emperyalist-kapitalist sistemin “azami kar” dürtüsüyle gerçekleştirdiği “aşırı üretim”in ve onun doğurduğu krizlerin bir sonucu olarak ortaya çıktı. Diğer sömürücü sistemlerden farklı olarak emperyalizm döneminde dünyadaki tüm topraklar paylaşılmış durumdaydı. Emperyalist tekeliler için “azami kar” elde edebilmek, yeni pazarları, yeni pazarlar da “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı”nı zorunlu kılıyordu. Bu da ancak savaş yoluyla elde edilebilirdi. Dolayısıyla dünya üzerinde hakimiyet kurabilmek ve onu elinde tutabilmek için

asıl yöntem; savaştı. Barış geçici, savaş esastı.

Emperyalist sistemin “imparatoru” olan ABD'ye bakmak bile, bu gerçeği teyit etmeye yeter. Yapılan bir araştırmaya göre, ABD askeri gücü, her 18 ayda bir, “ayaklanma hareketlerini bastırma” gerekçesiyle Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine gönderilmektedir.

İkinci emperyalist savaştan bu yana, emperyalizmin yol açtığı savaş sayısı, yüzlercedir. Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarını bastırmak için; ya da yeni pazarlar elde edebilmek için bölgesel-yerel birçok savaş yaşanmıştır. Bunların içinde Cezayir ve Vietnam savaşları en çok bilinenidir. Keza 1967'den sonra İsrail eliyle Arap ülkelerine saldırılar, 1973'te Ortadoğu savaşı, ilk akla gelenlerdir. Son yirmi yıl içinde ise Balkanlar'da, Kafkasya'da, Ortadoğu'da, Afrika'da emperyalist kışkırtmalarla bir çok savaş yaşandı, yaşanmaya devam ediyor.

Bu savaşlarda milyonlarca insan öldü, sakat kaldı. 1914-1918 yılları arasında cereyan eden birinci emperyalist savaşta, on milyon kişinin öldüğü, yaklaşık yirmi milyon kişinin de sakat kaldığı tespit edilmiştir. 1939-1945 yıllarında gerçekleşen

Gelecek olan savaş

İlk savaş değil.

Daha önce

Başka savaşlar da oldu.

En sonuncusu bittiğinde

Kazananlarla yenilenler vardı.

Yenilen yanda yoksul halk

Açlıktan kırıldı.

Kazanan yanda

Açlıktan kırıldı yine yoksul halk

B. Brecht

ikincisinde ise, ölü sayısı 54 milyonu aştı, yaralıları 90 milyona ulaştı. Bunlardan 28 milyonu, ömürlerinin geri kalan kısmını sakat geçirmeye mahkum oldular.

Kaynaklar savaşa akıtılıyor

Kapitalist-emperyalist sistemde, başta insan olmak üzere tüm kaynaklar, savaşa akıtılıyor. BM'nin hazırladığı bir rapora göre, yeryüzünde 50 milyonu aşkın kişi, dolaylı ya da dolaysız silahlanma endüstrisi içinde çalışmaktadır. Bunun yarısından fazlası (25-30 milyon) askerdir. Askerlerin yanı sıra bilim insanlarının ve mühendislerin de en azından dörtte birinin askeri hizmetlerde çalıştığı tespit edilmiştir.

Engels, sınıflı toplumun en pahalı kurumlarından birinin, “ordu” olduğunu söyler. Ordunun “nüfusun en güçlü ve en işe yarar parçasını ulusun elinden alarak, üretkenliğini yitirmiş durumda bu parçayı beslemeye zorlayan” bir aygıt olduğunun altını çizerek.

Savaş sanayi, tekellerin en kazançlı gelir kaynağıdır. Eskiyen savaş tekniği, daha öldürücü ve milyarlar yutucu yeni

teknikle değiştirilir. Savaş tekelleri, bilim ve teknikteki her gelişmeyi, insanlığı yok eden savaş sanayinin hizmetine sokmakta ve giderek daha gelişmiş, dolayısıyla daha pahalı silahlar üretilmektedir. Örneğin bir mayın gemisi ikinci emperyalist savaşta 8.7 milyon dolara mal olurken, sonraki

yıllarda 200 milyon dolarlık bir harcamayı gerektirmiştir. Bu, tüm savaş sanayi için geçerlidir.

İki dünya savaşının doğrudan savaş harcamaları, birincisinde 208, ikincisinde 1380 milyar dolar olarak tespit edilmiştir. Yanı sıra birinci emperyalist savaşın 338 milyar dolar, ikincisinin ise 4 bin milyar dolar maddi zarara yol açtığı saptanmıştır. Sadece bu iki büyük dünya savaşında değil, bunların arasında geçen sürede ve ikinci emperyalist savaş sonrasında da silahlanmaya ayrılan pay, her dönem bütçelerin en büyük kesimini oluşturmuştur. Askeri harcamalar, ortalama olarak sağlık hizmetlerine ve eğitime ayrılan payın iki buçuk katı kadardır.

ABD'nin başını çektiği yeni bir emperyalist savaş sürecine girildiğinden beri, silahlanma yarışı ve ona ayrılan kaynaklar çok daha artmış bulunmaktadır. Uluslararası barış araştırmaları İnstitüsü SIPRI, dünyada askeri harcamaların son on yılda yüzde 37 arttığını; bu harcamaları yapanların başında ise, ABD'nin yer aldığını belirtmiştir. Çin, Rusya, Almanya, Fransa gibi diğer emperyalist devletler de ABD ile aralarındaki bu askeri açığı kapatmak için var güçleriyle silahlanmaktadır.

Barış, sosyalizmle gelecek

Marks “ekonomik sefalet ve politik çılgınlıklar içindeki eski toplumun tam tersine, her ulusta aynı ilkenin, yani emeğin egemen olması nedeniyle yalnızca işçi sınıfı, uluslararası ilkesini barışın oluşturacağı bir toplum düzenini kurma yeteneğine sahiptir” demiştir. I. Enternasyonal Belgele-ri'nde, “çeşitli ülkelerin işçilerinin birleşmesi, uluslararası savaşları olanaksız kılacaktır” diyerek, savaşın kökünün tamamen kazınmasının, “işçilerin birleşmesiyle olacağı” vurgulanmıştır.

Engels, “günümüzde ordu tarafından sivil halkların elinden alınan sayısız iş gücü, sınıfsız toplumda tekrar işinin başına verilecektir; bunlar tükettikleri kadar üretmekle kalmayacak, geçimleri için gereken çok daha fazla ürünü resmi depolara da yollayabilecektir” der. Böylece geleceğin toplumunun, asalak ordudan kurtulduktan sonra nasıl refah topluma dönüşeceğini ortaya serer.

Marks ve Engels'i kendine rehber alan Lenin, emperyalist savaşlara karşı dişe diş bir mücadele yürütmüştür. Bu sadece burjuvaziye karşı değil, devrimci hareketin içi-ne kadar sızan her tür anti-marksist görüşe karşı da verdiği bir mücadeledir. Lenin, dünya barışının ancak sosyalizmle geleceğini, emperyalist savaşçı iç savaşa çevirip devrimle taçlandırmak gerektiğini söyledi ve buna bizzat önderlik etti. “*Ya savaşlar devrime yol açar, ya da devrimler savaşları önler*” sözü, bu bakışın en somut ifadesiydi.

Lenin, “*proletaryanın devrimci sınıf savaşımıyla bağlantı kurulmaksızın yapılan barış mücadelesi, duygusal ya da halkı aldatan burjuvazinin pasifist laf kalabalığı olmaktan ileri gidemez*” demiştir. Ve 1917 devriminden sonra “*Sovyet devleti, uluslararası sosyalist harekete arka çıkmak, insanlığı kapitalizmin boyunduruğundan ve ücret köleliğinden kurtarıp sosyalist toplumun ve halklar arasında sürekli ve haklı bir barışın kuruluşunu sağlayacak ilerlemeyi güven altına almak ve hızlandırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır*” demiş, ona uygun bir pratik izlemiştir.

Birinci emperyalist savaşın bitmesinde Ekim devrimi ne kadar belirleyici olduysa, ikincisinin bitmesini de Stalin önderliğindeki SSCB'nin eşsiz direnişi ve tüm dünya halklarının savaşa ve faşizme karşı yükselttikleri birleşik mücadele sağlamıştır.

Yeni bir emperyalist paylaşım savaşının hüküm sürdüğü günümüz koşullarında, barış için mücadele, devrim ve sosyalizm için mücadeledir. Bu perspektifle hareket etmeden barış üzerine konuşanlar, burjuva demagoglardır, reformist-pasifist entelektüellerdir. Tarihsel olgular, bu gerçeği tüm çıplaklığı ile ortaya koymaktadır.

ABD'nin güvenlik paranoyası

Paranoyak güvenliği

11 Eylül saldırılarından bu yana ABD emperyalizminin en çok kullandığı iki kavram; "teröre karşı mücadele" ile "güvenlik"tir. ABD tüm gücünü, enerjisini ve kaynaklarını bu iki konuya ayırıyor.

Ancak bu kadar kilitlemesine rağmen, bu konularda başarı kazanmak ve ilerleme kaydetmek bir yana, büyük fiyaskolar yaşıyor, dev karadellikler oluşturuyor.

Hegemonya kaybı yaşamakta olan ABD emperyalizmi çürüten ve kokuşan yüzünü tüm çarpıcılığıyla ortaya koyuyor.

Savaşlar dipsiz kuyu

ABD Kongresi Araştırma Servisi'nin (CRS) hazırladığı "Büyük Amerikan Savaşlarının Harcamaları" adlı rapora göre, 11 Eylül sonrasında Afganistan ve Irak başta olmak üzere ABD'nin değişik ülkelerde yürüttüğü "terörle savaş", 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın arkasından yürütülen en büyük ve en pahalı savaş oldu.

Raporda, son 230 yılda ABD'nin yürüttüğü bütün savaşlar incelendi, harcamalar karşılaştırıldı. Buna göre 2. Emperyalist Savaş, bugünün parasıyla yaklaşık 4 trilyon 100 milyar dolar tutarken, 11 Eylül saldırılarından bu yana ABD'nin savaş için harcadığı para, 1 trilyon 150 milyar dolara ulaştı. Bu rapora göre ABD'nin 11 Eylül sonrası savaşları, Vietnam ve Küba işgali gibi büyük savaşların tümünü geride bırakarak, ancak 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'yla kıyaslanabilecek devasa bir büyüklüğe ulaşmış durumda.

Üstelik rapor, "terörle savaş" harcamalarının artacağını da öngörüyor. Konre Bütçe Bürosu, Irak ve Afganistan'daki savaşların harcamalarının önümüzdeki 6 yıl içinde iki katına çıkacağını öngörüyor.

ABD'nin savaşlar için yaptığı harcamalar her geçen gün artıyor. Irak ve Afganistan birer kara delik gibi. ABD bütçesinin önemli bir bölümünü yutuyor ve geride hiçbir iz bırakmıyor. Dahası askeri kayıplar da artık gözlerden gizlenemeyecek boyutlara ulaşmış durumda. On yıllık savaşta 1149'u Amerikalı olmak üzere 1891 NATO askerinin ölümü, savaş karşıtı tepkileri arttırıyor. Afganistan savaşı son iki ay içinde Almanya Cumhurbaşkanı'nın istifa etmesine neden olurken, İngiltere'de de hükümeti sıkıştıran bir etki yarattı.

Buna karşılık ABD, savaşta işgal ettiği ülkelerde hegemonyasını kuramıyor, zenginliklerini sömüremiyor, direnişi bitiremiyor, halkın boyun eğmesini sağlayamıyor. Tam tersine, Irak direnişini kısmen satın almış olmakla birlikte, Irak'taki sorunlar dipten kayna-

arak büyüyor. Irak'ta 7 Mart günü seçim yapılmasına rağmen geçen 5 ay içinde hükümet kurma konusunda en küçük bir ilerleme kaydedilememesi çarpıcı bir durumdur. Afganistan'da ise, ABD'nin durumu daha vahimdir. Afgan savaşını kazanacağına dair bir ihtimal görünmemektedir.

Taşeron CIA

ABD, en çok önemseydiği savaşlara ilişkin bir dağınıklık ve politika belirsizliği yaşıyor. Ancak bu dağınıklık sadece dışarda değil, sistemin kalbi sayılabilecek noktalarda da kendini gösteriyor.

ABD Savunma Bakanı Robert Gates, kendi deyişiyle "utanç verici bir itiraf"ta bulunarak, "kaç özel istihbarat firmasının kendi bakanlığı için çalıştığını, bugün itibarıyla öğrenmesinin mümkün olmadığını" belirtiyor.

11 Eylül sonrasında, ABD istihbarat servislerinin aşırı büyümesi ve pekçok işin taşeron şirketlere devredilmesi nedeniyle, istihbarat alanında tam bir cuncuna ve başıbozukluk yaşanıyor.

Devletin en gizli dosyalarına ulaşan kurumların yüzde 30'u taşeron şirketlerden oluşuyor. "Terörle mücadele" ve istihbarat alanında görevli 1271 devlet kurumunun yanında, 2 bin civarında özel şirket çalışıyor. Yani devletin güvenliği, asıl olarak devlet dışı kurumlara emanet ediliyor. Üstelik bu kurumların tam olarak ne iş yaptığı tanımlanamaz ve denetlenemez hale gelmiş durumda. Mesela "düşman örgütlerin para akışı"nı tam 51 kurum birden izliyor, hepsi kendi bilgilerini topluyor, kendi raporlarını hazırlıyor ve birbirlerinden haberdar olmuyorlar.

Sayısı 3 bini aşan istihbarat kurumlarında, toplam 854 bin kişi çalışıyor ve bunların 265 bini taşeron şirketlerin elemanı. Bu 854 bin kişi, her gün 1.7 milyar telefon dinliyor, e-mail takip ediyor; hergün ne işe yarayacağı belirsiz milyonlarca bilgi topluyor, yılda 50 bin rapor hazırlıyor. Ve bütün bu bilgi ve hiyerarşi karmaşası içinde, raporların okunması, bilgilerin takip edilmesi olanaksız hale geliyor.

Bu dipsiz kuyu, 2009 yılında ABD bütçesinin 75 milyar dolarını yuttu. Bu kadar para, okunmadan rafa kaldırılan raporlara, ne iş yaptığı bilinmeyen kurumlara harcandı.

Kurumun en tepesindeki yetkili ise, kaç firmanın kendisine bağlı çalıştığını bilmediğini, üstelik de öğrenemeyeceğini söylüyor. "Güvenlik" konusunda en fazla yaygarayı kopartanlar "devletin güvenliği"ni kim emanet ettiğini bile bilmiyorlar. Çürümenin ve yozlaşmanın daha çarpıcı bir kanıtı olabilir mi?

"Devlet sırları" internette

Güvenlik konusu, bu kadar çığından çıkartılır, üstelik bir de taşeron emanet edilirse, Gates'in deyişiyle "utanç verici" şeylerin patlak vermesi, çürümüşlüğü su yüzüne vurması kaçınılmazdır. ABD'nin 854 bin özel ajan tarafından "korunan" devlet sırlarının internete düşmüş olmasında bu kaçınılmazlığın somutlanmasıdır.

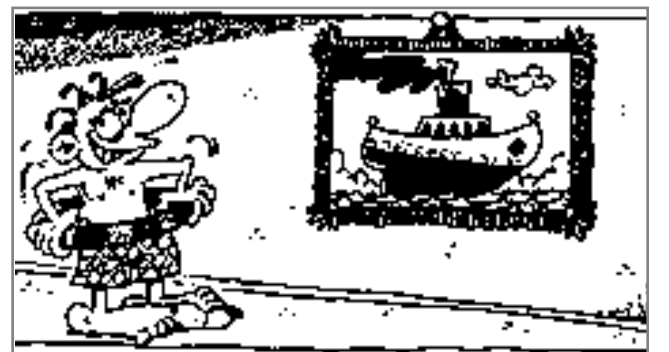
ABD'nin ipliğini pazara çıkaran Wikileaks adlı

internet sitesi, Afgan savaşıyla ilgili 92 bin 201 belgeyi internette yayınladı. Belgeler, ABD'nin Afganistan'daki 6 aylık savaşının gizli kalmış en önemli yanlarını gözler önüne seriyor.

Belgelerle en fazla öne çıkan konu, sivil ölümleriyle ilgili. İçinde çocuklarında olduğu 195 sivilin, NATO askerleri tarafından gerçekleştirilen ve örtbas edilen saldırılarda öldüğü, bu belgelerle kanıtlanıyor. Fransız birliklerinin bir okul otobüsünü taraması, Polonya birliklerinin daha önce saldırıya uğradıkları bir köyü düşün sırasında bombalaması gibi olaylar, NATO'nun Afganistan'daki pervasız ve insanlık dışı katliamlarından bazıları.

ABD'nin Taliban'a karşı kural dışı savaşının sadece sivil katliamlarından ibaret olmadığını da ortaya koyuyor belgeler. Bunun en önemli yanını kontrgerilla faaliyeti oluşturuyor. ABD ordusu içinde, emir komuta zincirinden bağımsız, doğrudan Pentagon'a bağlı özel bir birlik oluşturulmuş. "373. Görev Gücü" adı verilen bu özel timin görevi, Taliban liderlerini yakalamak. Bu bahaneyle yürüttüğü operasyonların ismi ise, "ele geçir veya öldür!" Sayısız operasyonlar gerçekleştiren bu kontra yapılanması, resmi kayıtlarda yer almıyor. Keza, ABD'nin Taliban'a karşı ısıyla hedef belirleyen yerden havaya füzelerini ve Nevada eyaletindeki hava üssünden yönetilen "Reaper" adlı insansız savaş uçaklarını kullandığı da Pentagon tarafından reddedilmekteydi, ancak belgelerde bu bilgilerin doğruluğunu ortaya koyan bilgiler yer alıyor.

ABD'nin Pakistan'a duyduğu güvensizlik ve Pakistan'ın Taliban'la işbirliği yaptığı şüphesi de, belgelerde ağırlıklı unsuru oluşturuyor. ABD raporları, Pakistan'ın istihbarat servisi'nin (ISI) Taliban'a, İran'ın ise Hizbi İslam'a yardım ettiğini düşünüyor. 180'den fazla belgede ISI'nın Taliban militanlarını eğitip silahlandığı, Afganistan Devlet Başkanı Hamid Karzai'ye suikast girişimlerine ortak olduğu, Pakistan'ın kuzey batı bölgesinde etkin olan bazı aşiretlerin Taliban'a destek vermesini sağladığını iddia ediyor. Raporlara göre, Pakistan bir taraftan yıllık 1 milyar dolar yardım aldığı ABD'yi kaybetmek istemiyor; bu nedenle ABD'nin Pakistan'da yaşayan El Kaide liderlerine insansız hava uçaklarıyla suikastlar düzenlemesine ya da Afganistan'daki birliklerine Pakistan üzerinden ikmal yapmasına izin veriyor. Diğer taraftan belgede ABD'nin "gidici" Taliban'ın "kalıcı" olduğunu düşünerek, Taliban'ı karşısına almak istemiyor. Onun bu ikili oyunu ABD'nin hem tepkisini çekiyor, hem de savaşta Pakistan'ın stratejik öneminden faydalanmak istediği için çok fazla sesini çıkarmıyor.

Belgelerde bunların yanı sıra, Afgan yetkililerinin yolsuzluk batağına batmasından, bu savaşı ABD'nin kazanamayacağına kadar pekçok gizli rapor yer alıyor. Ve bütün bu gizli raporlar bugün internet sitelerinde uçuşuyor. Üstelik bu belgeleri siteye sızdırdığı iddia edilen istihbarat analisti Bradley Manning'in, ABD'nin Ortadoğu'daki çok gizli diplomatik-istihbarat iletişim kayıtlarından 260 binini WikiLeaks sitesine verdiği ve "belgeler internete düşerse Hillary Clinton başta olmak üzere dünyanın her yerinde binlerce Amerikan diplomatı kalp krizi geçirebilir" dediği söyleniyor.

Bilgisayar güvenliği uzmanlarından biri "Artık her şey dijital, her şey şebekede... ABD ordusu gibi devasa büyüklük ve karmaşıklık-taki bir kurumda bilgisayarlardaki bilgileri korumanın pekçok zorluğu var. Biri bunlara kolayca ulaşabilir" diyor.

Tüm enerjisini "güvenlik" ve bekasını sağlamak, kendi imparatorluğunun südürmek için harcayan Amerikan devleti, en gizli sırlarını internet korsanlarının kucağına bırakıyor ya da kapsamı konusunda hiçbir fikir sahibi olmadığı taşeron şirketlerine emanet ediyor. Tam da bu nedenle bürokratları gizli dosyaların kölesi oluyor, inanılmaz skandallar patlıyor, savaşları sürdüremez hale geliyor. Son demlerine gelen bir imparatorluk böyle yönetiliyor.

"Korku İmparatorluğu"ndan "İmparatorluğun Korkusu"na

"Amerika bir korku toplumdur" cümlesini çok sık duyarız. Amerika Devleti'nin, kitleleri daha rahat tahakküm altına alabilmesi için uyguladığı sistemli ve bilinçli bir politikadır bu. Amerikan halkı, yalnızlaştırılmış, bireyselleştirilmiş, güvensizleştirilmiş ve korkaklaştırılmıştır. Pekçok şeyden korkar hale getirilmiştir. Eve hırsız girmesinden; sınıfta eli silahlı bir öğrenci olmasından; ABD'ye (dünyaya değil ABD'ye) bir göktaşı çarpmasından; uzaylıların istilasından; "komünizm"den, sıradan bir hayat süren karşı komşunun bir seri katil ya da "Rus ajanı" olmasından...

Bu korkular besler ABD hegemonyasını. ABD'li egemenler, bu korkular sayesinde kitleleri daha rahat ve daha kolay yönetebilirler. Çünkü bu korkular karşısında "sığınılacak" ve "güvenilecek" tek güç olarak Amerikan Devleti'nin varlığı ve bekasını sunmuştur kitlelere.

Ancak son dönemde, bu dengeler giderek bozulmaktadır. Kitleler "sanal" ve "hayali tehlikeler"i bir kenara bırakarak, asıl ciddi tehlike ve tehdit unsuru olan emperyalist devletin politikalarını sorgulamaya başlamaktadır. Diğer taraftan, hegemonyası zayıflamakta ve hegemonya alanları küçülmekte olan Amerikan devletinde, yalnızlık ve güvensizlik duygusuyla birlikte korkular da büyümektedir.

Üstelik, devletin korkuları, dayanaksız ve hayali korkular da değildir. Dünyanın her tarafında kitlelerin ABD'ye karşı öfke ve tepkileri her geçen gün büyümekte, ABD'nin hegemonyasını yitirmesini isteyenler artmaktadır. ABD'nin pazar alanlarını yağmalamakta olan Çin'den, radikal İslamcı örgütlere, devrimci ve komünist hareketlerden ezilen-sömürülen halklara kadar çok geniş bir kesim, ABD hegemonyasına ve saldırganlığına tepki göstermektedir.

ABD ise son on yılda "teröre karşı mücadele" adı altında, kendisine karşı olan bütün kesimlere yönelik "topyekün savaş" yürütmektedir. Ancak ABD'nin yürüttüğü bu savaş, ABD'nin enerjisini tüketmekten başka bir işe yaramamaktadır.

* * *

ABD emperyalizmi "imparatorluğun güvenliği"ni sağlamak ve sürdürebilmek adına, her yıl yüz milyonlarca dolar para harcıyor; kitlelerin yaşamlarını didik didik inceliyor; işgal ettiği Irak ve Afganistan'da herkesin parmak izini ve retina taramasını yaparak halkı fişliyor; Irak ve Afganistan'daki savaşları yöneten Merkez Komutanlığı'nın (CENTCOM) başına "bazı insanları öldürmek eğlencelidir" diyen bir General James Mattis'i görevlendiriyor; 75 ülkede asker bulunduruyor; dünyanın dört bir tarafında 900'den fazla askeri üssü bulunuyor...

Amerika devleti tıpkı bir paranoyak gibi sürekli "daha fazla güvenlik" deyip duruyor. Ama attığı her adım güvenliğini biraz daha tehdit eden sonuçlar yaratıyor. Ve geriye sadece, ABD Savunma Bakanı'nın "utanç verici itiraf" olarak nitelediği, emperyalizmin çürümüş ve kokuşmuş yüzü kalıyor.

Osman Akgün mezarı başında anıldı

1996 Ölüm Orucu Direnişi'nde şehit düşen Osman Akgün'ün mezarı başında 25 Temmuz'da anma düzenlendi. OKSAM imzalı "Osman Akgün yoldaş ölümsüzdür" pankartının açıldığı anma, '96 ÖO'da şehit düşen Osman Akgün, Tahsin Yılmaz Ulaş Hicabi Küçük, Yemliha Kaya, Müjdat Yanat, Ayçe İdil Erkmen, İlginç Özkeskin, Altan Berdan Kerimgiller, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Hayati Can ve Aygün Uğur şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından yapılan konuşmada 1996 Ölüm Orucu'nu oluşturan koşullar anlatılırken, onların uğruna savaştığı ideallerin, bugün yolumuzu aydınlatığına değinildi. Osman Akgün'ün komünist ve sanatçı kişiliğinden söz edildikten sonra, Osman'ı ve şehit yoldaşları anmanın, mücadeleyi ve davalarını büyütmekle olacağı vurgulandı.

Konuşmanın ardından Yürüyüş Marşı söylendi. "Osman Akgün yoldaş ölümsüzdür", "Osman Akgün yoldaş kavgamızda yaşıyor", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın Devrim ve sosyalizm", "Biz çelikten biz Bolşevik müfrezeyiz" sloganları atıldı. İhtilalci Bolşeviklerin andının ardından buradaki anma bitirilerek Nurettin Demir yoldaşın ve '96 ÖO direnişçisi Yemliha Kaya'nın mezarına geçildi. Onlar için yapılan saygı duruşundan sonra anma bitirildi.

Aynı gün Sarıgazi mezarlığında da TUYAB, 96 Ölüm Orucu şehitlerini andı.

Osman Akgün'ün mezarı başında...

Duyguların anlatılamadığı, yalnızca susup dinlemek istediğiniz anlar olur ya... Susarsızın, ama beyniniz yıllarca unutulmayacak cümleler kurar... Korkarsınız, doğru sözcükleri seçememekten, sarf edilen sözlerin yeterli gelmemesinden...

Şimdi ben, '96 yılında ölümsüzleşen ölüm orucu şehidi Osman Akgün yoldaşın mezarı başındayım. Hakkında dinlediklerim, okuduklarım geçiyor beynimden. Eserleri gözlerimin önünde, replik replik yeniden yazıyorum hepsini...

Şahidi olmadığım yılların özlemine duyuyorum, tanıyamadığım ama içimi sıcacık saran gülüşünü düşünüyorum. Bu denli sıcak bakan gözlerin, çelik iradesine hayranlık duyuyor yüreğim. Bakışlarım, gözlerine sabitleniyor... Mümkün müdür ki, bir çift gözün değişimini izlemek, birken çoğalmak... Mümkün kılıyor Osman yoldaş.

O çelik iradenin, Osman Akgün'ün "kutup yıldızı" Mehmet Fatih Öktülmüş'e dönüşmesini izliyorum... Alev alev yanan bir çift göz, baktığı yeri delip geçiyor. Zaman da mekan da kayboluyor. Paris Komünü'nde bir işçi oluyorum önce. Kızıl bayrak elimde, devrime yürüyorum... Sovyetler'de bir partizan sonra...

Bir yel esiyor, değişiyor kimya. Gözlerimdeyse "demir leblebi" Osman Yaşar Yoldaşcan'ım... Mütevazı duruşun ardında demir iradesiyle ta içine bakıyor gözlerimin. Derin bir nefes çekiyorum içime. Osman oluyorum, Fatih oluyorum... Binlerce yürekle çarpıyor kalbim. Ayırt edemiyorum, duyduğum yürek çılgılığı benim mi? Sesime, ses oluyor yoldaşlar. Koca Sinan eriyor bu çelik iradenin karşısında. Dalga dalga çılgılık büyüyor, direnç büyüyor, büyüyor yoldaşlarım kavgada...

Marşlar bozuyor suskunluğumu. Tamamlananın tamlayanı kıvamında... Gözlerim doluyor, bu çelik iradenin, direncin karşısında...

Karanfiller sonra, kızıl karanfiller... Mezarı başında yaşam bulmuş direnç çiçekleri... Sarmalamış direnci, umut göz göz olmuş, heyecanlı...

Yumruğum havada, sıktıkça sıkıyorum. Ölümü, yaşamın çekiciyle gökte yıldızlara çiviler gibi... Ben, sen, o, kavramlar yok oluyor, tek yürek, tek yumruk...

Bizimki, rüzgarla bir yürekler... Kavga için atıyor ve büyüyor kavgada... Atmaya devam edecek, yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek...

Devrimciler öldü, yaşasın devrim!

PDD okuru

12 Eylül

Halka yönelmiş cellatlık

"Bir düdük çalınacak denilmişti / Bir düdük / Üfürüğü Newyork'ta, Washington'da / Sesi kulaklarımızda bir düdük"

Adnan Yücel, 12 Eylül'ün nasıl geldiğini dizelerinde böyle betimliyor. Yükselen halk hareketini ve devrimci dalgayı bastırmak için ABD ve işbirlikçilerinin son çaresiydi 12 Eylül askeri faşist cuntası. Çünkü daha önce ileri sürülen sivil faşist piyonlar, onların cinayet ve katliamları, durduramamıştı halkın coşkun akan selini.

Ardından devletin kolluk güçleri polis ve askerler saldırıları başladı. Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta kontrollerin katliamları gerçekleşti. Ve bu katliamlar, 13 büyük ilde sıkıyönetim ilanına gerekçe yapıldı.

Başta İstanbul, Ankara, Adana gibi hareketin yüksek olduğu illerde sıkıyönetim uygulandı, askerler cadde ve sokaklarda dolaşmaya başladı. Bu, cuntanın provasını niteliğindedir. Fakat sıkıyönetim de sökmedi. Sınıf mücadelesi daha da büyüyerek devam etti.

İran ve Nikaragua devrimleriyle sarsılan ABD, Türkiye'yi de kaybetmekten korkuyordu. Ortadoğu'da Şah'ın İranı, Türkiye ve İsrail'den oluşan üçlü sacayağına dayanan ABD, İran'ı yitirince, bir ayağı topar kalmış ve Türkiye'ye duyduğu ihtiyaç artmıştı. Diğer yandan ABD tekellerinin ve işbirlikçilerinin azami karı, yükselen işçi-emekçi hareketiyle zora girmişti. Tüm dünyada başlattıkları neo-liberal politikaları Türkiye'de de yaşama geçirmek istiyorlardı. 24 Ocak Kararları bu yüzden alınmıştı. Fakat bunun uygulanabilmesi için, grev ve direnişlerin bitmesi, işçi ve emekçilerin bu direnişlerle elde ettiği hak ve özgürlüklerin gaspedilmesi gerekiyordu.

12 Eylül askeri faşist cuntası, işte böyle bir çok faktörün birleşmesiyle, ama aslolarak Türkiye tarihinin en büyük halk hareketini bastırmak amacıyla tezgahlandı. Onun içindir ki, işbaşına gelir gelmez, komünist ve devrimcilere yöneldi. Grev ve direnişlerin son bulması, işçi ve emekçilerin ağır sömürü koşullarında çalıştırılması, ancak bu şekilde mümkün olacaktı çünkü. O yüzden yüzbinlerce insanı gözaltına aldı, işkenceden geçirdi. Komünist ve devrimci önderi, işkencede, evde, sokakta, daragaçlarında katletti. Sendikalar ve her türlü örgütlülük, grevler, direnişler yasaklandı. Kitaplar yakıldı, sansürlendi. İlerici aydın ve öğretim üyeleri görevle-

rinden uzaklaştırıldı. Tüm halkın üzerinde bir terör ve vahşet uygulayarak sindirmeye çalıştı.

Tabi ki, dikensiz bir gül bahçesi yoktu önünde. Bu vahşete direnenler oldu. İrili-ufaklı işçi, emekçi direnişleri gerçekleşti. İhtilalci komünistler bulundukları tüm alanlarda faaliyetlerini sürdürdüler. Yer altı yayın organlarıyla, bildiri ve afişleriyle işçi ve emekçilere ulaştılar, onlara güç ve moral verdiler. Örgütleri tarafından yüzüstü bırakılan birçok devrimci kadro ve taraftarı toplamaya, faaliyetin içine çekmeye çalıştılar.

Türkiye devrimci hareketinin önemli bir kesimi, cuntanın daha ilk günlerinde "geri çekilme" kararı almışlardı ve büyük bir kısmı kapağı yurtdışına atmıştı. Bu koşullarda bir avuç komünist ve devrimcinin direnişi, sonucu değiştirmeye yetmedi. 12 Eylül, Türkiye Devrimci Hareketi'nin geneli açısından dövüşsüz bir yenilgi oldu. Bugün hala devrimci hareketin kendini toparlayamamasında, bu yenilginin büyük rolü vardır. Keza 12 Eylül generallerinin hala yargılanmamış, 12 Eylül anayasasının değişmemiş olması da bununla ilintilidir.

Bugün burjuva klik çatışmalarında "darbe karşıtlığı" ile prim yapmaya çalışanlar, 12 Eylül geldiğinde bırakalım en küçük bir karşı koyuşu, ona nasıl yaltaklanacaklarının derdindeydiler. Zaten dinci gericiğin en fazla yaygınlaştığı dönem de 12 Eylül dönemi olmuştur. Devrim tehdidi karşısında faşizm ve gericilik, her zaman kol koladır. Bugün de işçi ve emekçilere de saldırıda, komünist ve devrim düşmanlığında, aralarında en küçük bir fark yoktur. Onların darbe karşıtlığı da, anti-emperyalistlikleri de, kitleleri yedeklemek için başvurdukları demagojiden ibarettir.

Anayasa değişikliğinin gündeme gelmesiyle birlikte bu demagojiler de artmıştır. AKP, "12 Eylül anayasasını kaldırıyoruz" yalanına başvurmakta ve buna "evet" demeyen herkesi, 12 Eylül'ü, onun anayasasının savunmakla suçlamaktadır. Oysa sözkonusu anayasa değişikliği, 12 Eylül'ün özünü

aynen korumakta, hatta işçi-emekçi hak gasplarını pekiştirmektedir. En fazla yaygarasının yaptıkları "12 Eylül generallerinin yargılanması" için geçici 15. maddenin kaldırılması ise, tam bir gözboya-madır. Kenan Evren'i makamlarında karşılayıp, onu onure edenler, Cumhurbaşkanı, Abdullah Gül'dür, Bülent Arınç'tır.

Evren de bütün bu yaygaranın anayasa değişikliğini geçirmek için yapıldığını bildiği için çok rahattır. Bu konu, ilk gündeme geldiğinde "intihar ederim" diye blöf yapan Evren, şimdi buna bile gerek duymadan Marmaris'teki evinde keyf çatmaktadır.

12 Eylül'ü tüm uygulamalarıyla birlikte tarihin çöp kutusuna atacak olan, yine işçi ve emekçilerin mücadelesidir. Bu da burjuva kliklerden birine dayanarak değil, kendi güçleriyle kendi davaları için dövüşerek mümkündür.

12 Eylül darbesi ile birlikte

650 bin kişi gözaltına alındı

1 milyon 683 bin kişi fişlendi

210 bin tane dava açıldı

230 bin kişi sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı

14 bin kişi vatandaşlıktan çıkarıldı

388 bin kişiye pasaport verilmedi

23 bin 700 dernek faaliyetten men edildi

644 cezaevinde 52 bin kişi tutuklu ve hükümlü olarak kaldı

171 kişi işkencede katledildi

18 devrimci idam edildi

39 ton kitap, gazete, dergi yakılarak yok edildi; 40 bin tonu, yok edilmek üzere depolara saklandı.

927 yayın yasaklandı

Bin polis "üstün hizmetlerinden dolayı" ödüllendirildi

1980'de sendikali işçi sayısı 5 milyon 721 bin 74 iken, 1985'te sendikali işçi sayısı bir milyon 711 bin 74 oldu.

Bir işçinin 1979'da günlük ücreti 8.4 dolar iken, 1985'te günlük ücreti 4.0 dolara düştü

Dış borç; 1979 yılında 14.2 milyar dolar iken, 1987'de 36.0 milyar dolara yükseldi

12 Eylül'e sıkılan "ilk kurşun"

OSMAN YAŞAR YOLDAŞCAN

"Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Her şeye rağmen!"

1980 yılının 29 Eylül günüydü.

O gün İstanbul'da gökyüzü koyu gri bulutlarla kaplanmıştı. Kesik kesik yağmur, su damlacıkları duman tabakasıyla örtülü gibi görünen deniz üstündeki sislerin içinde gömülüp gömülüp kayboluyorlardı. Hava soğuk, sokaklar önceki günlere göre daha tenhaydı.

Osman o sabah da şafakla birlikte yeniden doğmuş gibiydi, hava aydınlanırken evden çıktı. Pırıltılı gözleri gülümsercesine sokakları tarıyor, her zaman ki gibi bir bir yapacağı işleri geçiriyor aklından. Yüreği kıpır kıpır, o günkü eylemin heyecanı ve sevinçle çarpmakta. Korkusuz, soğukkanlı doğasının çelik küresi içinde tatlı bir sıcaklık yayılıyor.

12 Eylül faşist askeri darbesi, nicelerinde kesin yenilgi zannıyla karamsarlık, geri çekilme eğilimi doğurmuştu. Sağ oportünistler yedi kat yerin dibine gömülmüştü sanki, sesleri solukları kesilmişti. Birkaç silahlı eyleme girince mangalda kül bırakmayan maceracılara takıldı kafası. Nasıl da yelkenleri indirilmişlerdi. Kavga kızıktıkça coşan sert ve çetin karakterine ters düşüyordu bunlar. 12 Eylül darbesini 'geleceğiniz varsa göreceğiniz de var' sözcükleriyle yargılayan Osman'ın çehresi, faşist cuntaya hazırladığı partizan eylemlerini aklına getirince elektriklenir gibi oldu, heyecanlı bir coşku dalgası kapladı, içini sıcak sıcak...

Caddelerden, sokak içlerinden, apartman aralarından geçtiler. Sokak aralarından gitmeyi tercih ediyordu. Köşeyi dönüp bir sokağa girdi, sonra bir başkasına. Daha birkaç metre yol almıştı ki, birden daracık sokağın ucunda yolu kapatacak tarzda içi jandarma dolu bir askeri minibüsün yavaş yavaş geldiğini gördüler. Yol kesilmişti, minibüsün içindeki askerler "dur" işareti veriyorlardı. Osman arabayı yavaşlatırken, yoldaşı zaten hazır bekleyen otomatiği atışa hazır hale getirdi. Fark ettirmeden ve telaşsızca. Araba askerlerin hizasına geldiğinde duracak kadar yavaşlamıştı. Askerler arama yapmaya hazırlanıyorlardı. Fakat tam o sırada otomobil gürültüyle bir ok gibi yerinden fırladı. Otomobilin ardından baka kaldı askerler...

Bir araba homurtusu duyuldu uzaktan. Başlarını çevirip sesin geldiği yöne baktılar. Daha önce yolarını kesen askeri minibüsü gördüler. Belli ki askerler onları arıyorlardı. Askeri minibüsü görünce, iki yoldaş kaçıyor görünümünü vermeden yürümeye başladılar. Belki askerler onlar olduğunu fark edemeye bilirlerdi. Fakat her şeyden önce sipersiz arsadan uzaklaşmaya, en yakın yerdeki sipere ulaşmaya bakıyorlardı...

Jandarmalar aradıklarını bulmuşçasına arabadan inmeye başlamışlardı. İner inmez ateş vaziyeti alıp silahlarını ateşlediler. Osman ve yoldaş bir yandan zaten hazır tuttıkları silahlarıyla karşılık verirken, öte yandan birkaç adım ötedeki siper olarak kullanabilecekleri evlerin aralarına doğru koşuyor-

lardı. Ev köşelerine siperlenir siperlenmez jandarmalara veryansın ettiler kurşunu. Amansız bir çatışma başlamıştı... Jandarmalar hem silah, hem de sayı üstünlüğüne sahiptiler, zaman onların lehine işliyordu. Fakat düzensiz ve ürkektiler. Gitgide ateşi sıklaştırdılar, önce birkaçı daha sonra hepsi takibe koyuldular. ..

Osman'ın yoldaşı ne olduğunu anlayamadığı bir darbeye sarsıldı. Otomatiği elinden fırlatarak sokağa düştü. Yere düşen silahını aldı. Silah kullanacak durumda değildi, gözleri Osman'ı aradı bulamadı. Caddede karşılayan jandarma devriyesiyle girilen çatışma sırasında aralarındaki irtibat kopmuştu. Gitgide fenalaşıyordu... Osman caddenin karşı tarafında ev aralarından devriyelerin üstüne doğru gitmişti. O da yoldaşını bulamıyordu. Jandarmalar çoğalmıştı, artık bunlarla hesaplaşmalıydı. İnşaatı siper edindi, bir yandan silahına mermi dolduruyor, bir yandan da soluklanıyordu. Son kaleydi burası, iyi savunmalıydı. En uygun yere siperlendi. Yüreğinde korkudan eser yok, tek düşüncesi kalesini faşist cellatlara karşı bir direniş anıtı haline getirmektir...

Faşist caniler it sürüsü gibi çoklar. Korkaklıktan gelen bir temkinlikle hareket ediyorlar. En son projektörlerle aydınlatıldı "kale".

Karanlıklar ortasında parıl parıl parlayan inşaat, Bağcılar'da ihtişamlı bir kaleyi andırıyor. Kalede tek başına hem partizan, hem komutan Osman Yaşar Yoldaşcan. Yüreği tetiğinde çarpıyor. Bir tarafta iki tabancası ve bir bombasıyla Osman, tek kişilik halk ordusu. Karşı tarafta tankıyla tüfeğiyle, polisiyle askeriyle it sürüsü gibi faşist cellatlar ordusu. Tam bir savaş düzeni. Düşman yine de korkulu ve tedirgin.

Megafondan kurt ulumasını andıran bir ses yükseldi: "Etrafın sarıldı, kurtuluşun yok!" Kısa bir sessizlikten sonra bunu daha yüksek bir tonla söylenen "teslim ol" çağrısı izledi... Tek bir kurşun sesi geceyi yırttı, boğum boğum göğsüne yükseldi. Yerden göğsüne doğru çakan bir şimşek gibiydi. Ardından, bir yıldırım gibi gürleyen Osman'ın sesi yankılandı: "İHTİLALCİ KOMÜNİSTLER TESLİM OLMAZI!"...

Bir bomba patladı, faşist baş komiserin yanı başında, bir parlaklıktan kızıl kıvılcımlar sıçradı etrafa ve bir el de silah sesi duyuldu. Faşist baş komiser yıldırımla çarpılmışı döndü, önce havada kıvrandı, sonra yere düştü... Göz açıp kapayınca kadar sürdü bunlar. Osman'ın ağzından yine sloganlar yükseldi, elinde yine silahı vardı. Vücudu dimdik gerildi ve mermer heykel yere düştü. Elinde silahıyla, ebedi bir uykuya dalar gibi ölüme vardı.

Birkaç kez taradılar boydan boya korkularını yenmek için. Yiğit bir yürek durdu. Bir proletarya kahramanı böyle öldü...

Yediveren yayınlarından çıkan "İlk Kurşun" kitabından alınmıştır. "Osman'ın yoldaş" olarak geçen Mehmet Fatih Öktülmüş'tür.

Bu Şarkı Devrim Yiğitlerine Adandı

*Kiralık tabancalar ateşlendi ansızın
Daha dün gibiydi, gencecik döküldüler
Aralı dudaklarında bir mutlu gülümseyiş vardı
Çizgi çizgi özgürlüktü parıldayan yüzlerinden*

*Gel bir bak, ta yakından.
Daha dün gibiydi, ansızın vuruldular
Belki yirmi tetikti belki daha çok
Namlular utanmıştı, insanlar değil
Namlular şaşkındı, bitkin ve çaresiz.*

*Düştüler toprağa özgürce, korkusuz
Kurşun sesi değildi bir sevdalı gülüşü
Düştüler dimdik, özgürce, yalın
Öldüler ama çoğaldılar ölümsüz*

*Gel bir bak yakından şu yiğitlere
Daha dün gibiydi acımasız devrildiler
Kan bir kara görüntüyü göğüslerinde
Ölüm çirkindi onlar güzelleştirdiler.*

*Yeniden yaratmak sesini orduların
Ufuklardan çizgi çizgi büyüyen
Savaşları çoğaltmam yüce düzen adına
Uykular bir daha kaçmasın diye
Sömürülmesin diye şu çocuk eller*

*Gözyaşları yaraşmaz o ölümlere
Onlar için en soylu örtüler gerek
Gerelim hıncımızı alev alev yeniden
Devrim şarkılarını haykıralım onlara*

*Ölmediler onlar, ölemezler ki
Bu yadsınmaz gerçeği bilmedi satılmışlar
Onlar bir atardamardı halkların yüreğinde
Gecelerde yıldız yıldız uçuşan*

*Unutma söz etmek yok gözyaşlarından
Yaylar şimdi daha güçle gerildi
Yarın adına göğüs göğüs kuşandık gecede
Gecede en yenilmez güç bizde gönendi
Ölümler koşullar ordu ordu dağlardan
Ölümler ansızın içimizde dirildi.*

Luis Nieto

6-7 Eylül Olayları: Türk burjuvazisinin “kristal geceleri”

1955 yılının 6 Eylül günü, Radyo'dan öğle haberlerinde Selanik'te bomba patlamasıyla ilgili bir anons geçer. Bu haber üzerine İstanbul Ekspresi adlı gazete, akşam baskısı yaparak "Atamızın Evi Bombalandı" manşetini atar. "Kıbrıs Türktür Cemiyeti" üyeleri tarafından İstanbul'da işlek yerlerde bu gazete dağıtılmaya başlar ve halkı kışkırtıcı konuşmalar yapılır. Ardından, resmi devlet kurumları ve cemiyetler başta olmak üzere, şehir dışından insanlar İstanbul'a taşınır, kentte büyük saldırı grupları oluşturulur.

6 Eylül akşamı saat 19 sularında Şişli'de Haylafy Pastanesi'nin talan edilmesiyle saldırılar başlar ve sonrasında Beyoğlu, Yenikapı, Kumkapı, Samatya gibi semtlerde başta Rumlar olmak üzere, Ermeniler ve Yahudiler'e ait olduğu bilinen bütün dükkanlar talan edilir, yağmalanır. Saldırıların bilinçli yürütülmektedir, önceden tespit edilmiş adreslere organize bir şekilde gidilir.

Olaylar 7 Eylül sabahına kadar sürer ve bu süre zarfında beş binden fazla işyeri, ev, kilise, haham gibi ibadet yerleri tahrip edilir, yakılır, yağmalanır. Olayların ardından şehir dışına çıkmak isteyenlerde yapılan aramalarda, birçok değerli eşya bulunacaktır. Gece boyunca olaylara hiçbir devlet yetkilisi müdahale etmediği gibi, teşvik edici açıklamalar yaparlar.

Olaylara ilk başta müdahale etmeyen hükümet, kitlelerin kontrolden çıkması üzerine İstanbul'da sıkıyönetim ilan eder ve yaklaşık 5 bin kişiyi tutuklar. "Kıbrıs Türktür Cemiyeti" göstermelik olarak kapatılır. Başta olayları bu cemiyetin ve çevresindeki gençlerin üzerine yıkarak soruşturmayı yürüten devlet, sonrasında Aziz Nesin, Hasan İzzet Dinamo, Kemal Tahir, Nihat Sargın, Asım Bezirci gibi komünist olarak fişlenenlerin üzerine yıkmaya çalışır ve "komünist provokasyonu" olarak sunmaya çalışır. Öyle ki, mahkemelerde yargılananlar arasında çok önceden ölmüş olan 4 komünist de vardır.

Olayların ekonomik zararları da oldukça yüksektir. Türk hükümetine göre zarar 69.5 milyon, İngilizlere göre 100 milyon sterlin, Dünya Kiliseler Birliği'ne göre ise 150 milyon dolardır. Ülkeyi terk edenlerin sayısı da bu olaydan sonra hızla artmıştır.

1923 yılında 110 bin olan Rumların sayısı, 2500'e düşmüştür. 6-7 olaylarıyla ilgili dönemin hükümeti DP ve Başbakan Adnan Menderes, 1960 darbesinin ardından Yassıada mahkemelerinde yargılanır ve suçlu bulunur.

6-7 olaylarının nedenleri araştırıldığında, devletin Türkleştirme politikasından bağımsız olmadığı görülür. Saldırıya uğrayan dükkanların yüzde 59'u Rumlar'a aitken, yüzde 17'si Ermeniler'e, yüzde 12'si Yahudilere, geri kalanı ise sonradan müslüman olmuş azınlık halklarına aittir. Bu da göstermektedir ki, olayların asıl hedefi azınlıkları ülkeden sürmek ve zenginlikleri Türk burjuvalarının eline vermektir.

Türkleştirme saldırısı; siyasi, sosyal alanlardan sonra ekonomik alanda da en şiddetli biçimde uygulanırken, cumhuriyet döneminde yaşanan mübadeleler, sürgünler ve azınlıklar üzerine çıkarılan vergilerle ayaklar adım adım örülmüştür. 1950'li yıllardan sonra DP hükümetiyle birlikte bu politikalar ağırlık kazanmış ve Kıbrıs politikası üzerinden provokasyonlara başlanmıştır.

Faşizmin ırkçı karakteri, her yerde aynıdır. Almanya'da yaşanan "Kristal Geceler" de 6-7 olaylarına benzer. Devlet, bu tür provokasyonları daha sonra da sık sık yapacaktır.

Türkiye işçi sınıfı tarihinden...

16 Eylül 1976 - DGM Direnişi

Yükselen kitle hareketini bastırmak için bir dizi faşist yasayı devreye sokmak istiyordu burjuvazi. Ancak bunlar bir türlü işlevli hale gelemiyordu. DGM'ler de bu kapsamda kurulacaktı. Bu mahkemelerin açılmasına karşı işçi sınıfının da içinde bulunduğu yoğun direniş ve kampanyalar örgütlenince, açılmadan kapanmak zorunda kaldı.

DGM'ler 1973 yılında kurulmuştu. Ancak artan tepkilerden dolayı DGM Yasası, 11 Ekim 1975'te iptal edildi. Yeni kurulan MC hükümeti DGM'leri tekrar kurabilmek için 1976 yılında çalışmalara başladı.

Bu mahkemeleri "sınıf mahkemesi" olarak niteleyen işçiler ve emekçiler, yaptıkları bir dizi propaganda eyleminin ardından, 16 Eylül'de DİSK'in çağrısıyla genel grev yaptı. İstanbul başta olmak üzere birçok ilde greve katılım yüksek olurken, tepkiler sokaklara taşdı. "Genel Yas" süresince her gün yürüyüşler yapıldı ve şehir merkezleri felç oldu.

Eylemlerin ardından DİSK, polis tarafından basıldı ve aramalardan geçirildi. Birçok işçi işten atıldı ama direnişler sonucu tekrar geri alındı. 11 Ekim 1976'da DGM'ler iptal edildi ve işçiler mücadeleyi kazanmış oldu.

DGM Direnişi'nin ardından devlet her ilde kara listeler oluşturdu ve 3000 öncü işçiyi işten attı. Her işten atma yeni direnişleri de beraberinde getirdi.

bir baştemsilci, üç temsilci işçi olmak üzere 18 öncü işçiyi işten attığını açıkladı. Bunun üzerine işçiler arkadaşlarını sahiplenerek eyleme geçtiler.

İşçiler 29 Eylül'de atılan arkadaşlarını geri aldılar ve işbaşı yaptılar. Atılan işçilerin fabrikaya zorla girdiğini söyleyen Kamhi, polisi fabrikaya çağırdı. Polis, işçilere gaz bombası ve kurşunlarla saldırdı, ancak işçiler polisleri püskürtmeyi başardılar.

Ertesi sabah Kamhi, gazetelere verdiği demeçte, "olay beni aştı, artık MESS'in ve devletin olayıdır" diyerek saldırının işaretlerini verdi. Sabah vardiyasına gelen işçilerin üzerine ateş açılmaya başlandı ve işçi olduklarından şüphelendikleri herkesi döverek gözaltına aldılar. İşçileri kendilerine siper eden polisler, fabrika içine ve vardiyaya gelen işçilere kurşun yağdırdı.

Bu saldırı sonucunda **Yakup Keser** isimli bir işçi öldü. Polis cenazenin gösteriye dönüşmesini engellemek için ailesine "sendikaya vermeme" şartıyla teslim etti. Devlet klasik taktiklerinden birini kullanarak polisi çekerek askeri devreye soktu ve asker de "şeref sözü" vererek işçilere dokunulmayacağını belirtti. İşçiler evleri-

ne bırakılacakları yalanıyla asker cemselerine bindirildiler. 500 işçi Gayrettepe'ye getirildi ve 100 metre boyunca oluşturulan polis kordonu içinde feci şekilde dövüldüler. Bu getiriliş sırasında bir cemse de devrildi ve işçilerden ağır yaralananlar oldu.

Mahkemeye çıkartılan 510 işçiden altısı tutuklandı ve Sağmalcılar Cezaevi'ne gönderildi. Tutuklanan işçiler DİSK Genel Kurulu'na yazdıkları mektupta "*Bir Yakup ölmüş. Bin Yakup var savaşıacak*" diyerek kararlılıklarını gösteriyordu. Profilo direnişi işçi sınıfı hareketi tarihinde önemli yer tutan direnişlerden biridir ve bugün hala işçilere yol göstermektedir.

Profilo işçileri

22 Eylül 1976 - Profilo Direnişi

DGM'nin kaldırılması için yapılan eylemlerin ardından Profilo'nun sahibi Jak Kamhi, eyleme katıldıkları gerekçesiyle

☆ 1 Eylül 1939: II. Emperyalist paylaşım savaşı başladı

I. emperyalist savaştan yenik çıkan Almanya, kaybettiği pazarları geri almak için saldırıya geçti. İngiltere, Fransa ve ABD, Almanya'yı sosyalist SB'ye saldırmaya için kışkırtılar. Bu süre içinde Almanya, birçok Avrupa ülkesini işgal etti. 1941 yılında Sovyetler Birliği'ne saldırdı ve Stalingrad'a kadar geldiler. Sovyet halkları sosyalizmi 20 milyon ölü pahasına korudu, Alman faşistlerini geriletti. İngiltere ve ABD, o zaman savaşa dahil oldular. Savaşı asıl bitiren, Sovyetler Birliği'nin büyük direnişi ve diğer ülkelerde gerçekleşen devrimler oldu. Daha sonra Birleşmiş Milletler, 1 Eylül'ü "Dünya Barış Günü" ilan edildi.

☆ 1 Eylül 1987-Didar Şensoy Öldü

1986'da kurulan İHD'nin kurucu üyeleri arasındaydı. 1 Eylül 1987'de Ankara'da tutsak yakınlarının yaptığı eylemde polisin saldırısı sonucu yaşamını yitirdi.

☆ 2 Eylül 1969-Vietnam Devrimi'nin Önderi Ho Chi Minh Öldü

Asıl adı Nguyen Tat Tanh'tır. 1941 yılında Vietnam'ı kurarak direnişe önderlik etti. Direniş 1945 yılında başarıya ulaştı, fakat 1946'da Fransa'nın saldırmasıyla 1954'de kadar sürecek bir gerilla savaşı başladı. Birleşmiş Milletler'in kararıyla Vietnam ikiye bölündü. Savaştan sonra Demokratik Vietnam Cumhuriyeti'nin başında bulunan Ho Chi Minh, 1961'de görevinden ayrıldı. ABD'nin saldırması üzerine 1965'te tekrar direnişin başına geçti ve 1969'da yaşamını yitirdi. Vietnam direnişi, tüm ezilen halklara esin kaynağı oldu.

☆ 9 Eylül 1976-Mao Zedung öldü.

Çin Komünist Partisi'nin başkanı Mao Zedung, Çin devriminin de önderliğini yaptı. Uzun süreli halk savaşı stratejisiyle devrimi gerçekleştiren ÇKP ve Mao, bu stratejinin yarı-sömürge, yarı-feodal tüm ülkeler için geçerli olduğunu ileri sürdü. ML'den etkilenmekle birlikte felsefi olarak Konfonçyüs'e dayandı. Devrim sonrasında ise, parti, proletarya diktatörlüğü, devrimin kesintisizliği, vb. bir çok konuda revizyonist bir çizgi izledi. Bu çizgi, Çin'in demokratik devrimde çakılı kalmasına, sosyalizme geçememesine yol açtı. Devrim sonrasında milli burjuvaziye palazlandıran ÇKP, devlet kapitalizminin yollarını düzlemiş oldu. Mao'dan sonra ÇKP'nin başına geçen Deng Siao Ping, bu süreci daha da ileri götürerek Çin'i sosyal-emperyalist bir ülke haline getirdi.

☆ 10 Eylül 1920-TKP Kuruldu

Türkiye'nin ilk komünist partisi Türkiye Komünist Partisi Mustafa Suphi önderliğinde Bakü'de kuruldu.

Emperyalizme karşı mücadele vermek için Türkiye'ye gelen Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı, Kemalist gerici tarafından Karadeniz'de katledildi.

☆ 11 Eylül 1973-Şili'de Askeri Darbe

ABD emperyalizmi, birçok ülkede olduğu gibi Şili'de de faşist bir darbe hazırladı. Binlerce insan işkenceyle katledildi. Kitlesel tutuklamalar, kayıplar yaşandı. Seçimle işbaşına gelen demokrat Allende, çatışarak öldü. Bu olay, "barışçıl sosyalizm" teorilerini de tuzla buz etti.

☆ 12 Eylül 1977-Save Bico Katledildi

Güney Afrika Cumhuriyeti direniş örgütlerinden SASO'nun kurucusu Bico, ırk sal ayrıma karşı mücadele ettiği için ağır işkenceler altında katledildi.

☆ 14 Eylül 1973-Victor Jara Katledildi

Şili'de askeri faşist darbenin ardından gitarını bir devrim aracı haline getiren Victor Jara da tutuklandı. Unidad Popular'ın müzik grubunda yer alan sanatçı, stadyumda tutsak edilen insanlara direniş marşları ve şarkıları çalmaya başladı. Ancak faşistler, Jara'nın önce ellerini kırdılar. Jara bu kez de gitarsız şarkılarını söylemeye devam etti. Bunun üzerine katledildi.

☆ 20 Eylül 1985-Ruhi Su Öldü

Türkiye'de halk müziğinin önemli sanatçılarından biridir Ruhi Su. Devletin icazetinde müzik yapmayı reddettiği için, hedefe çıktığı isimlerden biri. Türküleri, marşları, onun sesinden tanıdı genç nesiller. Bu nedenle beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Kanser tedavisi için yurtdışına gitmesi gerektiğinde de ona pasaport vermediler. Öldüğünde 73 yaşındaydı.

☆ 20 Eylül 1992- Musa Anter katledildi.

Kürt aydını Musa Anter, "Kürtçülük propagandası" yaptığı gerekçesiyle defalarca yargılandı ve toplam 11.5 yıl hapis yattı. Kürt ulusu üzerine birçok araştırma yaptı. Ölmeden önce Özgür Gündem gazetesinin yazarıydı. 20 Eylül 1992'de devlet tarafından katledildi ve cenazesi kitlesel bir şekilde kaldırıldı. Anter'in öldürülmesi, kontrgerilla cinayetlerin önemli halkalarından biridir.

9 Eylül 1984 -Yılmaz Güney yaşamını yitirdi

"Üşüyorum, beni komünarların battaniyesine sarın"

Y. Güney

Türkiye Devrimci Hareketi'nin yarattığı ve döneme damgasını vuran ender sanatçılardan biridir Yılmaz Güney. Sinema salonlarında bilet satışıyla başlayan sanat hayatı, Fransa'da Cannes film festivalinde taçlandırılan bir başarıya dönüştü.

Devrimci sinema alanında halen erişilemeyen bir zirve olmayı sürdüren Yılmaz Güney, her şeyden önce bir devrimciydi. Kendi deyimiyle "sanatı bir silah gibi" kullandı. "Devrimci sanat, devrimci süreci anlatan sanattır. Devrimci sanat, toplumsal, siyasal, kültürel değişimleri ve kavgayı hem tanık olarak anlatan hem de onu etkileyen sanattır. Sadece tanık olmak, izlemek ve yansıtmak yeterli değildir, aynı zamanda bu süreci etkileyen bir yönü olmalıdır." diyordu. Söylediği gibi tanık olmak ve yansıtmakla yetinmedi, süreci etkileyen bir kişi oldu.

Halkın yaşadığı yoksulluğun, sömürünün, acının, baskının içinde geliyordu. Onu yetiştiren toprağı iyi tanıyordu. Ne burjuvaziye duyduğu sınıf kını, ne de devrime beslediği ateşli tutku bir an bile sönmedi. Emekçi halka olan umut ve güveni bir an bile sarsılmadı. O'nun devrimci kimliği ve bir silah olan sanatını daima harlayan ateş, bu umut ve güvendi. "Asıl dayanağımız kendi topraklarımızdır. Umut kendi topraklarımızda ve kendi halkımızdadır." diyerek ifade etmişti bunu. Eserlerinin düşündürten, sorgulatan, dönüştüren ve yol gösteren özelliği kaynağını tam da buradan alıyordu. Tüm filmlerinin ortak paydası UMUT'tu. Umut ise devrimde, sosyalizmdeydi.

Bu yüzden faşizmin ona yönelen saldırıları hiç bitmedi. Filmleri yasaklandı, yakıldı. Yaşamının 12 yılını cezaevlerinde geçirdi. Faşizm, demir parmaklıkların ardına atmakla, onun sınır tanımaz üretkenliğine zincir vurabileceğini sanıyordu. Fakat tam aksine o daha da bileniyor, duvarlardan taşan bir yaratıcılıkla senaryo, öykü, roman yazıyor, cezaevinden dışardaki filmlerini yönetiyordu.

12 Eylül yıllarında cezaevinden firar ederek Fransa'ya kaçtı ve yaşamını burada sürdürdü. Ülkesinden hiçbir dönem kopmadı ve verdiği eserlerle hep halkını anlattı. Ağır cezaevi koşulları sağlığını aşırı derecede bozmuştu ve kansere yakalandı. 1984 yılında hastalığı yenemeyerek genç yaşta ve en verimli yıllarında aramızdan ayrıldı. Şimdi Paris'te komünarların yanında yatıyor. Komünarların battaniyesiyle ısınıyor.

☆ 21 Eylül 1995-Buca Cezaevi'nde Katliam

Acılan ateş sonucunda DHKP-C tutsakları Turan Kılıç, Uğur Sariaslan ve Yusuf Bal şehit düştü.

☆ 23 Eylül 1973-Pablo Neruda Öldü

"Halkım ben, parmakla sayılmayan/Sesimde pırıl pırıl bir güç var/Karanlıkta boy atmaya/Sessizliği aşmaya yarayan... / Biz halkız, yeniden doğarız ölümlerle" dizeleriyle bilinen Şili'li ozan, yazdığı şiirler, kitlelere direnme ruhu ve coşku taşımıştır. Şiirleri dünya dillerine çevrildi ve 1971 yılında Nobel ödülü kazandı.

☆ 24 Eylül 1969-'68 Hareketinin Devrimci Önderlerinden Taylan Özgür polisler tarafından katledildi.

☆ 25 Eylül 1996-Diyarbakır Cezaevi'ne demir çubuklarla ve silahlarla saldıran devletin işkencecileri, 10 PKK'li tutsağı katletti

☆ 26 Eylül 1999-Ulucanlar Cezaevi'nde Katliam

F Tipi Cezaevleri'ne tutsakların taşınmasının ön günlerinde devlet, Ulucanlar'da yaptığı katliamla bir prova gerçekleştirdi. Özel yetiştirilmiş işkenceci katiller silahlarla tutsaklara saldırdı ve işkencelerden geçirerek vahşice katletti. Saldırıda Önder Gençaslan, Zafer Kırbıyık, İsmet Kavaklıoğlu, Habip Gül, Ümit Altıntaş, Aziz Dönmez, Ahmet Savran, Abuzer Çat, Mahir Emsalsız ve Halil Türker şehit düştü.

Devrim yangını türküler söyleyen genç kız

Selma, 1962 yılında Sivas'ın Suşehri ilçesinden Ankara'ya göçmüş yoksul bir ailenin çocuğudur. Dördü kız, biri erkek beş kardeşin ortancası... Uzun saçlı, esmer, güleç yüzlü bir genç kız...

12 Eylül öncesi Ankara Çankaya Lisesi'nde okurken tanışır ihtilalci komünistlerle. Daha önce örgütlenen bir akrabası sayesinde... Ve onlara büyük bir hayranlık duyar, onlar gibi olmayı ister.

12 Eylül sonrası operasyonlarda, ablasından dolayı evlerinin basıldığını duyunca, eve gitmemeye karar verir. İstanbul'a bir akrabasının yanına gelerek örgütle yeniden bağ kurmaya çalışır, uzun uğraşlardan sonra '81 yılının yaz ayında başarabilir bunu.

Ankara operasyonundan kurtulan birinin örgütü aradığını duyunca, hem sevinen, hem de tedbiri elden bırakmayarak, randevusuna giden kişi, İsmail Cüneyt'tir. İsmail Cüneyt, bu randevudan büyük bir mutlulukla döner. "Çocuk diyebileceğimiz kadar genç biri, ama hiç öyle sinik, çekingen olmayan, inisiyatif sahibi olduğu belli genç yoldaşlarımızdan" der. Adı SELMA AYBAL'dır.

SELMA AYBAL

Yeniden görev istiyordur ve verilecek her görevi yapmaya hazırdır.

Yoldaşları, Adana'ya gönderirler. Bölgede baskı komitesini yeniden kurabilmek için. 12 Eylül yıllarında baskı komitesinin önemi çok daha büyüktür. Burjuva basının bile sansüre uğradığı bir dönemde sadece yeraltı basınıyla işçi ve emekçilere, devrimci tutsaklara ulaşmak mümkündür. Diğer yandan yeraltı kurallarına en fazla riayet edilmesi gereken yerdir baskı. 12 Eylül koşullarında, bu çok daha zorlu ve sıkıntılıdır. Atılan her adım, büyük bir dikkat gerektirir. Malzemelerin temin edildiği yerlere, teksir makinesinin çıkardığı sese, ulaştırma yol ve biçimlerine kadar, en küçük bir hatayı kaldırmayan çalışma koşulları vardır. Tıpkı madenlerde çalışmak gibi ağır işçiliktir aynı zamanda. Kapalı mekanlarda ağır boya ve tiner kokusu altında bazen uykusuz günlerce çalışmaktır. Bu koşulları bilerek ve en küçük bir tereddüt göstermeden görevine koşar Selma.

* * *

Adil Özbek haini, yakalanmadan önce Adana'da görev almıştır. Dolayısıyla bölgedeki ilişkileri iyi bilmektedir. Bildiği tüm ilişkileri uyarmak ve evlerini boşaltmak gerekmektedir. Zamana karşı bir yarışır bu aynı zamanda. Olanaklardaki daralmanın da etkisiyle, baskının yapıldığı yerin boşaltma işlemi taksit taksit gerçekleşir. Selma, kalan eşyaları çıkarmak için son kez gider.

Adil Özbek haini, polisi eve getirmiştir. Bu sırada Selma da evden yeni çıkmıştır. Evin boşaltıldığını gören ekipler, öfkeye dönerler. Ancak kötü bir tesadüf, dönüş yolunda trafiğin tıkanıp bir sırada hain, yandaki dolmuşta Selma'yı görür ve polislerle söyler. Selma arabadan atlayıp koşarak kaçmayı dener, ama arkalarından açılan ateşle yaralanır, yere düşer ve yaralı halde ele geçirilir.

Selma hastanede de çok net bir duruş sergiler. O haliyle vahşice işkence yapılır. Yaraları ölümcül değildir, ama konuşursa tedavi yapılacağı söylenir. O ise ölümü göze alarak susar. Tedavi edilmediği için de karnından aldığı yara mikrop kapar ve Selma hastanede polis sorgusu altında yaşamını yitirir.

8 Eylül 1981 tarihinde o güzel kara gözleri, bir daha açılmamak üzere kapanır...

* * *

Selma, bu tavizsiz duruşuyla, kendini en zorlu dönemlerde devrime ve örgüte adanışıyla hep yaşayacaktır. Ölümünden sonra doğan kız çocuklarına en çok SELMA isminin konulması boşuna değildir. Kadın yoldaşlarımızın en sık kullandığı kod isim de, SELMA olur.

Selma, başta genç kızlarımız olmak üzere tüm yoldaşlarımıza çok güzel bir örnek, ulaşılması gereken bir hedef koymuştur. Onunla ilgili Orak-Çekiç'te yayınlanan anma yazısında şunlar söyleniyor:

"...Selma, henüz TİKB'nin Ankara örgütü ilk kurulduğu, çevresel yapıdan örgütlü bir yapıya geçtiğimiz ilk zamanlarda örgüt yapısı içinde yer aldı. Yaşamını profesyonel bir devrimci olarak sürdürme yönünde yaptığı seçim, devrimci yükseliş dönemlerinde örneğini çok gördüğümüz çöküşe dayalı bir sürüklenme ya da koşulların dayattığı bir illegaliteye geçme zorunluluğu değildi. Kuruluş halinde ve düzenli bir örgütsel işlerlik ve çalışmanın ortaya çıkarılması için çeşitli güçlükleri alt etmekle karşı karşıya olan bir yapıya katılarak, onu omuzlayan yoldaşlardan biri olması, Selma Aybal'ın değerini ortaya koyar. İnsan için hava, balık için su neyse, bir komünist içinde devrimci yaşam odur. Selma TİKB'de doğal yaşam ortamını bulmuştu. Yoksa bir pınarın suyu gibi nasıl berrak ve bir çağlayan gibi gürül gürül olunur, tiz sesiyle devrim yangını türküler nasıl söylenir..." (Orak-Çekiç, Sayı: 65)

* * *

O şimdi Ankara'da Karşıyaka Mezarlığı'nda yatıyor. Tüm şehit yoldaşlarımız gibi Selma'yı da yalnız bırakmıyor yoldaşları. Mezarına çiçekler dikip saygı duruşuna geçiyorlar. Ve onun gibi olmaya ant içiyorlar...

17 yaşındaki yiğit savaşçı

Adana'nın Kiremithane mahallesinde oturan bir gençtir Vedat Çataltepe. Daha 17 yaşındadır. Ve kendisi gibi gepegen ihtilalci komünist hareketle tanışmış, ona adamıştır yüreğini. Devrim ve örgütüyle bu kısacık buluşmasında, sakinmazlığı ve anti-faşist ruhuyla öne çıkar.

12 Eylül öncesi, tüm emekçi semtlerde olduğu gibi, onun semtinde de sivil faşistlerle mücadele öne çıkmıştır. Mahallelerde devrimci gençler nöbet tutmaktadır. Vedat da bu nöbetlere katılır. Faşistlerin girmeye çalıştığı bir bölgede nöbet tutarken, bir gece bekçisiyle karşılaşır. Bekçiyle kısa bir konuşmadan sonra, çekip gitmesini söyler. Bekçi ise gidiyormuş gibi yapıp silahını çeker ve Vedat'ı vurur. Tek kurşun, ölümcül yere isabet etmiştir, Vedat orada şehit düşer.

Sivil ve resmi faşistlerle olan mücadelede Vedat'tan sonra da birçok şehit verilecektir. Ancak '80 yılına gelindiğinde, Adana'da sivil faşistlerin tutana

VEDAT ÇATALTEPE

cağı tek bir semt kalmayacaktır.

Vedat'ın cenazesi, Adana'nın gördüğü en görkemli cenazelerden biri olur. Cenaze, anti-faşist bir gösteriye dönüşür. Hem sivil, hem de resmi faşistlere meydan okuyan bir gösteridir bu. Bin-

lence insan, caddeyi trafiğe keserek, mezarlığa kadar saatlerce yürür. İhtilalci komünistler, silahlı güçleriyle kitlenin korumasını almıştır. Devletin resmi güçleri, bu kararlı kitleyi görünce kaçır.

Mezarı başındaki konuşmayı, Ataman İnce yapacaktır. Silahlar havada hep birlikte ant içilir. Vedat'ın ve tüm şehitlerin intikamını almak için...

'80 öncesi anti-faşist mücadele Vedat gibi gençlerin ölümüne direnişleri sayesinde kazanılmıştır. Sivil faşistlerle mücadeleyi durduramayan egemenler, son çare olarak askeri faşist cuntaya başvurmuştur. İhtilalci komünistler, faşizme karşı mücadeleyi sadece MHP'li sivil faşistlerle sınırlamayıp, örgütsel yapısını da ona uygun inşa ettikleri için, cuntaya karşı da direnen tek örgüt olmuştur.

Anayasa Referandumu ve 12 Eylül

Elimize posta kanalıyla ulaşan
TİKB(B) merkez yayın organı
"İhtilalci Komünist" in Temmuz-Ağustos
2010 tarihli 70. sayısının başyazısını,
güncel öneminden dolayı kısaltarak
yayın ediyoruz.

12 Eylül, yükselen halk hareketini bastırmak, ensesinde hissettiği devrim tehdidini uzaklaştırmak için yapıldı. Grev ve direnişlerle elde edilen işçi hakları karşısında gerileyen ve kar marjları düşen burjuvazinin karını yeniden yükseltmek için yapıldı. İran devrimiyle Ortadoğu'da önemli bir desteğini kaybeden ABD'nin Türkiye'yi de kaybetme korkusuna düştüğü için yapıldı. Böyle olunca asıl hedefin de, emperyalizme ve faşizme karşı savaşılan güçler olması, son derece doğaldı.

Anayasa referandumunun 12 Eylül tarihine denk gelmesi ve AKP hükümetinin bu değişikliği, demagogik olarak 12 Eylül'e ve onun anayasasına karşıymış gibi göstermesi, bir kez daha 12 Eylül'ü gündeme taşıdı. Bir de Başbakan Erdoğan, meclis kürsüsünden ağlayarak idam edilenlerin "son mektupları" nı okuyunca, 12 Eylül birçok yönüyle yeniden tartışılmaya başlandı. AKP, anayasa referandumunda kitle desteğini arkasına alarak, onu bir "güvenoyu" haline çevirmek istiyor. Bunun için de referandumun, kendi çıkarları doğrultusunda yapıldığını gizleyerek, 12 Eylül'e ve 12 Eylül anayasasına karşıymış gibi sunmaya ihtiyaç duyuyor ve sürekli bu temayı işliyor. Öyle ki, 12 Eylül'de idamla yargılanan bir siyasi tutsağın kaleminden çıkan ve sonrasında Ahmet Kaya'nın bestelediği "Şafak Türküsü" adlı şiiri, mecliste okuyor, bunu referandum kampanyasında kullanmaya kalkışıyor. 12 Eylül'de idam edilen devrimcilerden Necdet Adalı'yı, Erdal Eren'i anıyor. Onların haksız yere asıldığını anlatıyor.

Sanırsınız ki, Erdoğan, bunlardan ilk kez haberdar olmuştur. Oysa üzerinden 30 yıl geçen bir tarihten söz ediyoruz. On yıllardır 12 Eylül hukukunun nasıl işlediği, çeşitli örneklerle ortaya serildi. Yaşı büyütülerek asılanlardan, mahkemeye bile çıkamadan yıllarca hapis yatanlara, 30 yıldır davası sürenlere kadar, düzinelerce örnek var. Erdoğan, sanki bu ülkede değil,

uzayda yaşamış ve sanki o yıllarda yokmuş, anlatılanları da hiç duymamış gibi davranıyor. Gerçekte ise Erdoğan, 12 Eylül öncesi MSP'nin (Milli Selamet Partisi) gençlik kollarında faaliyet yürüten bir kadrodur. Yani o zaman da siyasetin içinde ve gerici kampta yer almaktadır. O dönem "Akıncılar" adını verdikleri gerici gençlik örgütünde, faşistlerle birlikte devrimcilere karşı savaşmıştır. Şimdi bütün bunların üzerine örtterek, sanki öyle bir dönemi yaşamamış, o tür bir siyasi faaliyetin içinde olmamış gibi göstermeye çalışıyor.

Sadece Erdoğan da değil. Başından beri faşist hareketin önderliğini üstlenen, onun fikir babalığını yapmış Devlet Bahçeli bile, "12 Eylül mağduru" rolünü oynuyor. **Şimdi herkes 12 Eylül mağduru! Ve hepsi 12 Eylül'e karşı durmuş, ona karşı mücadele etmiş kahramanlar!**

Bu yalan ve demagoji bombardımanını bertaraf etmek için, gerçekleri bir kez daha hatırlatmak ve kitlelere yaymak gerekiyor. Atılan sis bombalarını dağıtmanın yolu, buradan geçiyor.

12 Eylül halka ve öncülerine karşı yapıldı.

12 Eylül'ün asıl olarak yükselen halk hareketini bastırmak için geldiğini ve en büyük darbeyi, bu halk hareketine önderlik eden devrimci ve komünistleri vurduğunu bilmeyen-duymayan var mıdır? Bir milyon civarında kişiyi gözaltına alıp, binlercesini işkencehanelerde, sokak ortasında katlettiği, onlarca devrimciyi idam sehpa-

sına çıkardığı, belgeleriyle ve rakamlarla ortadadır ve her 12 Eylül'de bir kez daha hatırlatılır.

CIA'nın geçtiğimiz yıl, kamuoyuna sunduğu eski belgeleri arasında, Türkiye'de 12 Eylül darbesi yapıldığında, Pentagon'un "bizim çocuklar darbe yapmış" dediği de ortaya çıktı. Bu durum öncesinden de biliniyordu, fakat CIA'nın belgeleriyle kanıtlanmış oldu. Dönemin TİSK(Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) Başkanı Halit Narin, 12 Eylül'ü "bugüne dek işçiler gülüyordu, şimdi gülme sırası bizde" diye karşıladı. Sonraki yıllarda demokrasi havarisi kesilen TUSİAD, 12 Eylül öncesi işbaşında olan hükümete karşı muhtıra niteliğinde bildirimler yayınlıyor, grev ve direnişleri bitirmedikleri takdirde, yıkılacakları tehdidini savuruyordu.

ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerinin, 12 Eylül'e yaklaşımı buydu. Onlar, 12 Eylül'ün planlayıcısı, örgütleyicisiydiler. Zaten 12 Eylül'den 8 ay önce yürürlüğe koydukları "24 Ocak Kararları" adı altındaki ekonomi politikalarını uygulayabilmeleri de 12 Eylül gibi askeri faşist bir rejimi gerekli kılıyordu.

Şimdi hepsi darbe karşıtlar! 12 Eylül sonrası asker süngüsüyle işbaşı yapmaya zorlanan işçilerin vahşi sömürüsü üzerinden, nasıl karlarına kar kattıklarını, bugünkü yerlerine nasıl ulaştıklarını hiçbiri anlatmıyor!

Bir kez daha yineleyelim:12 Eylül, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarlarını korumak için geldi. Bu, kimsenin gizleyemeyeceği kadar çıplak bir olgudur. Tabi ki faşist cunta, kendisine kitle desteği sağlayabilmek için "sağa da sola da karşıyız" nakaratına başvurmak zorundaydı. Faşist saldırılardan bezmiş kesimlerin "can güvenliği" talebini sömürmesi gerekiyordu. Böyle bir perdeyi çekmek için de göstermelik kimi uygulamalar yapacaktı. Tüm siyasi partilerin kapatılması, liderlerinin gözaltına alınması, kimi faşistlerin cezaevine konulması, hatta idam edilmesi gibi... Bu, hem siyasetin yeniden dizayn edilmesi için gerekiyordu, hem de yüzüne taktığı maskeyi, gerçekmiş gibi göstermek için...

Özcesi; 12 Eylül, yükselen halk hareketini bastırmak, ensesinde hissettiği devrim tehdidini uzaklaştırmak için yapıldı. Grev ve direnişlerle elde edilen işçi hakları karşısında gerileyen ve kar marjları düşen burjuvazinin karını yeniden yükseltmek için yapıldı. İran devrimiyle Ortadoğu'da önemli bir desteğini kaybeden ABD'nin Türkiye'yi de kaybetme korkusuna düştüğü için yapıldı.

Böyle olunca asıl hedefinin de, emperyalizme ve faşizme karşı savaşılan güçler olması, son derece doğaldı. MHP, MSP, CHP gibi emperyalizmle işbirliği içindeki düzen partileriyle

sorunu yoktu 12 Eylül'ün. (ABD, farklı emperyalistlerle ilişkileri olan düzen partilerine tabi ki karşıydı, fakat kendi işbirlikçisi partiler, hem daha güçlüydü, hem de o dönem baskın olan çelişki, klikler arasında değil, sınıflar arasındaydı.) 12 Eylül, işbaşına gelen düzen partilerinin, yükselen hareketi bastıramaması üzerine, burjuvazinin çıkarlarını korumak için geldi. Fakat darbeye meşruiyet kazandırmak için, varolan durumdan düzen partilerini sorumlu tutması, öyle göstermesi gerekiyordu. **Yüzbinlerce devrimci demokrat cezaevlerine doldurulur ve binlercesi katledilirken, bu gerici, faşist partilerin yöneticileri, en fazla birkaç yıl ve çok rahat ortamda göz hapsinde tutuldu, hepsi o...** Şimdi yaptıkları tüm yaygara, bu kısa süreli göstermelik uygulamalar içindir. O yıllarda olduğu gibi, şimdi de, bunu kulanmaya devam etmektedirler.

Dönemin MHP başkanı Alparslan Türkeş, iki yıla yakın hapis cezasını hastane odasında yatarak geçirdi. Mahkemede, *"biz içerdeyiz ama fikrimiz iktidarda"* diyen de onlardı. Elleri, binlerce devrimcinin kanına bulaşmış, Abdullah Çatlı, Mehmet Ali Ağca, Haluk Kırıcı gibi faşist katiller ise, 12 Eylül yıllarında devletin kirli işlerini yapmak için Avrupa'da cirit atıyorlardı.

Aynı durum, Başbakan Erdoğan da dahil AKP yöneticilerinin, 12 Eylül öncesi partisi olan MSP ve onu temsil eden "milli görüş"çüler için de geçerlidir. Onlar, '80 öncesi birçok yerde faşistlerle birlikte devrimcilere saldırmışlardır. Safları, faşistlerin yanındır. Sözde 12 Eylül'ün gazabından onlar da nasiplerini almıştır. Oysa **12 Eylül, dinci gericiliğin yayılmasının zeminini hazırlamış, ona en büyük desteği sunmuştur. En fazla İmam Hatip Lisesinin 12 Eylül döneminde açıldığı bilinmektedir.** Cunta şefi Kenan Evren, tüm mitinglerinde Kuran'dan ayetler okumuştur. Komünizmi de Kürt sorununu da, dine sarılarak bertaraf edebileceklerini söyleyip durmuştur. Onun içindir ki, Fettullah Gülen, daha sonraki yıllarda Evren'in bu yönlerine vurgu yaparak, onun *"cennetlik olduğunu"* söylemiştir. Bugün AKP diye bir parti varsa ve 8 yıldır tek başına hükümet olacak kadar kitle desteği alabiliyorsa, bunu 12 Eylül'e borçludur. AKP dahil, bugünün düzen partileri, 12 Eylül partileridir, o yüzden de 12 Eylül'le hesaplaşmaları mümkün değildir.

Hal böyleyken Erdoğan'dan Bahçeli'ye hepsi, 12 Eylül'ün "sağcılar"a da çok çektiirdiği propagandasını yapmaya devam ediyorlar. 12 Eylül'ün *"sağa da sola da karşıyız"* nakaratına uygun olarak asılan, hapse atılan bir elin parmağını geçmeyen faşisti dayanak yaparak, "12 Eylül mağduru" rolünü oynamayı sürdürüyorlar. Bunların yalan-

"Evet"çi kampta yeralan her kişi ve kurum, kitleleri kandırmakta ve AKP'nin dümen suyunda hareket etmektedir. Çünkü bu anayasa değişikliği, demokratik hak ve özgürlükler yönünden iyileştirme getiren düzenlemeleri içermektedir. Kitlelerin ihtiyaçlarını karşılamaya dönük değil, burjuva kliklerin çıkarları için hazırlanmıştır.

AKP yandaşı gericilerin ve bazı reformistlerin "evet"çi kampına karşılık, faşistinden sosyal-demokratına, hatta kendine devrimci diyen reformistlere kadar geniş bir AKP karşıtı kesim ise, "hayır" kampında birleşmiştir... Bu kesimler, referandumda "hayır" oyu vererek, varolan anayasayı savunan bir duruma düşmektedir. Daha da önemlisi, görünürde AKP ve "ulusalcılar" arasında (gerçekte ise ABD ile Çin-Rus emperyalistleri arasında) cereyan eden klik savaşında, ikincilerin yanında saf tutmaktadırlar.

Sonuç olarak, evet ya da hayır, hangi blokta olunursa olunsun, yapılan; anayasa referandumunun gerçek yüzünün perde-lenmesi, burjuvazinin bir kesimine yedek-lenmedir.

larını her yerde açığa çıkarmalı, gerçek yüzlerini teşhir etmeliyiz.

"Evet" ya da "hayır"ın anlamı

Başbakanın ağlayarak "son mektubu"nu okuduğu faşist İsa Pehlivanlı'nın idam kararını veren Savcı bile, *"sağa da sola da karşı görünmek için yaptık"* diye açıklamada bulundu. Erdoğan ise, hem 'sağ'dan, hem 'sol'dan 12 Eylül'de idam edilenlerin mektuplarını okuyup, isimlerini anarak, 12 Eylül'ün, "sağa da sola da karşı" demagojisine bir kez daha destek sunuyor. Böylece hem MHP, hem CHP, hatta devrimci kesimleri etkilemeyi, anayasa referandumuna "evet" oylarını çoğaltmayı amaçlıyor.

Buna düşenler de olmuyor değil. Daha doğru ifade ile buna düşmeye zaten hazır olanlar... Reformist kamptan bazı kesimler, (ÖDP'den ayrılan EDP, DSİP gibi) referandumda "evet" oyu kullanacaklarını açıkladılar. Tıpkı Erdoğan gibi, bu referandumun 12 Eylül'e karşı yapıldığı demagojisini kullanarak... Burjuva liberal kesim ise, bugüne dek AKP hükümetinin hemen her yaptığını "değişim" ve "demokrasi" adına kutsayıp alkışladığı gibi, şimdi de aynı argümanlarla "evet"çi kampa katıldı. "Yetmez ama evet" gibi bir demagojiyle, yapılan değişikliklerin sınırlı olduğu, fakat 12 Eylül anayasasında gedik açtığı, "ileri doğru bir adım" olduğu iddialarıyla, kafaları karıştırmaya ve sol söylemle kitleleri AKP'ye yedeklemeye çalışıyorlar bir kez daha.

Oysa 12 Eylül anayasası ilk kez delinmiyor. Bugüne dek birçok hükümet tarafından 70'den fazla değişiklik ile şurasından-burasından budandı. "AB'ye uyum" adı altında bir dizi yasal düzenleme yapıldı. **Ancak asıl önemli olan, anti-demokratik yasaların değişmesiydi ki, onlar aynen muhafaza edildi, hatta pekiştirilenler oldu. Örgütlenme hakkı, bunların başında gelenidir.** 12 Eylül öncesi sendikalı oranı ile bugünkünü karşılaştırmak bile, bunu görmek için yeterlidir. Genel olarak işçi sayısı artmakla birlikte, sendikalı işçi sayısı sürekli düştü. Bugün 8.5 milyon işçinin sigortalı olduğu, bunun 2.5 milyonunun 10 kişiden az çalışan küçük işletmelerde; diğer 2.5 milyonun ise, 10 ile 49 kişinin çalıştığı yerlerde istihdam edildiği saptanmış durumda. Ve bu işyerlerine yasa gereği sendika sokulmuyor. Bir de sigortasız çalışan milyonlarca işçi var. Çalışanların yarısından fazlasının "kayıt dışı" tutulduğunu, resmi kurumlar açıklıyor. Referandum sunulan anayasa taslağında, bu konularda herhangi bir değişiklik söz konusu değildir. Yanı sıra iki milyon civarında memur, hala grevsiz, toplu sözleşmesiz durumdadır. Son değişikliklerde güya memura toplu sözleşme hakkı veriliyor. Gerçekte varolan "toplular görüşme" aynen muhafaza ediliyor. Diğer yandan grevsiz bir toplu sözleşme olmayacağı gerçeği, gözlerden saklanmak isteniyor.

Örgütlenme hakkı gibi, söz ve eylem hakkı da aynı şekilde gaspedilmiş durumda. Sözde AB'ye uyum adı altında "düşünce özgürlüğü" tanındı. Oysa hala yazılarından dolayı cezaevinde olan gazeteci ve yazarlar var. Devrimci yayınlar toplatılıyor, kapatma cezaları veriliyor, haklarında davalar açılıyor. İşkencede, sokak ortasında katletmeye devam ediyorlar... "Seçme seçilme hakkı" demokrasinin vazgeçilmez haklarından biri olarak geçer. Seçim barajının yüzde 10'larda kalması, başlı başına "seçme-seçilme hakkı"nın iğdiş edilmesidir. Buna karşın ne siyasi partiler yasası, ne de seçim barajında bir değişikliğe gidilmiştir.

Kısacası, tüm demagojilerin aksine demokratik hak ve özgürlükler kapsamında herhangi bir iyileşme söz konusu değildir. En büyük demagoji kaynağı 12 Eylül generallerinin yargılanması ise, tam bir aldatmacadır. Hukuk sistemindeki "zaman aşımı" ile tüm katillerin serbest bırakılması bir yana, sanığın lehindeki yasa değişiklikleri kullanılırken, aleyhindeki değişikliklerin kullanılamayacağı ilkesi, hukukçular tarafından dile getirilmektedir. Böylece 12 Eylül karşıtlığının en büyük argümanı olan anayasanın geçici 15. maddesinin kaldırılması da, fiiliyatta hiçbir değişiklik getirmediği için boşa düşmektedir. Zaten AKP'nin bu maddeyi kaldırması da bu sonucu bilmesindendir. Hem böyle bir demagoji ile referandumun gerçek amacı perdelenmekte ve 12 Eylül karşıtlığı gibi sözde demokratik bir gelişme olduğu vazedilerek kitle desteği artırılmakta, hem de gerçekte 12 Eylül'e hiç dokunulmamaktadır.

Dolayısıyla "evet"çi kampta yeralan her kişi ve kurum, kitleleri kandırmakta ve AKP'nin dümen suyunda hareket etmektedir. Çünkü bu anayasa değişikliği, yukarıda belirttiğimiz gibi demokratik hak ve özgürlükler yönünden iyileştirme getiren düzenlemeleri içermemektedir. Kitlelerin ihtiyaçlarını karşılamaya dönük değil, burjuva kliklerin çıkarları için hazırlanmıştır. Asıl fırtınanın, Anayasa Mahkemesi ve HSYK üzerinden, yani yüksek yargıdaki yeni düzenlemelerden kopması bile, bunun kanıtıdır. Amaç; uzun süredir devam eden burjuva klik çatışmasında üstünlüğü ele geçiren AKP yanlılarının, bunu yasal bir statüye kavuşturup, geleceklerini sağlama alma çabasıdır.

AKP yandaşı gericilerin ve bazı reformistlerin "evet"çi kampına karşılık, faşistinden sosyal-demokratına, hatta kendine devrimci diyen reformistlere kadar geniş bir AKP karşıtı kesim ise, "hayır" kampında birleşmiştir... Sözde AKP ile kıyaslandığında, ilerici görünen bu kesimler, referandumda "hayır" oyu vererek, varolan anayasayı savunan bir duruma düşmektedir. Daha da önemlisi, görünürde AKP ve "ulusalcılar" arasında (gerçekte ise ABD ile Çin-Rus emperyalistleri arasında) cereyan eden klik savaşında, ikincilerin yanında saf

tutmaktadırlar. Çünkü anayasa referandumu, asıl olarak klik savaşlarının geldiği noktada ortaya çıkan bir durumdur. Kitlelerin taleplerini çözmeye dönük değil, kliklerden birinin taleplerini ve çıkarlarını çözmeye dönük hazırlanmıştır. Böyle bir durumda “evet” demek, ABD ve işbirlikçisi AKP’nin çıkarlarına hizmet etmek ise; “hayır” demek de ABD dışındaki emperyalist güçlerin ve onların işbirlikçilerinin çıkarlarını savunmak, onlarla birlikte hareket etmektir.

Sonuç olarak, evet ya da hayır, hangi blokta olunursa olunsun, yapılan; anayasa referandumunun gerçek yüzünün perdelenmesi, burjuvazinin bir kesimine yedeklenmedir.

Referandumda devrimci tavır; Boykot

Referandum, evet ya da hayır oylarından oluşur. Yani “hayır” da referandumun bir parçasıdır. Sadece evet’lerin çıktığı bir referandum inandırıcı olmaz çünkü. ’82 anayasası bile yüzde 90 evet ile kabul edilmiş gösterilmiştir. Yani yüzde 10’luk bir hayır vardır. Dolayısıyla referandumda hayır oylarına her zaman ihtiyaç duyulmaktadır. Onun demokratik bir yöntem olduğu ve referandumun sunulan şeyin, demokratik bir seçim ile kabul edildiği yalanını yaymak için, bu gereklidir.

Bu durumda, referandumda hayır oyu kullananlar da, sözkonusu oyunun bir parçası olurlar. Her ne kadar referandumda konu olan şeye karşıymış gibi görünseler de, gerçekte ona destek sunan, kitlelerin aldatılmasına ve sözkonusu uygulamanın meşrulaşmasına hizmet eder duruma düşerler. Bunu hayır oyu kullanan kitleler bilmeseydi bile, hayır oyunu propaganda eden politikacılar, çok iyi bilmektedir.

Devrimci ve komünistlerin çevresinde, bu referandumda evet oyunu kullananlar daha sınırlı iken, hayır oyunu kullanmaya meyilli birçok insan vardır. CHP ve reformist partilerin hayır oyunu propaganda etmeleri de bunda etkili olmaktadır. Biz, hem evet, hem de hayır oylarının ne anlama geldiğini kitlelere anlatmalıyız. Özellikle de hayır oyunu kullananların farkında olmadan nasıl bir tuzağın içine çekildiklerini göstermeliyiz. Referandumun, seçimlerden farkını, evet ya da hayır’ın bir seçim değil, dayatma olduğunu kavratmalıyız. Böyle bir dayatmayı reddetmenin ancak boykotla olacağını, sandığa değil sokağa çıkarak taleplerimizi haykırmamız gerektiğini söylemeli, buna ikna etmeliyiz.

Gerçekte de referandum (plebisit-halkoylaması) eski Yunan’da ilk “demokrasi” örneği olarak ortaya çıkan bir yöntemdir. Partilerin kurulması ve seçim sistemi, kapitalizmle birlikte ortaya çıkmıştır ve referandumda göre daha ileriye temsil etmektedir. Ekim devrimi ve kitlelerin yükselen mücadelesiyle, kapitalist ülkelerde de partiler ve seçim sistemi

Referandumda hayır oyu kullananlar da, sözkonusu oyunun bir parçası olurlar. Her ne kadar referandumda konu olan şeye karşıymış gibi görünseler de, gerçekte ona destek sunan, kitlelerin aldatılmasına ve sözkonusu uygulamanın meşrulaşmasına hizmet eder duruma düşerler.

Görünürde demokratik bir halk oylaması gibi bir yanılsama yaratan bu uygulama, gerçekte iki seçenekli bir dayatmadan ibarettir. Bu iki seçenektен hangisi kullanılırsa kullanılsın, egemenlerin zemininde hareket edilmiş, onların demokrasıcılık oyununa gelinmiş olmaktadır.

Boykot, “bu oyuna gelmiyorum” demektir. Boykot, “burjuva kliklerden birine yedeklenmiyorum” demektir. Boykot, “referandum dayatmasını ve bunun da demokrasi gibi gösterilmesini kabul etmiyorum” demektir. Boykot, kitleleri bir figüran gibi gören egemenlere, tarihin gerçek yapıcılarını hatırlatmak, bir ders daha vermektir.

giderek daha demokratik biçimler olarak gelişmiştir. Ne var ki, devrimlerin yozlaşması ve geriye dönüşler, genel olarak devrim dalgasının gerilemesi ile, burjuvazi bu alanda da gelinecek noktayı geriye çekmeye başlamış, seçimlerde barajlar koyup yükseltmekten, parti kapatmalara kadar bir dizi anti-demokratik yasa ile faşizan uygulamaları ön plana çıkarmıştır. Referandum da bunlardan biridir. Görünürde demokratik bir halk oylaması gibi bir yanılsama yaratan bu uygulama, gerçekte iki seçenekli bir dayatmadan ibarettir. Bu iki seçenektен hangisi kullanılırsa kullanılsın, egemenlerin zemininde hareket edilmiş, onların demokrasıcılık oyununa gelinmiş olmaktadır.

Boykot, “bu oyuna gelmiyorum” demektir. Boykot, “burjuva kliklerden birine yedeklenmiyorum” demektir. Boykot, “referandum dayatmasını ve bunun da demokrasi gibi gösterilmesini kabul etmiyorum” demektir. Boykot, kitleleri bir figüran gibi gören egemenlere, tarihin gerçek yapıcılarını hatırlatmak, bir ders daha vermektir.

12 Eylül anayasasını da boykot eden tek siyasi örgüt olarak, bunu herkesten çok daha güre bir şekilde söyleyecek tarihe ve birikime sahibiz. **Dün 12 Eylül anayasa referandumunda hayır’ın propagandasını yapanların, bugün neden boykot taktiğini benimsedikleri de ayrıca tartışma konusudur. Bu, referandum ve anayasa meselelerine doğru yerden bakmadıklarının da bir göstergesidir.**

Bugün geniş bir “boykot cephesi” oluşmuştur. Başta Kürt ulusal hareketi olmak üzere birçok reformist çevre de “boykot”çudur. Bunların “boykot” kararlarının, tamamen konjonktürel ve pragmatist olduğu, sadece anayasa değişikliğine yaklaşımlarından değil, bugüne dek bütün kritik aşamalarda aldıkları tutumlardan da anlaşılır. 2002 seçimlerinden itibaren AKP’yi “değişim”in tarafı, “demokrasi yanlısı” olarak taltif edip “statükocu”lara karşı destekleyenler, son yıllarda AKP karşıtlığına soyunmuştur. Keza AKP’nin AB’ye girme çabasını, büyük bir umut ve beklenti yaratarak alkışlayanlar da onlardı, Ergenekon operasyonlarını destekleyen, bunu kontrgerillanın tasfiyesi olarak gösterenler de... Son olarak AKP’nin “Kürt açılımı”nı destekleyip, bunun ulusal sorunu çözeceği konusunda büyük bir hayale kapılan yine bu kesimlerdi. Kürt hareketinin kuyruğuna takılıp, onunla birlikte kah umut ve beklenti yayan, kah hayal kırıklığı yaşayan ama her defasında düzen içi gelişmelere bel bağlayan, barış ve uzlaşmayı öne çıkaran bu kesimler, şimdi “boykot cephesi”nde birleşmişlerdir.

Kritik her gelişmede zikzaklar çizip yalpalayanların, klikler arası çelişkilere oynayanların, doğru bir boykot taktiği izleyemeyeceği de ortadadır. Onların bugüne dek izledikleri çizgi göz önüne alındığında, anayasa referandumunda

“yetmez ama evet”çi olması beklenirdi. Çünkü AKP’nin hemen her yeni adımını, (AB, Ergenekon, Kürt açılımı) “yetmez ama” diyerek karşılamışlar, destekleyen tutumlar geliştirmişlerdi. Şimdi “yetmez ama” demeyip de “boykot” demeleri, “Kürt açılımı” konusunda yaşadıkları hayal kırıklığı ile AKP’yi köşeye sıkıştırma çabalarındandır. Eğer AKP, anayasa değişikliği içine Kürtlere dair küçük de olsa birkaç madde koysaydı, Kürt hareketi, “yetmez ama evet”çilerin başını çekirdi. Ve tabi politikalarını Kürt hareketine göre belirleyenler de...

O yüzden “boykot cephesi”nin bu kesimleri için, bugünkü duruşlarının konjonktürel ve pragmatist olduğunu söylüyoruz. Devrimci bir bakış açısıyla boykot kararı almadıkları için de, doğru bir boykot taktiği izlemelerinin mümkün olmadığını biliyoruz. Bizim gerek 12 Eylül anayasası referandumunda, gerekse bugünkü anayasa değişikliği referandumunda “boykot” kararı almamızın nedenleri ile onlarınki çok farklıdır. Buna bağlı olarak “boykot” taktiğini ele alışı-mız ve uygulayışımız da çok farklı olacaktır.

Bunu daha iyi kavramak için 12 Eylül anayasasında kimlerin nasıl bir tutum içinde olduğunu hatırlamakta yarar vardır.

12 Eylül anayasasına karşı tutum

12 Eylül 1980’de işbaşına gelen askerî faşist cunta, halk hareketini bastırıp, tüm devlet kurumlarını tepeden tırnağa ele geçirdikten sonra, yani tam bir haki-miyet sağlayınca, 7 Kasım 1982 yılında yeni bir anayasayı referandumda sundu. Onlara göre ‘61 anayasası fazla bol dikilmiş bir gömlekti. Toplumu yeniden faşist bir cendereye sokmak gerekiyordu. Her anayasada olduğu gibi fiilen yaşama geçirilenlerin, yasal bir kılıfa sokulması süreciydi bu. Ve önümüzdeki yılların olabileceğince garanti altına alınması...’

82 Anayasası, prof. sıfatlı Orhan Al-dıkaçtı başkanlığında bir komisyon tarafından hazırlanıp halka dayatıldı. Doğal olarak içeriğine ilişkin hiçbir tartışma olmadı. Dahası, referandum öncesi “evet” propagandası yapmak serbest, “hayır” demek yasaktı. Boykotun sözünü bile etmiyoruz.

Faşist cuntanın başı Kenan Evren, il il dolaşarak “evet” propagandası yaparken, hiçbir burjuva akım, açıktan “hayır” diyemiyordu. En ilerisi, ezop diliyle “hayır” diyeceğini anlatmaya çalışıyordu. Evet “beyaz”, hayır ise “mavi” renkli pusulaydı. O yüzden “hayır”cılar, maviye methiyeler düzüyor, yazılarında “mavi gök-mavi deniz” edebiyatı yapıyorlardı.

Bugün başta Erdoğan ve partisi olmak üzere kendilerini “12 Eylül mağduru” ve “12 Eylül karşıtı” gösteren gerici ve faşistlerin hepsi, kendilerine demokrat, liberal diyen aydınların ise önemli bir kısmı, 12 Eylül’ü alkışladılar, 12 Eylül anayasasına “evet” dediler. Bunlar

belgeleriyle ortadadır. Şimdi aradan geçen 30 yılı; gençlerin o dönemi bilmemesine, yaşlıların da unutmış olmasına güvenerek, demagoji yapıyorlar.

12 Eylül'de aydınlar da sınıfta kalmıştır. Onca katliam, işkence ve idam olurken, tek bir tavır koymamışlar, aylar sonra "Aydınlar Dilekçesi" adı verilen bir dilekçeyi dolaşıma sokmuşlar, haklarında dava açılınca da birçoğu bu dilekçeyi okumadan imzalamıştır. Şimdi gazete köşelerinde kahraman kesilenler, ya da televizyon kanalla-rında atıp tutanlar; ya 12 Eylül'e açıktan destek vermiş, ya da dut yemiş bülbül gibi susmuştur.

Anayasa tartışmaları başladığı günden beri, hepsi riyakarca, 12 Eylül anayasasına "hayır" oyu verdiklerini söylemektedir. Öyle ki, yüzde 90 üzerinde bir oyla kabul edilen bu anayasaya kimin "evet" dediği ortada yoktur! '82 anayasa referandumunun büyük bir zorbalık altında yapıldığı bir gerçektir. Pelur kağıdı denilen şeffaf, içini gösteren zarflarla oy kullanılmış ve oyun rengi daha sandığa atılırken belli olmuştur. Böylece "mavi" pusulayı atanlar hemen tespit edilmekte, hakkında soruşturma açılmaktadır. Keza sandığa gitmeyenlerin de muhtarlık tarafından tespit edilip bildirilmesi istenmiş, bu kişiler fişlenmiştir.

Bu durumda bırakalım boykotu, "hayır" oyu vermek bile büyük bir cesaret gerektirmektedir. Buna rağmen sandığa gitmeyen ve "hayır" oyu veren, belli bir kitle sözkonusudur. Fakat faşist cunta, çok büyük bir destekle onaylandığını göstermek için, kullanılan "hayır" oylarını da hasıraltı etmiştir. Sonuçta, yaratılan baskı ortamı ve orta kesimlerin desteğiyle -yüzde 90'lar gibi büyük bir çoğunluk olmasa da- "evet" oylarıyla bu anayasa kabul edilmiştir. Fakat şimdi hiç kimse "evet" oyu verdiğini söylememektedir. Bu, bir yandan 12 Eylül'ün ne denli teşhir olduğunu göstermektedir, diğer yandan ise, burjuva kliklerin ve onların sözcülerinin ne kadar yalancı ve demagog olduklarını...

12 Eylül anayasa referandumunda, devrimci cephenin durumuna gelirse; 12 Eylül'deki tutumlarından çok farklı olmadığını söyleyebiliriz. 12 Eylül geldiğinde "geri çekilme taktiği" adı altında dövuşmeden kaçanlar, anayasa referandumunda da Avrupa'da oluşturdukları "birlik" ile "hayır" diyorlardı. Biz ise, böyle bir birliğin Avrupa'da değil, ülkede kurulması gerektiğini ve doğru tavrın boykot olduğunu söyledik. Devrimci örgütlerin hemen hepsi, Avrupa'dan "anayasaya hayır" kampanyası başlatıp, kitlelere, "hayır" oyu kullanmaları çağrısında bulundular. Biz ise, bunun

Bugün geniş bir "boykot cephesi" oluşmuştur. Başta Kürt ulusal hareketi olmak üzere birçok reformist çevre de "boykot"çudur. Bunların "boykot" kararlarının, tamamen konjonktürel ve pragmatist olduğu, sadece anayasa değişikliğine yaklaşımlarından değil, bugüne dek bütün kritik aşamalarda aldıkları tutumlardan da anlaşılır.

Kritik her gelişmede zikzaklar çizip yalpalayanların, klikler arası çelişkilere oynayanların, doğru bir boykot taktiği izlemeyeceği de ortadadır...

Bizim gerek 12 Eylül anayasası referandumunda, gerekse bugünkü anayasa değişikliği referandumunda "boykot" kararı almamızın nedenleri ile onlarınki çok farklıdır. Buna bağlı olarak "boykot" taktiğini ele alışımız ve uygulayışımız da çok farklı olacaktır.

seçimlerle karıştırılmamasını, 12 Eylül'ün bu referandumla kendini meşrulaştırmaya çalıştığını, "evet" ya da "hayır" hangi oy verilirse verilsin, bu amaca hizmet edeceğini söyledik ve halkımızın böyle bir dayatmaya boyun eğmemesi gerektiğini; en doğru tavrın, referandumu boykot etmek olduğunu açıkladık.

Boykot taktiğinin yaşama geçirilmesi, hiç kolay değildi. Bunu biliyorduk. Fakat kaç kişinin boykot edeceği değil, doğru tavrın ne olduğu önemliydi. Sembolik de olsa 12 Eylül anayasasının ve referandum dayatmasının boykot edilmesi anlamlıydı. Ulaşabildiğimiz kesimlere, sandığa gitmemelerini söyledik. Burjuva basının bile sansür altında olduğu, "hayır" dahi diyemedikleri bir ortamda, illegal yayın organımız, bildirilerimiz, duvar yazılarımızla, halkımızı "boykot"a çağırdık. Böyle bir çağrının kendisi bile, günlerce süren işkenceli sorgular ve uzun yıllar hapis demektir. Tabi çağrı yapıldığı anda çıkan bir çatışmada veya gözaltına alınıp işkencede öldürülmek de vardı... Bunları göze alarak "boykot" kampanyasını yürüttük. Sonuçta sınırlı sayıda da olsa sandığa gitmeyip referandumu boykot edenler oldu. Ama yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu taktiğin doğruluğu, yaşama geçirilip geçirilmesinin çok üzerindeydi. **Ve aradan geçen yıllar, 12 Eylül anayasasına "hayır" demek değil, "boykot" etmenin, en doğru tavrı olduğunu tartışmasız bir şekilde ortaya koydu. Keza 12 Eylül'e karşı mücadelenin Avrupa'da oluşturulan birliklerle değil, ülke topraklarında yürütülmesi gerektiğini de...**

Bugünkü referandumda boykot taktiği

Şimdi, anayasa değişikliğini "boykot" etmek kolaydır ve sadece devrimci hareketler değil, başta Kürt hareketi olmak üzere kimi reformist-troçkist çevreler de "boykot" kararı almıştır. Fakat hiçbir, 12 Eylül anayasasında hangi taktiği izlediğini ve neden o taktiği izlediğini anlatmamaktadır. Oysa o günkü koşullar, bugünden çok daha fazla "boykot" taktiğini gerektirmekteydi. Ama hepsi "hayır"da birleştiler.

12 Eylül anayasasına "hayır" diyenler, bugün neden "boykot" dediklerini açıklayamazlar. O yüzden de geçmişteki tutumlarına dair tek kelime etmiyor, suskunlukla geçiştiriyorlar. Fakat böyle yaptıklarından dolayı da, bugün de doğru bir "boykot" taktiği izleyemiyorlar.

Her biri değişik isimler altında (halk anayasası, yeni demokratik cumhuriyet anayasası vb.) anayasa taslakları hazırlayıp sunuyor. Varolan anayasayı reddetmek için illa ki alternatif bir anayasa sunmak gerekmiş gibi bir bakışla hareket ediyorlar. Böylece farkında olarak veya olmayarak, düzenin minderinde dövuşölüyor ve düzen içi çözümlerin bir parçası oluyorlar. Her ne kadar kimisi, böyle bir

anayasanın ancak devrimle mümkün olduğunu söylüyorsa da, bu yaratılan yanılsamayı ortadan kaldırmıyor.

İhtilalci Komünistler olarak ne için mücadele ettiğimiz, programımızda yazılıdır. Bu programın da ancak devrimle gerçekleşeceği ilan edilmiştir. Elbette anayasa, programla aynı şey değildir. Ancak ondan bağımsız da değildir. Programın somutlanmış, pratiğe geçirilmiş halidir. Dolayısıyla devrim anayasası, bugünün değil, devrim sonrasının görevidir. Anayasalar, hedeflerle değil, bugünle, varolan durumla ilgilenir çünkü. Başarılmış olandan, şimdi olandan hareket eder. Ne geçmişte kalabilir, ne geleceği saptayabilir. Onun misyonu verili durum üzerinden hareket ederek, gerçekleşmiş olanlara hukuksal bir nitelik kazandırmaktır. Onu programdan ayıran özellikler de bunlardır.

Hukuk, bir üst yapı kurumudur. Anayasa da hukuk sisteminin temelini oluşturur. Üstyapıyı yani devleti ele geçirmeden, hukuk sistemini ve anayasayı değiştirmek mümkün değildir. Devrim sonrasının anayasasını da bugünden yazmanın bir anlamı, dahası geçerliliği yoktur. Çünkü devrim sonrasının koşullarını bugünden saptamak mümkün değildir. Bu açılardan adına ne denirse denilsin, burjuva anayasasına karşı, bugünden bir anayasa taslağı hazırlayıp sunmak, doğru bir yaklaşım olamaz. Üstelik bu, kitlelerde devleti yıkmadan da böyle bir anayasa değişikliği olabileceği yanılsamasını güçlendiriyorsa...

Bütün bu açılardan komünistler, anayasa tartışmalarına yeni bir anayasa taslağı hazırlayarak katılmazlar. Devrimin ve sosyalizmin propagandasını yapar, hem içerik, hem yapılaş biçimi olarak en demokratik anayasanın ancak devrimden sonra hazırlanacağını anlatırlar. Fakat bu, düzen-içi iyileştirmeler için, demokratik hak ve özgürlükler için, bunların anayasaya da geçmesi için mücadele etmeyi ortadan kaldırmaz. Mesele şudur ki; düzen içinde yapılan en demokratik anayasa bile, burjuvazinin çıkarlarını esas alan bir anayasa olacaktır. İşçi ve emekçiler, kendi çıkarlarını savunan bir anayasaya, ancak devrimden sonra ulaşabileceklerdir. Bununla birlikte burjuvazinin çıkarlarını daraltan, kendi özgürlük alanlarını genişleten hakları da yine mücadele ederek kazanabilirler ve bunu yasal güvence altına alabilirler. Bunun kavgasını vermek başkadır, yeni bir anayasa taslağı hazırlayıp çıkmak başka...

Reformistlerin ağırlığındaki boykot cephesi, yeni bir anayasa taslağı ile ortaya çıkma hazırlığındadır. Kaldı ki, bu cephenin asıl gövdesini oluşturan Kürt hareketi açısından, "Kürt kimliğine anayasal güvence" yetmektedir. AKP'nin anayasa değişikliğine dönük önerileri de bunlarla sınırlıdır. Ve bu noktalarda bir değişikliğe gidildiği takdirde "anayasaya evet" diyeceklerini çeşitli biçimlerde dile getirmişlerdir. Kürt

hareketine eklenilen hareketler için de durum pek farklı sayılmaz. Zaten büyük oranda yerel seçimlerde bir araya gelen yapılardan oluşan bu “boykot cephesi”, önümüzdeki seçimlerde de birlikte hareket ederek, “üçüncü cephe”yi oluşturmayı hedeflemektedir. Dolayısıyla varoluş biçimlerini uzun süredir parlamenteler, düzen-içi mücadele olarak saptamış bulunmaktadır.

İçerik olarak böylesine reformcu olan bir bakışın, biçim olarak “aktif boykot” demeleri, onları kurtarmıyor. Aksine bozuk özün, biçime yansıyan yönleri olarak karşımıza çıkıyor... Aktif boykot, kitleleri korkutan ve evden dışarı çıkamaz hale getiren boykot değildir, olmaz. Aksine, kitleleri sokağa döken ve kitlesel bir şekilde sandıkların parçalanıp yakıldığı, kendi taleplerinin haykırıldığı, devletin kolluk güçlerinin müdahalesine karşı barikatların kurulup, kendi savunma birlikleriyle çatışıldığı boykotlardır. Böyle bir boykot da, ancak kitlelerin örgütlülük ve bilinç derecesine bağlı olarak yaşama geçebilir.

Sandığa gitmemek de bir boykottur. Fakat pasif bir boykottur. 12 Eylül anayasasını boykot ettiğimizde, bunun pasif bir boykot olacağını söylemiştik. Çünkü koşullar, pasif boykotun bile başarılmasını zor kılıyordu. Şimdi 12 Eylül anayasası değişikliği referandumuna da boykot ediyoruz. Ancak bugünkü koşullar 12 Eylül’den çok farklıdır. Onun için, hem ajitasyon-propaganda araç ve yöntemlerimiz, 12 Eylül’den çok daha fazla ve çeşitlidir, hem de gerek referandum öncesi, gerekse referandum gününde koyacağımız eylemler bulunmaktadır. (...)

Boykotu reformist bir içerikle ele alan yapılarla, pratikte de bir arada olmamız mümkün görünmemektedir. Fakat devrimci yapılarla birlikte ortak hareketi zorlamalıyız... Devrimci hareketlerin eylem birliği çağrılarımıza yanıt vermediği durumlarda da gücümüz oranında aktif boykotu yaşama geçirme çabasını sürdürmeliyiz. Bunu başarabilmek için, 12 Eylül öncesi yoğun yüz yüze, sözlü ajitasyon-propagandayı çoğaltmalı, çeşitli toplantılar yapmalı, kitleleri sokağa çeken biçimleri devreye sokmalıyız. (...)

* * *

Örgütümüz, 12 Eylül’e karşı olduğu gibi, ‘82 anayasa referandumuna karşı da doğru bir taktik belirlemiş ve tek başına kalma pahasına birçok bedeli göze alarak mücadele etmiştir. 12 Eylül’e karşı direniş destanları yazmış ve 12 Eylül anayasasını boykot etmiş tek örgüttür...

Anayasa konusunda içerik olarak zengin bir bilgi birikimine sahibiz. Başından beri burjuva klikler arası çelişkileri doğru tahlil etmiş ve doğru tutumlar almışız. Şimdi onun bir biçimi ile daha karşı karşıyayız ve yine doğru bir tutumla savaşımızı sürdürüyoruz. Referandumlar konusunda da bu-güne dek aldığımız kararlar, hiçbir tereddüte yer vermeyecek şekilde nettir. Bize düşen, bu geleneği ve birikimi doğru biçimde özümseyerek pratiğe aktarmaktır. (...)

Kitleleri sandığa gitmemeye çağıralım! Gücümüz oranında aktif boykot örnekleri yaratalım! Bir 12 Eylül’den daha alnımız ak, başımız dik çıkalım! Bunu başaracak güce sahibiz!

YEDİVEREN YAYINLARI

Köklerimiz Toprakta Tarihden Geliyoruz

Derleyen: Devrim Zafer
Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümleri...

İlk Kursun

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül’den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kursun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldızcan’ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar: Hücreler

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükmi Yok

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş güncelleri...

Savaş ve Devrimci Duruş

Derleyen: Sezai Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşulların çözümlenmeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) 1. Kongre Belgeleri

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)’nin yeni emperyalist paylaşım savaşının örgütünde yaptığı ve örgütsel-siyasal hatları gözden geçirip, programı ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı 1. Kongre’sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya’da 1970’li yıllarda yayınlanan ve Stalin’e dönük karalamalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemec

3 Kasım Seçimleri

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye’de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi’nin “taktik”, “devlet” ve “demokrasi” konusundaki yenileşim yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının dışama nedenlerini, yeniden direniş yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin planlama noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

Piymanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele

Derleyen: Osman Akgün

“Topluma kazandırma” adı altında karımıza çıkartılan piymanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik eksenine yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politikası

Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak’ta derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi’nin direniş geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş’ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu

Derleyen: Nilgün Gök-Erlep Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan’a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin rolü...

TİKB(B) 4. Konferansı Belgeleri

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)’nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye’nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

Onların Eylül'leri üzerine

Bizim Ekim'lerimiz düşecek!

12 EYLÜL'Ü

HALK YARGILAYACAK!